

Dokument nr. 15:11

(2009–2010)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 1651 – 1816

1. – 30. september 2010

Innhold

Spørsmål	Side
1651. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. statusen på sykepleieryrket, besvart av helse- og omsorgsministeren	13
1652. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. Smednes Trivselsgård, besvart av arbeidsministeren	14
1653. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. barn som lever i Norge med utviste foreldre, besvart av justisministeren	15
1654. Fra stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen, vedr. forbud mot salg av selprodukter, besvart av fiskeri- og kystministeren	15
1655. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. tannbehandling i Nordland, besvart av helse- og omsorgsministeren	16
1656. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. ulovlig jervdrap, besvart av miljø- og utviklingsministeren	17
1657. Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. linja Fardal-Ørskog i Sogn og Fjordane, besvart av olje- og energiministeren	18
1658. Fra stortingsrepresentant Sylvi Graham, vedr. tidsubestemt lønnstilskudd, besvart av arbeidsministeren	19
1659. Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. nedtrappinga av ortopedien ved sjukehuset på Nordfjordeid, besvart av helse- og omsorgsministeren	20
1660. Fra stortingsrepresentant Solveig Horne, vedr. ventetiden ved barne- og ungdomspsykiatrien i Stavanger, besvart av helse- og omsorgsministeren	20
1661. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. nordmenns kredittkort i utlandet, besvart av kulturministeren	21
1662. Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. internasjonale arbeidet med sikkerhetsstandarder for fritidsbåter, besvart av nærings- og handelsministeren	22
1663. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønnaas Kjos, vedr. kvalifiseringsprogrammet, besvart av arbeidsministeren	23
1664. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønnaas Kjos, vedr. frikort, besvart av helse- og omsorgsministeren	24
1665. Fra stortingsrepresentant Bent Høie, vedr. ressursene som bevilges til vaksiner, besvart av helse- og omsorgsministeren	25
1666. Fra stortingsrepresentant Solveig Horne, vedr. nedleggelse av Sola Flystasjon, besvart av forsvarsministeren	26
1667. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. personer med kort botid i Norge som ikke har opparbeidet seg pensjonsrettigheter, besvart av arbeidsministeren	26
1668. Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. tollbestemmelser for utenlandske fritidsbåteiere, besvart av finansministeren	27

	Side
1669. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. forsøksordningen med alternativ forvaltning av motorferdsel i enkelte kommuner, besvart av miljø- og utviklingsministeren	28
1670. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. evaluering av opplæringsloven § 9a, besvart av kunnskapsministeren	29
1671. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. regelendringer knyttet til elevers rett til fullt lån/stipend i videregående opplæring, besvart av kunnskapsministeren	29
1672. Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. FNs Klimapanel, besvart av miljø- og utviklingsministeren	30
1673. Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. opprettelse av klimaråd, besvart av miljø- og utviklingsministeren	31
1674. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. Breivikeidet bru, besvart av samferdselsministeren	31
1675. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. etterforskningen av grov vold, vold mot barn og/eller vold i nære relasjoner, besvart av justisministeren	32
1676. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. høyt konfliktnivå ved Mehamn skole, besvart av kunnskapsministeren ...	33
1677. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. elgforeningen i Finnmark, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	34
1678. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. FN-tjenesten i Libanon, besvart av forsvarsministeren	35
1679. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. skjema/blanketter som er blitt fjernet i 2010 grunnet at de er inkorporert i Altinn-portalen, besvart av nærings- og handelsministeren	36
1680. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. losplikt, besvart av justisministeren	36
1681. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. losplikt, besvart av fiskeri- og kystministeren	37
1682. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. politisk engasjement hos dommere, besvart av justisministeren	38
1683. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. pilegrimsleder, besvart av miljø- og utviklingsministeren	38
1684. Fra stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen, vedr. regjeringens fiskeripolitikk, besvart av fiskeri- og kystministeren	39
1685. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. kraftledningen mellom Ørskog og Fardal, besvart av olje- og energiministeren	41
1686. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. evalueringen av skattereformen fra 2006, besvart av finansministeren	41
1687. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. pakker til forenklet fortolling hos Posten, besvart av samferdselsministeren	42
1688. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. nærere samarbeid med Rederienes Landsforening, besvart av fiskeri- og kystministeren	43
1689. Fra stortingsrepresentant Siri A. Meling, vedr. habilitetsreglene i Petroleumstilsynet, besvart av arbeidsministeren	44
1690. Fra stortingsrepresentant Siri A. Meling, vedr. innføring av smarte strømmålere, besvart av olje- og energiministeren	45

	Side
1691. Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. økt kraftbehov ved elbiler, besvart av olje- og energiministeren	46
1692. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. Fjelloven, besvart av landbruks- og matministeren	47
1693. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. drift av rasovervåkingen av Nordnesfjellet, besvart av olje- og energiministeren	48
1694. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. innrapportering av boligens areal til skattemyndighetene, besvart av finansministeren .	48
1695. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. at det er den sykemeldte sitt ansvar å passe på at legen sender inn riktige dokumenter elektronisk til NAV, besvart av arbeidsministeren	49
1696. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. høye tollkrav på utenlandske båter som ligger i norsk havn i mer enn seks uker, besvart av finansministeren	50
1697. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. ny byggeteknisk forskrift, besvart av kommunal- og regionalministeren	51
1698. Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. ny standard for strømmålere, besvart av olje- og energiministeren	53
1699. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. brukere av bl.a. sosiale utleieboliger som trenger botrening og oppfølging, besvart av arbeidsministeren	54
1700. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. gravide rusmisbrukere, besvart av helse- og omsorgsministeren	54
1701. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. skatteamnesti for personlige kjøpere av skogeiendommene til Orkla, besvart av finansministeren	55
1702. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. oppheving av denne sentrale prisfastsetting av landbrukseiendommer, besvart av landbruks- og matministeren	57
1703. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. oppgradering av driftstilskudd til fysioterapeuter til minst 40 %, besvart av helse- og omsorgsministeren	58
1704. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. økonomisk støtte til et politisk parti fra offentlige eide virksomheter, besvart av nærings- og handelsministeren	59
1705. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. urimelig særnorske avgiftsbestemmelser for varebiler, besvart av finansministeren	60
1706. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. Mesta, besvart av nærings- og handelsministeren	60
1707. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. kontroll med bruken av innbetalte bompenger, besvart av samferdselsministeren	61
1708. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. å bruke internasjonal kompetanse for å se på fornyelse av norsk samferdselspolitikk, besvart av samferdselsministeren	62
1709. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. avgifter og toll ved innfortolling til Norge, besvart av finansministeren	62
1710. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. svar på skatteklage, besvart av finansministeren	63
1711. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. Norges klima- og skogprosjekt i Brasil, besvart av miljø- og utviklingsministeren .	64

	Side
1712. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. opplæring i tvangsbruk og alternativ til tvang i barnevernsinstitusjonene, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	66
1713. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. eiendomskatt på småkraftverk, besvart av finansministeren	67
1714. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. refundering av midler fra Statens naturskadefond ved kvikkleireras, besvart av olje- og energiministeren	69
1715. Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. bostedsregistrert bil ved opphold i Norge for norske statsborgere med bosted i utlandet, besvart av finansministeren	70
1716. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. bekjempelse av lus i akvakulturanlegg, besvart av fiskeri- og kystministeren	71
1717. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. fyringsanlegg med fossile brensler, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	72
1718. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. Nes fort, besvart av forsvarsministeren	73
1719. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. avbyråkratisering og forenkling for næringslivet, besvart av nærings- og handelsministeren	74
1720. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. lokalt politi i hovedstaden, besvart av justisministeren	75
1721. Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. nødvendige tiltak på trafikkutsatte E39 ved Try, besvart av samferdselsministeren	76
1722. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. oppsetting av partytelt, besvart av kommunal- og regionalministeren	77
1723. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. E39 over Stord, veistrekningen Heiane - Vestliveien, besvart av samferdselsministeren	77
1724. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. aksjeselskaper, besvart av nærings- og handelsministeren	78
1725. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. drikkevann, besvart av helse- og omsorgsministeren	79
1726. Fra stortingsrepresentant Dag Ole Teigen, vedr. fjerning el-avgift, bompenger, dokumentavgift, nybilavgift, kringkastingsavgift, arveavgift og formuesskatt, besvart av finansministeren	80
1727. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. kongekrabbe, besvart av fiskeri- og kystministeren	80
1728. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. e-handel, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	81
1729. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. bedre forvaltning av blant annet hjort og elg, besvart av miljø- og utviklingsministeren	83
1730. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. helserettigheter for papirløse migranter, besvart av helse- og omsorgsministeren	84
1731. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. skolesammenslåinger, besvart av kunnskapsministeren	84
1732. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. likebehandling av synsvekkelse med andre helseplager, besvart av arbeidsministeren	85

	Side
1733. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. jervejakt, besvart av miljø- og utviklingsministeren	86
1734. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. ulv, besvart av miljø- og utviklingsministeren	87
1735. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. tiltaket "Varig tilrettelagt arbeid" i Østfold, besvart av arbeidsministeren	88
1736. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. vedtak om at Ahus skal overta ansvaret for bydelene Alna, Stovner og Grorud, besvart av helse- og omsorgsministeren	89
1737. Fra stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide, vedr. rekrutteringssituasjonen for jordskiftedommere, besvart av justisministeren	90
1738. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. EU-kontroll, besvart av samferdselsministeren	91
1739. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. asylmottak i Norge, besvart av arbeidsministeren	92
1740. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. Pilgrimsleden II, besvart av miljø- og utviklingsministeren	93
1741. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. familiegjenforening, besvart av justisministeren	93
1742. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. reiselivsnæringen i Hordaland, besvart av nærings- og handelsministeren	94
1743. Fra stortingsrepresentant Laila Dåvøy, vedr. trakassering i Forsvaret, besvart av forsvarsministeren	95
1744. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. stiftelsen New Page, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	96
1745. Fra stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen, vedr. sykehuset i Arendal, besvart av helse- og omsorgsministeren	97
1746. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. norske pensjonister i Thailand og norske skattemyndigheter, besvart av finansministeren	98
1747. Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. styringen av Statoil, besvart av olje- og energiministeren	99
1748. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. barnevernet i Råde, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	100
1749. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. regjeringens forsinkede klimamelding, besvart av miljø- og utviklingsministeren	101
1750. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. biogass på vent, besvart av olje- og energiministeren	101
1751. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. ubåten U-864 i havet ved Fedje i Hordaland, besvart av fiskeri- og kystministeren	102
1752. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. mer trafikk sikre vinterveier, besvart av samferdselsministeren	102
1753. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. salg av aksjene i Borregård skoger, besvart av landbruks- og matministeren	103
1754. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. politistillinger, besvart av justisministeren	104
1755. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. pleiepengene, besvart av arbeidsministeren	106
1756. Fra stortingsrepresentant Karin S. Woldseth, vedr. kontroll med EØS-midlene, besvart av utenriksministeren	107

	Side
1757. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. mangel på tolketjeneste for studenter, besvart av arbeidsministeren	108
1758. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. sponing og fradragsrett til allmenntilretteleggelse, besvart av finansministeren ...	109
1759. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. soningsoverførte til Romania, besvart av justisministeren	110
1760. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. forbud mot farlige hunder, besvart av justisministeren	111
1761. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. prosjektet grønne energikommuner, besvart av kommunal- og regionalministeren	112
1762. Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. Energirådet, besvart av olje- og energiministeren	112
1763. Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. grønne sertifikater, besvart av olje- og energiministeren	113
1764. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. riksvei 2, besvart av samferdselsministeren	113
1765. Fra stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide, vedr. krise i landbruket, besvart av landbruks- og matministeren	114
1766. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. kvinneidrett, besvart av kulturministeren	115
1767. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. konsesjon for kabel på delstrekningen Ørskog - Store Standal på den konsesjonsgitte kraftledningen mellom Ørskog og Fardal, besvart av olje- og energiministeren	116
1768. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. dyreassistert terapi, besvart av helse- og omsorgsministeren	117
1769. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. tilstandsrapport ved omsetning av bolig i forbrukerforhold, besvart av justisministeren	118
1770. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. ambulanshelikopter, besvart av helse- og omsorgsministeren	118
1771. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. gass brukt til trykkstøtte for å øke oljeproduksjonen, besvart av olje- og energiministeren	119
1772. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. nasjonalt testsenter for pumpekraftanlegg, besvart av olje- og energiministeren	120
1773. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. SAS AB sin måloppnåelse i forbindelse med Core SAS, besvart av nærings- og handelsministeren	120
1774. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. særregler innen skatt, avgift og toll, besvart av finansministeren	121
1775. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. skjermingsreglene ang. skatt som betales av en risikofri avkastning på investert beløp, besvart av finansministeren	122
1776. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. utdanning innen små håndverksfag, besvart av kunnskapsministeren	123
1777. Fra stortingsrepresentant Mette Hanekamhaug, vedr. elever med minoritetsbakgrunn som ikke møter opp til skolestart, besvart av kunnskapsministeren	123

	Side
1778. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. Häganås og LKAB sin plan gjennom sitt Ironman-prosjekt om å produsere direkteredusert jern i Norge, besvart av nærings- og handelsministeren	124
1779. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. drapsforskning, besvart av justisministeren	125
1780. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. fagteam for gjennomføring av frivillig dødsstedsundersøkelse når barn dør plutselig og uventet, besvart av justisministeren	126
1781. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. kjønnsbasert forfølgelse, besvart av justisministeren	126
1782. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. jernbane mellom Finland (Kolari) og Skibotn, besvart av samferdselsministeren	127
1783. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. retten til familiegjenforening, besvart av justisministeren	128
1784. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. refusjonsordningen for næringsdrivende uten forretningssted eller hjemsted i merverdiavgiftsområdet, besvart av finansministeren	129
1785. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. bekjempelse av antisemittiske holdninger i skolen, besvart av kunnskapsministeren	129
1786. Fra stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold, vedr. underholdskravet i familieinnvandringsaker, besvart av justisministeren	130
1787. Fra stortingsrepresentant Hadia Tajik, vedr. modernisering av nettjenesten til Lånekassen, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	131
1788. Fra stortingsrepresentant Ingerd Schou, vedr. kvalitet, effektivitet og lønnsom planlegging og utførelse i prosjekter for Jernbaneverket, besvart av samferdselsministeren	133
1789. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. statistikk basert på søknader om produksjonstilskudd i jordbruket, besvart av landbruks- og matministeren	134
1790. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. Det Kongelige Selskap for Norges Vels medalje for lang og tro tjeneste, besvart av finansministeren	135
1791. Fra stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen, vedr. Innsatsstyrke Varg, besvart av forsvarsministeren	135
1792. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønnaas Kjos, vedr. medisinske vurderinger gjort av både primær- og spesialisthelsetjeneste, besvart av arbeidsministeren	136
1793. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. veinettet i Osterøy kommune i Hordaland, besvart av samferdselsministeren	137
1794. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. barns rett til briller, besvart av arbeidsministeren	138
1795. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. Innovasjon Norge sin oppfølging av tilskudd- og støtteordninger gitt til private eller selskap, herunder Innovasjon Norge sin internrevisjon, besvart av nærings- og handelsministeren	139
1796. Fra stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold, vedr. kampen mot tvangsekteskap, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	140

	Side
1797. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. avvirkningskvantumet i norsk skogsbruk, besvart av landbruks- og matministeren	141
1798. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. avvirkningskvantumet i norsk skogsbruk, besvart av landbruks- og matministeren	142
1799. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. skjemautfylling for næringslivet, besvart av nærings- og handelsministeren	143
1800. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. norske soldater i Afghanistan, besvart av forsvarsministeren	144
1801. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. konsesjon for Fakken vindkraftverk, besvart av olje- og energiministeren	145
1802. Fra stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen, vedr. samordna opptak, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren	145
1803. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. valg av videregående skole innen fylkesgrensene, besvart av kunnskapsministeren	146
1804. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. Bolivias tidligere president Jorge Quiroga, besvart av miljø- og utviklingsministeren	147
1805. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. norske bistandsmidler, besvart av miljø- og utviklingsministeren	148
1806. Fra stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide, vedr. lokalutsalg av alkohol, besvart av landbruks- og matministeren	149
1807. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. Tobin-skatt, besvart av finansministeren	150
1808. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. Ironman-prosjektet, besvart av nærings- og handelsministeren	151
1809. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. oppdrettsanlegget til AS Bolaks, besvart av miljø- og utviklingsministeren	151
1810. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. om Riksrevisjonen kan benytte utredningsinstruksen som revisjonskriterium, besvart av nærings- og handelsministeren	152
1811. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. trygdemisbruk, besvart av arbeidsministeren	153
1812. Fra stortingsrepresentant Torgeir Micaelsen, vedr. inkassobransjen, besvart av justisministeren	154
1813. Fra stortingsrepresentant Solveig Horne, vedr. Solasplitten, besvart av samferdselsministeren	155
1814. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. ulykker på det norske veinettet, besvart av samferdselsministeren	156
1815. Fra stortingsrepresentant Bent Høie, vedr. pasientrettighetene i helseforetakene, besvart av helse- og omsorgsministeren	157
1816. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. førerkort, besvart av samferdselsministeren	158

*Oversikt over spørsmålsstillere og
besvarte spørsmål (1651 – 1816) for sesjonen 2009-2010.*

Partibetegnelse:

*A Det norske Arbeiderparti
FrP Fremskrittspartiet
H Høyre
KrF Kristelig Folkeparti*

*Sp Senterpartiet
SV Sosialistisk Venstreparti
V Venstre*

Amundsen, Per-Willy (FrP)	1802
Anundsen, Anders (FrP)	1731, 1732, 1794
Asmyhr, Hans Frode Kielland (FrP)	1682, 1683, 1720, 1740, 1760, 1776
Aspaker, Elisabeth (H)	1670, 1671
Bakke-Jensen, Frank (H)	1654, 1684
Bekkevold, Geir Jørgen (KrF)	1786, 1796
Bredvold, Per Roar (FrP)	1742, 1803
Dahl, André Oktay (H)	1754, 1759, 1780
Dåvøy, Laila (KrF)	1743
Eide, Rigmor Andersen (KrF)	1737, 1765, 1806
Ellingsen, Jan Arild (FrP)	1718
Flåtten, Svein (H)	1719, 1724, 1753, 1789, 1799, 1810
Fredriksen, Jan-Henrik (FrP)	1676, 1677, 1714, 1739, 1741, 1790
Giltun, Vigdis (FrP)	1695, 1748, 1757
Gitmark, Peter Skovholt (H)	1804, 1805
Godskesen, Ingebjørg (FrP)	1745, 1791
Graham, Sylvi (H)	1658
Grande, Trine Skei (V)	1712, 1717, 1768, 1769, 1781, 1783
Grimstad, Oskar J. (FrP)	1733, 1734, 1761, 1770
Gundersen, Gunnar (H)	1686, 1711, 1758, 1801, 1811
Gåsvatn, Jon Jæger (FrP)	1651, 1655, 1703
Hagesæter, Gjermund (FrP)	1678, 1697, 1722
Halleraker, Øyvind (H)	1764
Hanekamhaug, Mette (FrP)	1777
Hjemdal, Line Henriette (KrF)	1685, 1735, 1767
Hoksrud, Bård (FrP)	1674, 1675, 1705, 1706, 1738, 1814
Horne, Solveig (FrP)	1660, 1666, 1813
Høie, Bent (H)	1665, 1815
Høybråten, Dagfinn (KrF)	1800
Håbrekke, Øyvind (KrF)	1779
Isaksen, Torbjørn Røe (H)	1653, 1744
Kjos, Kari Kjønnaas (FrP)	1663, 1664, 1792
Korsberg, Øyvind (FrP)	1693, 1782
Kristiansen, Ivar (H)	1727, 1728
Leirstein, Ulf (FrP)	1661, 1694
Lien, Tord (FrP)	1669, 1692, 1797, 1798
Meling, Siri A. (H)	1689, 1690
Micaelsen, Torgeir (A)	1812

Nesvik, Harald T. (FrP)	1679, 1688, 1716, 1773, 1795, 1809
Nørve, Elisabeth Røbekk (H)	1652, 1656, 1755, 1778, 1808
Reiertsen, Laila Marie (FrP)	1667
Ropstad, Kjell Ingolf (KrF)	1699, 1700, 1729, 1730
Rytman, Jørund (FrP)	1687, 1696
Sanner, Jan Tore (H)	1784
Schou, Ingjerd (H)	1662, 1668, 1715, 1788
Skumsvoll, Henning (FrP)	1672, 1673, 1691, 1698, 1721, 1747, 1762, 1763
Solvik-Olsen, Ketil (FrP)	1704, 1713, 1749, 1750, 1771, 1772
Sortevik, Arne (FrP)	1707, 1708, 1723, 1725, 1752, 1751, 1793, 1816
Starheim, Åge (FrP)	1657, 1659
Syversen, Hans Olav (KrF)	1736
Tajik, Hadia (A)	1787
Teigen, Dag Ole (A)	1726
Thomsen, Ib (FrP)	1766
Trældal, Torgeir (FrP)	1701, 1702
Tybring-Gjedde, Christian (FrP)	1709, 1710, 1746, 1774, 1775, 1807
Vaksdal, Øyvind (FrP)	1681, 1680, 1785
Woldseth, Karin S. (FrP)	1756

Dokument nr. 15:11

(2009-2010)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

SPØRSMÅL NR. 1651

Innlevert 1. september 2010 av stortingsrepresentant **Jon Jæger Gåsvatn**

Besvart 17. september 2010 av helse- og omsorgsminister **Anne-Grete Strøm-Erichsen**

Spørsmål:

«Hvilke konkrete tiltak vil regjeringen iverksette for å heve statusen på sykepleieryrket, sikre gode fagmiljø, samt å sørge for å rekruttere og beholde tilstrekkelig sykepleiefaglig kompetanse i sykehjem?»

BEGRUNNELSE:

NRK Østfold melder om at ingen av de 104 nyutdannede sykepleierne i Østfold har sykehjem som sitt førstevalg etter endt utdanning. På landsbasis sier 24 av 25 at de ikke vil jobbe på sykehjem i følge en undersøkelse NSF sin studentorganisasjon har utført blant årets avgangsstudenter ved landets sykepleier utdanninger. Dette er skremmende sett ut fra dagens situasjon og enda verre blir det sett i forhold til de store utfordringene kommunene står overfor når samhandlingsreformen trer i kraft.

Vi ser at kommunene bruker stadig mer ufaglært arbeidskraft til de sykeste gamle. Andelen ufaglærte varierer ut fra de opplysninger undertegnede har mellom 30 - 80 prosent. Det skulle være hevet over enhver tvil at dette har stor betydning i forhold til kvaliteten på tjenestene som blir gitt og at det er behov for tiltak både på kort og lang sikt.

Svar:

Regjeringen har gjennom kompetanse- og rekrutteringsplanen Kompetanseløftet 2015 iverksatt flere

tiltak for å styrke den høyere utdanningen i omsorgssektoren, blant annet gjennom tilskudd til desentralisert høyskoleutdanning og videre- og etterutdanningstilbud for personell ansatt i den kommunale omsorgssektoren. Tall som Helsedirektoratet har innhentet fra kommunene viser at om lag 700 personer i perioden 2007-2009 har fullført desentralisert høyere utdanning med tilskudd fra Kompetanseløftet 2015, mens det i 2010 er om lag 1 100 personer under utdanning. Tallene viser videre at om lag 3 100 personer har tatt videreutdanning i høyskole i perioden 2007-2009 med tilskudd fra Kompetanseløftet 2015, mens det i 2010 er om lag 2 300 personer under utdanning.

I tillegg inneholder Omsorgsplan 2015 blant annet satsingene på undervisningssykehjem og undervisningshjemmetjenester. Disse skal bidra til økt kvalitet i den kommunale omsorgssektoren gjennom å heve og sikre kvaliteten på pleie- og omsorgsarbeidet, løfte geriatrikks omsorgsarbeid opp på et høyt faglig nivå, heve omsorgsarbeidets faglige prestisje, bedre rekrutteringen av fagpersonell, etablere et akademisk miljø, samt utvikle gode praksis- og læringsmiljøer for studenter/elever som tar helsefaglige grunn- og videreutdanninger. Det finnes i dag undervisningssykehjem i alle fylker. Erfaringene fra det enkelte undervisningssykehjem eller -hjemmetjeneste spres til andre kommuner gjennom nettverk og de regionale sentrene for omsorgsforskning.

SPØRSMÅL NR. 1652**Innlevert 1. september 2010 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve****Besvart 10. september 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre at Smednes Trivselsgård og andre aktører kan videreføre et tilbud som reduserer sykefraværet og bidrar at flere kan delta i arbeidslivet?»

BEGRUNNELSE:

Mer enn en av fire i yrkesaktiv alder mottar trygdeytelser til sitt livsopphold. Det er tverrpolitisk enighet om at sykefraværet må reduseres, og at flere i yrkesaktiv alder må delta i arbeidslivet. Statsminister Stoltenberg har på vegne av Regjeringen manet til dugnad for å få flere i arbeid. Smednes Trivselsgård bidrar til denne dugnaden med gode resultat gjennom sitt tilbud om kognitiv arbeidsrettet rehabilitering. Dette er et helhetlig rehabiliteringstilbud bl.a. for mennesker med psykiske lidelser, som er overrepresentert blant sykemeldte og uføretrygdede. 66 % av de deltakerne som var sykemeldt kom tilbake i arbeid eller utdanning etter at de gjennomførte programmet ved Smednes Trivselsgård i 2009. Samtlige deltakere oppga økt arbeidsevne og økt motivasjon for å delta i arbeidslivet etter at kurset var gjennomført. Dette har stor betydning for den enkeltes livskvalitet, og er samtidig et viktig bidrag til et mer bærekraftig velferdssamfunn.

Smednes Trivselssenter har fra april 2009 hatt en ettårig avtale med Helse Midt Norge om rehabilitering av pasienter under ordningen "raskere tilbake". Det foreligger imidlertid ingen avklaring om ytterligere kjøp av tjenester, og dette fører til at tilbudet står i fare for å måtte avvikles. Det er svært uheldig dersom gode tiltak som bidrar til å redusere sykefraværet legges ned, stikk i strid med politiske målsettinger som det er bred enighet om.

Svar:

Innsatsen for å redusere sykefraværet med sikte på at flere kan delta i arbeidslivet er høyt prioritert. Ordningen med tilskudd til helse- og rehabiliteringstjenester for sykmeldte (raskere tilbake) ble iverksatt som en del av avtalen om et inkluderende arbeidsliv. Midlene til ordningen raskere tilbake er fordelt mellom regionale helseforetak og Arbeids- og velferdsetaten, der størstedelen er fordelt til helseforetakene. De regionale helseforetakene og Arbeids- og velferdsetaten har inngått avtaler med et høyt antall le-

verandører av tjenester. Ved utgangen av 2009 var om lag 70 000 sykmeldte henvist til ulike tjenester innenfor ordningen raskere tilbake siden oppstarten i 2007.

Regjeringen ser det som viktig å styrke kunnskapene om hvilke tiltak som virker i innsatsen for å redusere sykefraværet. Raskere tilbake ble nylig evaluert av Samfunns- og næringslivsforskning, der konklusjonene ikke var entydige. Ekspertgruppens rapport om tiltak for reduksjon i sykefravær (aktiviserings- og nærværsreform) 1. februar 2010 påpeker at det bør legges opp til større bruk av kunnskapsbasert dokumentasjon om effekten av ulike tiltak og praksis innen sykefraværsarbeidet. Videre har myndighetene og arbeidslivets parter gjennomgått erfaringene med IA-avtalen og blitt enige om å sette i gang nye tiltak for å redusere sykefraværet. På bakgrunn av dette kan det være aktuelt å justere dimensjonering og innretning av virkemidler, der det både tas hensyn til behovet for fleksibilitet for brukerne og til behovet for forutsigbarhet for leverandørene.

Avtaler med konkrete leverandører av tjenester innen ordningen raskere tilbake inngås og følges opp i henhold til regelverket for offentlige anskaffelser av de regionale helseforetakene og Arbeids- og velferdsetaten.

Når det gjelder Smednes Trivselsgård har Arbeidsdepartementet innhentet opplysninger fra Arbeids- og velferdsdirektoratet og Helse- og omsorgsdepartementet.

Arbeids- og velferdsdirektoratet opplyser at Smednes Trivselsgård i perioden 8. august 2007 til 1. juli 2008 var B-leverandør innen tiltaket arbeidsrettet rehabilitering, dagtjeneste, i deler av Møre og Romsdal. På grunn av betydelig overkapasitet i fylket, ble opsjonen på forlengelse utover ett år ikke utløst. Smednes Trivselsgård leverer altså ikke nå tjenester til etaten. Smednes Trivselsgård kan imidlertid som andre velge å legge inn tilbud på nytt ved senere anbudskonkurranser. Anskaffelse av disse tjenestene er delegert til det enkelte fylke som også avgjør tidspunktet for når tiltaket vil bli anskaffet på nytt.

Helse- og omsorgsdepartementet opplyser at Smednes Trivselsgård har avtale med Helse Midt-Norge i 2010. Ifølge Helse- og omsorgsdepartementet er det ikke anledning til å inngå avtaler for mer enn ett år om gangen.

SPØRSMÅL NR. 1653**Innlevert 1. september 2010 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen****Besvart 13. september 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Det finnes i dag ikke konkrete tall på hvor mange barn som lever i Norge med utviste foreldre. I 2009 uttrykte regjeringen at det i løpet av høsten samme år skulle kartlegges hvor mange barn som var i en situasjon hvor barnet hadde norsk statsborgerskap mens en av foreldrene med utenlandsk statsborgerskap var utvist.

Er det i dag kartlagt hvor mange barn som lever i Norge med utviste foreldre?»

Svar:

Utlendingsdirektoratet (UDI) har siden 2008 registrert familierelasjonene til en utvist utlending i saksbehandlingssystemet DUF. Fra registreringen startet opp i 2008 og frem til i dag, er det registrert 202 barn med norsk statsborgerskap fordelt på 165 utviste foreldre som for tiden har et gyldig utvisningsvedtak. Tallene viser at flere søsken er med i statistikken. Også utvisningssaker fra før 2008 er omfattet, men da registreringsrutinene først ble innført og forbedret i 2008, må det tas et forbehold om at berørte barn muligens ikke er blitt registrert i tilfeller hvor forelderens utvisningsvedtak er fattet før 2008.

Jeg nevner for ordens skyld at utlendingsmyndighetene ikke kan få oversikt over antallet barn som blir født etter at et utvisningsvedtak er fattet. Barn som har fylt 18 år mens utvisningen fortsatt gjelder, vil for øvrig bli tatt ut av statistikken, og registrerte barn tas også ut av statistikken i tilfeller hvor innreiseforbudet har utløpt.

Jeg er tilfreds med at registreringen av barn med utviste foreldre er i gang og har pågått noen år, slik at vi på sikt vil få en god oversikt over hvor mange barn dette gjelder. Regjeringen legger stor vekt på hensynet til barnets beste, og har fremhevet dette hensynet flere steder i den nye utlendingsloven og -forskriften. Dette gjelder også for utvisningsbestemmelsene, hvor det fremgår eksplisitt av loven at barnets beste skal være et grunnleggende hensyn ved vurderingen av om det vil være uforholdsmessig å utvise en utlending. Utlendingsforskriften inneholder også egne bestemmelser om forholdsmessighetsvurderingen i saker hvor den utviste utlendingen har barn i Norge. Jeg nevner også i denne sammenheng at Regjeringen nylig har foretatt en oppmyking av forskriften, slik at det skal mer til for å utvise en utlending som har barn i Norge for brudd på utlendingsloven.

SPØRSMÅL NR. 1654**Innlevert 1. september 2010 av stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen****Besvart 9. september 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Kan statsråden love at regjeringen vil be om et WTO-panel i saken om EUs forbud mot salg av sel-produkter, og hva er statsrådets vurdering av et redusert uttak av sel i et bærekraftperspektiv på kort og lang sikt?»

BEGRUNNELSE:

EU vedtok 16. september i fjor en forordning om forbud mot handel med selprodukt. Ordningen skulle trå i kraft 20. september, men EU-domstolen har sus-

pendert forbudet for partene i saken for domstolen. Forordningens endelige skjebne er derfor uklar.

I Canada feires suspensjonen som en seier, og den Canadiske regjeringen har besluttet å kreve WTO-panel, i følge en pressemelding fra 19. august.

I forbindelse med behandlingen av Stortingsmeldingen om norsk sjøpattedyrpolitikk (St.meld. nr. 46 (2006-2009)), fremhevet en samlet næringskomite at:

"Komiteen understreker Norges rett til å høste de levende marine ressursene basert på hensynet til bærekraft og best mulig tilgjengelig vitenskapelig kunn-

skap. Komiteen viser til at fangst av hval og sel er tradisjonsrike norske næringer og mener at et forsvarlig uttakk av sjøpattedyr har gunstige virkninger for den totale utnyttelsen av marine ressurser."

Nordlys meldte 31. august d.å, om at forskere frykter selinvasjon.

Dersom EUs forbud blir stående forsvinner et marked, samtidig som det etter hvert kan få ringvirkninger for handelen på verdensbasis.

Svar:

Selfangsten er en av våre tradisjonelle fangstnæringer. Vi har fanget, og fanger fortsatt sel langs kysten vår og i ishavet, i Vestisen og i Østisen. Dagens forvaltning av de marine levende ressursene erkjenner betydningen av en helhetlig forståelse av det marine økosystemet. Det er et sentralt element ved overgangen til økosystembasert forvaltning å utnytte de forskjellige trinnene i næringskjeden på en slik måte at økosystemet gir størst mulig avkastning uten at dets funksjon eller struktur blir endret. Det betyr at vi ønsker å høste av arter som kan utnyttes kommersielt uten at økosystemets produksjon eller biologiske mangfold blir redusert.

Et redusert uttak av sel kan føre til økt vekst i bestanden. Samtidig vet vi at selen er en betydelig predator og til en viss grad en konkurrent til oss mennesker når det gjelder fiskebestandene i norske farvann.

Når en bestand vokser utover sin naturlige størrelse og bæreevnen til økosystemet svikter, trer naturlige mekanismer inn, slik som sykdom og utvandring. I 1987 hadde vi, som kjent, en invasjon av grønlands-sel langs kysten av Finnmark.

Fangst av grønlandssel i Øst- og Vestisen har de siste årene vært mindre enn kvotene som var satt. Av bestandshensyn har det ikke vært åpnet for fangst på klappmyss.

Fiskeri- og kystdepartementet har initiert betydelig forskning og overvåking for å følge med på bestandene og deres økologiske rolle. Dette gjøres både til havs og langs kysten.

EUs forbud mot omsetning av selprodukter trådte i kraft den 20. august, samtidig med en såkalt "gjennomføringsforordning" som gir regler for hvordan unntakene i forbudet skal praktiseres. Dette forbudet er delvis suspendert inntil videre. Effekten av forbudet i dag er dermed usikker.

Norge og Canada konsulterer regelmessig om denne saken og jeg er godt kjent med den kanadiske beslutningen om at de, på et passende tidspunkt, vil be om at et panel i WTO ser på lovligheten av EUs forbud mot handel med selprodukter. Regjeringen har til løpende vurdering om den skal be om et WTO-panel i saken, og hva som evt. vil være det rette tidspunkt for et slikt skritt.

SPØRSMÅL NR. 1655

Innlevert 2. september 2010 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn

Besvart 10. september 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Kan Helse- og omsorgsministeren gjøre rede for hvor saken om en pasient som hadde fått fjernet alle tennene av en alkoholisert og svartelistet tannlege som undertegnede stilte spørsmål om den 26. mars då (spørsmål 944) står i dag, og om det er grunnlag for å tro på en rask avklaring slik at pasienten det dreier seg om kan komme i gang med nødvendig behandling så snart som mulig?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede stilte spørsmål den 26. mars då om en pasient som hadde fått fjernet alle tennene av en alkoholisert og svartelistet tannlege som var i det offentlige tjeneste. Undertegnede mottok et foreløpig

svar 7.april og et nytt svar 16.juni hvor statsråden vil le anmode Statens helsetilsyn om en fornyet vurdering av om Nordland fylkeskommune har overholdt sin informasjonsplikt. Undertegnede er kjent med brevet som gikk fra departementet til Helsetilsynet den 9.juli. Undertegnede har merket seg at Nordland fylkeskommune påberoper seg at gjeldende tannbehandling har foregått i tannlegens privat praksis. Jeg finner dette noe underlig. Jeg har mottatt kopi av henvisning fra pasientens primærtannlege til den offentlige tannhelsetjenesten. Jeg har også mottatt en erklæring fra andre av tannlegens pasienter som i likhet med den aktuelle pasienten aldri har mottatt noen informasjon fra fylkeskommunen om at de var videre henvist til denne tannlegens privat praksis med de

konsekvenser det skulle innebære. Det påhviler derfor etter min oppfatning et særlig ansvar for at Nordland fylkeskommune klart og entydig kan bevise at de har innformert pasienter som var henvist til offentlig tannhelsetjeneste om de konsekvenser det ville få for dem når fylkeskommunen angivelig har henvist pasientene videre til en privat praktiserende "såkalt" spesialist.

Som påpekt tidligere haster det for pasienten å få adekvat behandling. Jo lenger tid det går jo større fare er det for at inngrepene blir mer omfattende og kostnadene øker. Pasienten ser seg ikke økonomisk i stand til å bære kostnaden for nødvendig behandling og de merutgifter han nå får på grunn av feilbehandlingen og følgende av en lang og tungrodd saksbehandling etter at skaden har skjedd. En tør anmode om en snarlig avklaring på saken til beste for pasienten.

SPØRSMÅL NR. 1656

Innlevert 2. september 2010 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve

Besvart 10. september 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Er statsråden enig i domstolens forståelse av nødvergeretten, og mener statsråden at Johan Berge har fått en rimelig behandling?»

BEGRUNNELSE:

Sunnmørsposten meldte 1. september 2010 at sauebonde Johan Berge er dømt for å ha skutt en jerv.

For to år siden var Berge sammen med en annen sauebonde på Strynefjellet for å passe på sauene. En jerv hadde i lang tid herjet i saueflokket. Det var gitt løyve til å felle jerven om vinteren, uten at noen hadde lyktes. Sauetapene holdt frem om sommeren, og Fylkesmannen ble kontaktet med tanke på skadeløyve. Saueeierne ville fått løyve, men jerven ble felt før løyvet var gitt.

Dommeren mente at nødvergeretten i viltloven også krever at felling er påkrevet. Retten mener Berge kunne ropt eller skutt varselsskudd.

I forbindelse med behandlingen av Prop. 75 L (2009-2010) i mai i år, uttalte Energi- og miljøkomiteens medlemmer fra Høyre, sammen med Fremskrittspartiet og Kristelig Folkeparti at formålet med endringen av nødvergebestemmelsen var å klargjøre rettstilstanden, samt liberalisere nødvergebestem-

Svar:

Som representanten viser til, ga jeg som svar til Stortingets president i brev av 16. juni 2010 at jeg ville anmode Statens helsetilsyn om å gjøre en fornyet vurdering av fylkeskommunens informasjonsplikt på bakgrunn av de opplysninger som nå foreligger. Statens helsetilsyn hadde i januar 2010 besluttet ikke å starte en tilsynssak mot fylkestannlegen i Nordland.

Statens helsetilsyn har på nytt gjort en vurdering av om det er tilsynsmessige grunner til å åpne saken knyttet til fylkeskommunens informasjonsplikt. Helsetilsynets konklusjon er at de ikke finner det formålstjenlig å ta saken opp på nytt som en tilsynssak.

Helse- og omsorgsdepartementet vil derfor selv ta saken opp med Nordland fylkeskommune.

melsen. Disse medlemmer kunne ikke se at nytt forslag imøtekom denne intensjon, men snarere tvert imot forverrer den. Til tross for at det ved behandling av rovviltforliket i Stortinget ble lovet en klargjøring av nødvergeretten, stemte flertallet med regjeringens representanter i Stortinget imot forslaget fra opposisjonen. De rødgrønne understreket tvert imot at det var grenser for hvor langt kravet til å forsøke å avverge faren strekker seg.

I februar 2009 tok jeg selv opp situasjonen med en utvidelse av lisensjakten. Dette fordi det hadde vært skutt lite jerv i fellingsperioden av den grunn at det var dårlig med sporsnø i perioden. Se spørsmål nummer 735 (2008-2009). Sps Jenny Klinge omtalte situasjonen den gang som "molbopolitikk", samtidig som statssekretær Heggem i Landbruks- og matdepartementet var ute i media og mente det måtte tas ut mer jerv og gauper.

Svar:

Representanten viser til nylig avsagt dom i Fjordane tingrett der en sauebonde ble dømt til å betale en bot på 20.000 kroner for å ha felt en jerv. Bonden mente at vilkårene for felling i nødverge var oppfylt, men fikk ikke medhold i retten. Dommen legger til

grunn at felling må være påkrevet, og at tiltalte kunne ha forsøkt å avverge angrepet på sauene ved å rope eller skyte varselskudd. Representanten spør om jeg er enig i domstolens forståelse av nødvergeretten, og om jeg mener at domfelte har fått en rimelig behandling.

Jeg ønsker ikke å kommentere den konkrete dommen, som neppe er rettskraftig ennå, og ber om forståelse for det. Jeg antar at representanten er enig i at statsråden ikke skal "overprøve" domstolens behandling av enkeltsaker. Jeg kan imidlertid opplyse at kravet om at det ikke må finnes noen annen tilfredsstillende løsning enn felling, springer ut av Bern-konvensjonens artikkel 9. Norge har siden 1986 vært tilsluttet denne Europarådskonvensjonen om vern av ville europeiske planter og dyr. Artikkel 6 i konvensjonen forbyr forsettlig fangst og dreping av bl.a. jerv, bjørn og ulv. Artikkel 9 innebærer at felling likevel kan skje for å avverge alvorlig skade på hus-

dyr, men det er et vilkår at det ikke finnes noen annen tilfredsstillende løsning. Dette vilkåret er Norge forpliktet av, og det er gjenspeilet i vår lovgivning på feltet.

Jeg vil ellers bemerke følgende: Representanten viser i sin begrunnelse for spørsmålet bl.a. til de endringer som er gjort i nødvergebestemmelsen i naturmangfoldloven, jf. Prop. 75 L (2009-2010). Begrunnelsen kan gi inntrykk av at det er denne nye bestemmelsen som sauebonden er dømt etter. For å oppklare eventuelle misforståelser vil jeg vise til at de aktuelle lovendringene, som ble vedtatt av Stortinget i juni, ennå ikke har trådt i kraft. Den vesentligste delen av endringene planlegges satt i kraft om kort tid. Det er imidlertid nødvendig med enkelte tiltak først, så som utarbeiding av nærmere retningslinjer etc.

Lovbestemmelsene vil, når de blir satt i kraft, innebære en liberalisering av adgangen til å felle bl.a. jerv i nødverge.

SPØRSMÅL NR. 1657

Innlevert 2. september 2010 av stortingsrepresentant Åge Starheim

Besvart 10. september 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Det er no sett ned 4 utval som skal utgreie kabelalternativ for kraftlinja i Hardanger, som skal danne grunnlag for ei ny vurdering av linjevallet i denne regionen. Linja Fardal-Ørskog i Sogn og Fjordane har også skapt eit stort engasjement for å sikre at linja gjer minst mogeleg naturinngrep.

Vil statsråden sikre at det vert gjort tilsvarende vurderingar for kraftlinja Fardal-Ørskog som i Hardanger, slik at det også her straks vert gjennomført ekstern utgreiing av sjøkabel, jordkabel eller andre linjeval?»

BEGRUNNELSE:

Eit massivt press dei siste månadane har regjeringa sett ned 4 uavhengige utval som skal utgreie kabelalternativ for kraftlinja mellom Samnanger og Sima i Hardanger. Desse utgreiingane sla etter det eg forstår danne grunnlaget for ei ny vurdering av linjevallet i regjeringa.

I Sogn og Fjordane er det også planlagt ei ny linje mellom Fardal og Ørskog, der det også har vore stort engasjement for å sikre at linja gjer minst mogeleg naturinngrep.

Kommunane i Sogn og Fjordane som får store inngrep i samband med den planlagde 420 kV kraftlinja frå Fardal til Ørskog, har ved alle høyringar i samband med planlegginga av linja, gjeve tilbakemelding på at dei ønskjer å få utgreidd alternativ til luftspenn og andre trasear. Slik linja er planlagt i luftspenn, går den over store urøyvde landskapsområder, gjennom framtidige områder for sentrumsutviding og fleire stader nær bustadane til nybyggjarane i fylket.

Fleire kommunar har påklaga NVE sitt konsesjonsvedtak.

Eg ser difor med stor optimisme på den opninga for alternative løysingar som regjeringa no har gjeve i samband med den planlagde utbygginga i Hardanger, og ber difor om at dei signala som no er gjeve i Hardanger, også vert lagt til grunn for den planlagde linja mellom Tardal og Ørskog, slik at det også her vert gjennomført ei ekstern utgreiing/vurdering av sjøkabel, jordkabel eller andre linjetrasear/i dette området.

Svar:

NVE vedtok i juni 2009 å gi Statnett konsesjon for bygging og drift av en 420 kV kraftledning fra

Sogndal til Ørskog. Vedtaket innebærer at ledningen skal bygges som luftledning. Vedtaket ble påklaget fra mange hold. Olje- og energidepartementet fikk oversendt klagesaken fra NVE i begynnelsen av oktober 2009, og foretok en omfattende befarings i slutten av samme måned.

Kraftframføringen mellom Ørskog og Sogndal er svært viktig for forsyningssikkerheten i Midt-Norge. Jeg er derfor opptatt av at klagebehandlingen gjennomføres i det tempo som er påkrevet. Samtidig er det viktig å være klar over at klagesaken er meget

komplisert, og inneholder mange tvistesporsmål av rettslig og faktisk art som må behandles på en grundig måte.

Flere klagere krever kabel på hele eller deler av strekningen. I konsesjonsprosessen er en rekke alternativer, herunder kabelløsninger, utredet og vurdert. Under departementets klagebehandling har Statnett utredet alternative løsninger på den nordligste delen av traseen. Som ledd i klagebehandlingen må departementet fortløpende vurdere om det er behov for ytterligere utredninger.

SPØRSMÅL NR. 1658

Innlevert 2. september 2010 av stortingsrepresentant Sylvi Graham

Besvart 10. september 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Aldersgrensen i arbeidslivet gir alle rett til å stå i arbeid til 70 år. I lovverket for tidsbestemt lønnstilskudd presiseres ingen øvre aldersgrense.

Er det dermed riktig å anta at samme aldersgrense gjelder for tidsbestemt lønnstilskudd, som for rett til arbeid - altså 70 år?»

BEGRUNNELSE:

Bakgrunnen for spørsmålet er en henvendelse om at en arbeidstager mistet sitt tidsbestemte lønnstilskudd ved fylte 67 år. Begrunnelsen var at man da gikk over til alderspensjon, samt påstand om at en videreføring ville være "for lønnsom" for arbeidsgiver.

Slik lovverket er utformet er det vanskelig å se hvilken hjemme Nav benytter seg av når grensen settes til 67 og ikke 70 år. Jeg ber derfor om svar på om dette er håndtering i tråd med gjeldende lovverk, eller om det er en administrativ vurdering av Nav.

Svar:

Tidsbestemt lønnstilskudd er et arbeidsmarkedstiltak som skal utgjøre et tilbud til personer med vesentlig og varig redusert arbeidsevne og redusere bruk av uførepensjon for denne gruppen.

Nav-loven, Arbeidsmarkedsloven og forskrift om arbeidsrettede tiltak omtaler kun nedre aldersgrense og regulerer ikke øvre aldersgrense. Det åpnes opp for skjønnsmessige vurderinger. Likevel praktiseres en hovedregel om at øvre aldersgrense for deltagelse i arbeidsrettede tiltak er 67 år. Retten til uførepensjon opphører ved fylte 67 år og rett til alderspensjon inntreffer ved fylte 67 år.

Innenfor tilgjengelig budsjettamme for de arbeidsrettede tiltakene må Arbeids- og velferdsetaten for disse virkemidlene løpende foreta en prioritering blant personer som har behov for tiltak. Arbeidsrettede tiltak som tidsbestemt lønnstilskudd er et tilbud og ingen rettighet. Alder vil kunne være et element som inngår i vurderingen av bruken av tiltakene.

SPØRSMÅL NR. 1659**Innlevert 2. september 2010 av stortingsrepresentant Åge Starheim****Besvart 10. september 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Vi er kjend med at Helse Førde har starta nedtrappinga av ortopedien ved sjukehuset på Nordfjordeid. Det er no redusert aktivitet fordi dei har lagt ned eit kirurgiteam. Nedtrappingsplanen som Helse Førde har vedteke er ikkje godkjent av styret i Helse Vest.

Vil statsråden instruere Helse Vest til å stoppe nedbemanninga ved ortopedisk avdeling ved sjukehuset på Nordfjordeid?»

Svar:

Som representanten er kjend med vedtok styret i Helse Førde strategiplanen "Helse Førde 2020" i juni i år. Helse Vest RHF har informert meg om at Helse Førde sin strategiplan skal leggast fram for styret i Helse Vest hausten 2010. Helse Førde HF avventar

såleis endeleg styrevedtak i Helse Vest RHF når det gjeld modellval for ny sjukehusstruktur.

Helse Vest viser til at Helse Førde gjer løpande tilpassingar i verksemda. Endringa ved Nordfjord sjukehus er gjort for å effektivisere drifta ved å betre føresetnadane for ei god planlegging av operasjonar. Helse Vest RHF viser til at tilbudet til pasientane vert halde ved lag.

Regjeringa har kome med klare utsegn i saka om strategiplan for Helse Førde HF. Ingen lokalsjukehus skal leggast ned og det skal framleis være sjukehus på alle dei tre stadene det er sjukehus i Sogn og Fjordane i dag; Førde, Nordfjordeid og Lærdal, og eg forventar at styret i Helse Vest RHF har fanga opp dei politiske signala som er gitt frå regjeringa si side og mi side i samanheng med lokalsjukehusa.

SPØRSMÅL NR. 1660**Innlevert 2. september 2010 av stortingsrepresentant Solveig Horne****Besvart 13. september 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hvilke konkrete strakstiltak vil Statsråden sette inn for å få ned ventetiden ved barne- og ungdomspsykiatrien i Stavanger og hjelpe de barna som trenger behandling?»

BEGRUNNELSE:

I Stavanger Aftenblad torsdag 2. september 2010 kan vi lese om at Barne- og ungdomspsykiatrien i Stavanger har landets lengste ventelister. I påvente av at et nybygg skal hjelpe på driften blir likevel barn og ungdom som har akutt behov for hjelp skadeilidene. Statsrådens mener ventetiden må ned og svarer at hun forlanger månedlig orientering. Dette hjelper ikke barna som trenger hjelp nå.

Svar:

Ifølge rapporten SAMDATA om spesialisthelsetjenesten som nylig er utgitt av Helsedirektoratet, vi-

ser data for 2009 at Helse Vest RHF hadde lange ventetider innen psykisk helsevern for barn og unge. Helse Vest RHF opplyser at utviklingen i 2010 har gått i en positiv retning. Det er iverksatt omfattende tiltak for å få ned ventetid og innfri ventetidsgarantien. Tall fra Norsk pasientregister viser at ventetiden i Helse Vest RHF er redusert med 14 dager innen psykisk helsevern for barn og unge fra 1. tertial 2009 til 1. tertial 2010. Ventetiden for prioriterte pasienter er redusert med 21 dager i samme periode.

Helse Stavanger HF hadde en kraftig nedgang i ventetider for pasienter med prioritet t.o.m. 1. tertial 2010. Ventetidene har økt noe i 2. tertial, noe som blant annet skyldes sommerferieavvikling. Denne tendensen har ifølge Helse Vest RHF vært gjentakende fra år til år, men sammenlignet med 2. tertial 2009 er ventetidene redusert i Helse Stavanger HF. Utviklingen i Helse Stavanger HF har vært positiv, da både fristbrudd og ventetider er redusert i 2010 sammenlignet med tilsvarende periode i 2009.

Helse Vest RHF har også informert om at det er iverksatt en rekke tiltak for å bedre situasjonen innen psykisk helsevern for barn og unge i regionen. I Helse Vest RHF sitt budsjett for 2010 ble det satt av en ekstra bevilgning på 15 millioner kroner til psykisk helsevern for barn og unge.

Helse Vest RHF har videre orientert om at Helse Stavanger HF i mars 2010 la fram en egen prosjektutredning om situasjonen innenfor barne- og ungdomspsykiatrien for sitt styre. Styret har etter dette vedtatt tiltak for å sikre en høyere produksjon og bedre dekningsgrad. Konkret har Helse Stavanger HF iverksatt en rekke tiltak for å få ned ventetider og antall fristbrudd, herunder tiltak for å sikre godt samar-

beid om pasienten, effektiv behandling samt plan for oppfølging av fristbrudd.

Helse Vest RHF opplyser at også de andre helseforetakene i regionen har hatt tilsvarende styreoppfølging av situasjonen innen psykisk helse for barn og unge.

Jeg er tilfreds med at Helse Vest RHF og alle helseforetakene har et klart fokus på tiltak for å innfri ventetidsgarantien og måltall innen psykisk helse for barn og unge, samt at styret overvåker situasjonen og utviklingen nøye. Avvikling av fristbrudd og reduksjon av ventelister er og skal være en høyt prioritert oppgave for alle landets helseforetak, og jeg vil fortsatt følge utviklingen på dette feltet svært nøye.

SPØRSMÅL NR. 1661

Innlevert 2. september 2010 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 10. september 2010 av kulturminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Fra 1. juni 2010 innførte regjeringen sperre på bruk av nordmenns kredittkort i utlandet på alle steder som også drev med pengespillvirksomhet. Dette kan innebære problemer for nordmenn som reiser i utlandet.

Kan finansministeren redegjøre for hvor vidtfernende denne begrensningen i kortbruk er i praksis, og finnes det opplysninger om hvor mange tilfeller av slik hindring av kortbruk som har forekommet?»

BEGRUNNELSE:

Forskrift av 19. februar 2010 nr. 184 om forbud mot betalingsformidling for pengespill som ikke har norsk tillatelse trådte i kraft 1. juni i år. Denne setter begrensninger på nordmenns bruk av kort i utlandet på steder som også omsetter pengespill. Ettersom pengespillvirksomhet og hotellvirksomhet drives i sammenheng i byer som Las Vegas og hotellcasinoer i indianerreservater, f.eks. i Oneida i Green Bay i USA, er det grunn til å tro at booking av hotell her kan ha medført problemer for norske reisene (men ikke nødvendigvis spillende). Problemer kan også antas å oppstå på en liten kiosk i f.eks. Sverige, som omsetter spill i tillegg til annet salg.

Det bør være mulig å innhente opplysninger om hvor mange tilfeller det har vært av betalingshindringer på grunn av dette forbudet, og det vil være relevant i forhold til hvor stor innskrenkning av nord-

menns frihet denne bestemmelsen har forårsaket.

Svar:

Forbudet som ble innført fra 1. juni 2010 pålegger banker og betalingsinstitusjoner å stanse betaling fra norske betalingskort til pengespilloperatører som ikke har tillatelse til å tilby sine pengespilltjenester i Norge. Målet med forbudet er å begrense den store omsetningen av pengespill via internett fra nettsteder uten norsk tillatelse.

For å etterkomme forbudet stanser betalingsinstitusjonene betalinger med norsk betalingskort som er på vei ut av landet når transaksjonen er merket med betalingskoden for pengespilltjenester (MCC-kode) 7995.

Forbudet innebærer at de norske betalingskort som benytter MCC-kodesystemet ikke kan brukes til å betale for pengespilltjenester utenfor Norge via internett. En konsekvens av forbudet er imidlertid at disse kortene heller ikke kan brukes til å betale for slike pengespilltjenester under opphold utenfor Norge. Disse kortene vil heller ikke kunne brukes til å betale for andre tjenester som slike pengespilloperatører utenfor Norge tilbyr, f.eks. hotellopphold og restaurant- og kioskjenester.

Ulempen med at noen norske betalingskort ikke kan brukes hos pengespill-leverandører ved opphold i utlandet kan avhjelpes på flere måter. For det første kan de berørte kortbrukerne ta ut kontanter til bruk på

de aktuelle pengespillstedene. Det er heller ikke alle norske betalingskort som benytter MCC-kodesystemet. Disse kortene kan brukes i utlandet som før. Lotteri- og stiftelsestilsynet har lagt ut praktisk informasjon om konsekvensene av forbudet på sine hjemmesider. Jeg er også kjent med at betalingsinstitusjonene arbeider med tekniske løsninger som gjør det mulig å skille mellom bruk av betalingskort over internett og bruk av kort ved terminal. En slik løsning vil eventuelt kunne gjøre at norske betalingskort kan brukes i kortterminaler på steder i utlandet som tilbyr pengespilltjenester.

Lotteri- og stiftelsestilsynet har opplyst at de har mottatt to henvendelser fra personer som har hatt problemer med kortbetaling i utlandet. Tilsynet har også mottatt 16 henvendelser fra personer som har spørsmål ved forskriften eller hvordan de skal betale i utlandet. Jeg har ikke oversikt over hvor mange transaksjoner som er avvist som følge av forbudet. Mitt

inntrykk er likevel at de ulemper forbudet har medført for nordmenn i utlandet har avtatt i løpet av sommeren etter hver som konsekvensene av forbudet er blitt kjent for kortbrukerne og betalingsinstitusjonene.

Jeg understreker for øvrig om at formålet med forbudet er å begrense problemet med spilleavhengighet knyttet til pengespill som tilbys via internett uten norsk tillatelse. Statistikk fra hjelpetelefonen for spilleavhengige tyder på at det første og fremst er slike ukontrollerte pengespilltilbud via internett som skaper problemer med spilleavhengighet i Norge i dag. Lotteri- og stiftelsestilsynet har iverksatt en undersøkelse som i desember 2010 vil kunne gi nærmere svar på om kjøp av slike pengespill er redusert som følge av forbudet. Den kommende statistikken fra hjelpetelefonen for spillavhengighet vil også gi indikasjon på om spillproblemene har gått ned som følge av forbudet.

SPØRSMÅL NR. 1662

Innlevert 3. september 2010 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou

Besvart 10. september 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Vil statsråden sørge for at Norge igjen tar plass i det internasjonale arbeidet med sikkerhetsstandarder for fritidsbåter?»

BEGRUNNELSE:

Norge er satt utenfor det internasjonale arbeidet med sikkerhetsstandarder for fritidsbåter. Dette til tross for at bransjen gjentatte ganger har tatt dette opp med både Nærings- og handelsdepartementet og Sjøfartsdirektoratet.

Det handler om å fortsette å bevilge midler til Norsk Standard for å kunne utføre dette meget viktige arbeidet.

Det er viktig for sikkerheten til sjøs og det båtmateriell som ferdes langs sjøen at Norge er medlem av ISO Technical Committee 188.

Et forhold som f.eks. det å få gjennomslag for en ny ISO-standard med påbud om at alle fritidsbåter skal være utstyrt med ombordstigningsutstyr slik at det er mulig å ta seg om bord i båten igjen hvis man faller i sjøen vil bedre sikkerhet og trygghet for alle

de som benytter fritidsbåt. Dette er bare ett av mange eksempler på viktigheten av at Norge er representert i ISO!

Det kler Norge som sjøfartsnasjonen at regjeringen finner de aktuelle midlene dette handler om. Fra bransjen antydtes til ca kr 7-800.000 kroner.

Et arbeid som har avgjørende betydning for sikkerheten i fritidsbåter og for den halvparten av befolkningen som er på sjøen en eller flere ganger i løpet av året!

Technical Committee 188 har rapportert fra sit møte i juni dette år at "Norway is no longer a member of the TC".

Svar:

Arbeidet med å utvikle sikkerhetsstandarder for fritidsbåter skjer i all hovedsak i regi av the International Standard Organization (ISO). Det er vanlig at bransjen og industrien tar et ansvar når det gjelder utviklingen av slike standarder. Norsk deltakelse har tidligere vært finansiert gjennom et offentlig/privat spleiselag. De private aktørene trakk seg imidlertid ut av dette samarbeidet, noe som førte til at Sjøfartsdi-

rektoratet ikke fant å kunne prioritere dette arbeidet i 2010.

For norske forbrukere er det viktig at fritidsbåter som produseres i Europa og andre steder er egnet til bruk i våre værharde farvann. Sjøfartsdirektoratet opplyser til departementet at det i det videre arbeidet nå vil sette av ressurser slik at de kan følge opp fagområdet for sikkerhetsstandarder for fritidsbåter på

en tilfredsstillende måte. Dette innebærer også deltakelse i møter internasjonalt.

For å sikre at det utvikles internasjonale standarder i fremtiden som ivaretar sikkerheten i våre farvann i tilstrekkelig grad, vil Sjøfartsdirektoratet gå i dialog bransjen, industrien og eventuelt andre aktører for å finne den mest tjenlige måten organisere arbeidet på.

SPØRSMÅL NR. 1663

Innlevert 3. september 2010 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos

Besvart 10. september 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Medfører det riktighet at midlene som var avsatt til kvalifiseringsprogrammet er brukt opp for inneværende år, og hva vil i så tilfelle statsråden gjøre for de som ikke får det tilbudet de trenger som følge av dette?»

BEGRUNNELSE:

Jeg har fått flere henvendelser om at personer får avslag på å bli tatt inn i kvalifiseringsprogrammet som følge av at den økonomiske rammen for dette er brukt opp. Dette rammer tilbudet for en viktig gruppe, og er på kort og lang sikt dårlig økonomi.

Svar:

Kvalifiseringsprogrammet er en lovpålagt oppgave for kommunene. Programmet ble innført i takt med innfasingen av NAV-kontorene og er en fullfinansiert ordning som dekker de merkostnader kommunene anslås å ha i forbindelse med gjennomføringen av programmet. Den som oppfyller vilkårene som loven stiller, har rett til kvalifiseringsprogram. Kommunene kan derfor ikke velge om de skal ta inn

deltakere i programmet og det har vært bred enighet om de forutsetningene som ligger til grunn for kostnadsberegningene. Kommunene har blitt tildelt midler ved inngangen til året.

Den samlede bevilgningen til kvalifiseringsprogrammet bygger på et anslag på gjennomsnittlig antall deltakere i kvalifiseringsprogrammet og et anslag på kostnader per deltaker. Det blir ved tildeling av midler til den enkelte kommune synliggjort hvilket gjennomsnittlig antall deltakere det aktuelle tilskuddet er forutsatt å dekke. Dette omtales ofte som "måltallet" for kommunen. Det er imidlertid ikke her snakk om noen stykkprisfinansiering. Kommunene er forutsatt å skulle dekke behovet med de midler som er beregnet, i tillegg skal de nyttiggjøre seg eventuelle ubenyttede tilskudd fra tidligere år.

Erfaringene fra programmet så langt må sies å være gode. Ved utgangen av 2009 hadde i underkant av 1 200 personer gjennomført eller avsluttet programmet etter avtale med NAV-kontoret. Av disse gikk i overkant av 50 pst. til ordinært arbeid, utdanning eller andre arbeidsrettede tiltak. For de som har gjennomført programmet i løpet av 1. tertial 2010 var andelen noe lavere.

SPØRSMÅL NR. 1664**Innlevert 3. september 2010 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos****Besvart 10. september 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Foreligger det en instruks om hvordan rutiner ved rapportering via Helfo skal foregå, og vil statsråden ta initiativ for å sørge for at pasienter ikke behøver å vente lenger enn absolutt nødvendig med å få frikort på plass?»

BEGRUNNELSE:

Jeg har fått flere rapporter på personer som mener at det tar uforholdsmessig lang tid å få frikortet sitt, til tross for at egenandelen for lengst er betalt. Mitt inntrykk er at det ikke er gode nok rutiner for å innrapportere gjennom Helfo for ulike aktører i helsevesenet.

Svar:

Det er et mål at pasientene skal få utlevert frikortet innen tre uker etter at egenandelstaket er nådd. Har man betalt mer enn taket, skal beløpet tilbakebetales automatisk.

For å oppnå målene er det med virkning fra 1. januar 2010 forskriftsfestet krav til hyppighet og kvalitet i innsending av egenandelsopplysninger. Av forskrift om behandling av helseopplysninger i egenandelsregisteret av 18. desember 2009 fremgår det hvilke behandlergrupper som er omfattet, hvilke opplysninger som skal sendes inn og krav til hyppighet. Behandlerne som kan innkreve egenandeler som inngår i egenandelstak 1, har krav på seg til å sende inn oppgjør senest innen 14 dager etter at egenandelen er betalt. Hvis egenandelen er en utestående fordring, er fristen 14 dager etter at egenandelen er utfakturert.

Fra 1. januar 2010 trådte også i kraft en forskrift som setter krav til elektronisk kommunikasjon for leger. En stadig økende andel av behandlergruppene sender nå inn oppgjørene elektronisk. Det sikrer en enklere og raskere behandling.

Etableringen av en nasjonal automatisk frikortordning innebærer en vesentlig omlegging av rutine for både pasienter, tjenesteytere og forvaltningen. Den største utfordringen er hvorvidt de tjenesteyterne som leverer tjenester som inngår i egenandelstak 1 makter å øke hyppigheten på innsending av data til HELFO, og at dataene samtidig er av tilstrekkelig god kvalitet.

2010 er et overgangsår som gjør reformen ekstra krevende. Frem til 1. juni i år har pasientene selv måttet oppbevare egenandelskvitteringene og oppsøke det lokale NAV-kontoret for å søke om frikort. Etter

1. juni har HELFO overtatt ansvaret for å håndtere ordningen. Videre har det vært nødvendig å innføre særskilte rutiner for pasientreiser. For pasientreiser med rekvisisjon må pasientene i 2010 selv sende inn kvitteringene til Pasientreiser ANS i Skien for registrering i grunnlaget for frikort. For pasientreiser uten rekvisisjon må pasienten på vanlig måte sende inn søknad til Pasientreiser ANS i Skien. Tiden det tar før egenandelen blir registrert i HELFO vil derfor også avhenge av hvor raskt pasientene sender inn søknad om refusjon, og saksbehandlingstiden ved Pasientreiser ANS.

De regionale helseforetakene overtok ansvaret for alle pasientreiser i løpet av 2009.

En uforutsett kraftig økning i antall pasientreisereiser førte til restanser i de regionale helseforetakene. De regionale helseforetakene har gjennomført meget omfattende tiltak, og den gjennomsnittlige nasjonale saksbehandlingstid for refusjon av reiseregninger er nå nede i under tre uker. De regionale helseforetakene er nå også å jour på saksbehandling og registrering av innsendte egenandeler for reiser med rekvisisjon.

Rapportene viser at det er en positiv utvikling i innrapporteringen fra samhandlerne til HELFO. Det er imidlertid fortsatt vesentlige forskjeller mellom ulike grupper. Helsedirektoratet og HELFO har derfor satt inn et vidt spekter av informasjonstiltak og direkte oppfølging overfor disse. Ut fra statistikk over innsendingshyppighet og kvalitet, har HELFO også fulgt opp samhandlerne på individuelt nivå. HELFO tar kontakt med de behandlerne som ikke innrapporterer etter ønsket hyppighet.

Departementet er svært opptatt av hvorledes ordningen med automatisk frikort fungerer. Det er etablert en egen styringsgruppe med representanter fra de statlige virksomhetene som er direkte involverte i reformene for automatisk frikort og pasientreiser. Helsedirektoratet arbeider også med å forbedre systemene for elektronisk innsending av egenandeler til HELFO. Videre er det planlagt at egenandelene ved pasientreiser med rekvisisjon skal registreres automatisk fra 2011.

Vi må heller ikke glemme at det også kunne være lang saksbehandlingstid i den gamle ordningen, med store variasjoner i saksbehandlingstid mellom de ulike NAV-kontorene. Det forekom at det tok opptil åtte uker fra kravet ble mottatt hos NAV til frikortet ble utstedt.

Ved utgangen av august måned hadde 460 000

pasienter fått frikort automatisk i posten etter at ordningen trådte i kraft 1. juni. Den nye ordningen gjør at alle med rett til frikort får oppfylt rettighetene på en enklere måte. Selv om en del pasienter dessverre har måttet ventet lenger enn ønskelig på sine frikort,

viser rapportene en positiv utvikling i hyppigheten på innsending av egenandelsopplysninger til HELFO. Departementet har tett dialog med aktørene for å forsikre oss om at den positive trenden vedvarer.

SPØRSMÅL NR. 1665

Innlevert 3. september 2010 av stortingsrepresentant Bent Høie

Besvart 17. september 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Hva gjør statsråden for å bidra til best mulig bruk av de ressursene som bevilges til vaksiner?»

BEGRUNNELSE:

Helsetjenesten står overfor betydelige prioriteringsutfordringer, som følge av den demografiske utviklingen samt innføring nye behandlingstilbud og kostnadskrevende metoder. For å sikre et best mulig helsetilbud til alle, er det avgjørende at det foretas en kontinuerlig og kritisk gjennomgang av ressursbruk i sektoren. Stortinget har bevilget betydelig midler til ulike vaksinetiltak, blant annet om lag 60 mill kr til HPV-vaksine. I Sverige og Danmark har man forhandlet frem en lavere pris på denne vaksinen, og dermed frigjort midler til andre helsetiltak. Det er viktig at også norske helsemyndigheter vurderer om man kan iverksette tiltak som bidrar til lavere priser ved innkjøp av vaksiner. Samtidig må hensynet til kvalitet og pasientsikkerhet ivaretas.

Svar:

Jeg er opptatt av at ressursene i helsevesenet, inkludert de midler som brukes til vårt barnevaksinasjonsprogram, til enhver tid utnyttes best mulig. Der-

for kjøpes alle programvaksiner inn etter anbud. Anbudene brukes for å få vaksiner med de egenskaper som er viktige for det norske vaksinasjonsprogrammet, til lavest mulig pris.

For HPV-vaksinen har Danmark og Norge valgt å legge noe større vekt på noen av vaksinenes egenskaper, bl.a. at den også gir beskyttelse mot den meget plagsomme sykdommen kjønnsvorter, enn det Sverige har gjort. Derfor falt anbudet i Danmark og Norge ut til fordel for Gardasil, som også beskytter mot kjønnsvorter, mens Sverige valgte den noe billigere vaksinen Cervarix som ikke gir denne beskyttelsen.

Danmark bruker fortsatt Gardasil, men planlegger, etter det vi er kjent med, nå å utlyse nytt anbud i løpet av høsten 2010. Det vil være opp til Sundhedsstyrelsen å bestemme om de skal benytte de samme faglige kriteriene nå som ved det første anbudet.

Norge har undertegnet en kontrakt med produsenten av Gardasil som gjelder frem til utgangen av 2012. Det innebærer at et nytt anbud må utlyses om ca. ett år. Før det vil det bli gjort en vurdering av om vektleggingen av vaksinens egenskaper i forhold til pris skal gjøres ut fra samme kriterier som første gang eller endres.

SPØRSMÅL NR. 1666**Innlevert 3. september 2010 av stortingsrepresentant Solveig Horne****Besvart 10. september 2010 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«FrP anser norsk samarbeid med Nato som en svært sentral del av Norges forsvarspolitik. Godt samarbeid og forståelse er derfor svært viktig. Stavanger Aftenblad har den siste tiden avdekket planer om å nedlegge den militære aktiviteten på Sola Flystasjon.

Hvilke konsekvenser ser statsråden at en nedleggelse av Sola Flystasjon, samt Madlaleiren, vil få for Norge som vertsnaasjon for ulike Nato aktiviteter, og vil Statsråden gi et klart signal til Forsvaret om at vi ønsker at Natos operasjoner i Norge skal bestå?»

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 3. september 2010 med spørsmål fra stortingsrepresentant Solveig Horne om Sola flystasjon og Madla leir sett i forhold til NATO-aktiviteter i Norge.

Regjeringen vil opprettholde vertslandsstøtten Norge i dag yter til Joint Warfare Centre (JWC) i Stavanger. I tillegg til den støtten vi har forpliktet oss til,

har JWC benyttet Madla til forlegning av personell som deltar på kurs i perioder med ledig forlegningskapasitet. Som en del av implementeringen av stortingsvedtaket om å nedlegge Madla leir, gjennomføres det som kjent og i tråd med etablert praksis en gjennomgang og kvalitetssikring av forutsetningene for flyttingen. Jeg vil komme tilbake til Stortinget om dette på egnet måte.

Sola flystasjon har ikke hatt norske vertslandsforpliktelser overfor JWC. Stortingets beslutning om å legge ned Sola som militær flystasjon 1. august 2009 har derfor ikke hatt noen konsekvenser overfor NATO.

Regjeringen prioriterer tilrettelegging for fortsatt alliert tilstedeværelse i Norge, både for JWC og regelmessig trening for allierte styrker i Norge. Forsvaret tilrettelegger daglig for at militære styrker fra en rekke medlemsland i NATO kan gjennomføre militær trening og øvingsvirksomhet i Norge. Dette er noe Forsvaret også skal gjøre i fremtiden.

SPØRSMÅL NR. 1667**Innlevert 3. september 2010 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen****Besvart 13. september 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Personer med kort botid i Norge har ikke opparbeidet seg pensjonsrettigheter i landet. Ved sykehjemsopphold blir det da ikke betalt egenandel på lik linje med andre, siden det ikke er noe å trekke av eller det en har er så lite. Kommunene går da glipp av sårt trengte midler. Dette kan dreie seg om mange penger hvis det er mange personer med dette utgangspunktet, og ikke minst hvis de blir liggende over lang tid, noe som faktisk skjer.

Vil statsråden gjøre noe overfor denne gruppen, slik at ikke kommunen sitter igjen med hele regningen?»

BEGRUNNELSE:

På grunn av kort botid i Norge er det en del som ikke opparbeider seg pensjonsrettigheter. For at disse skal ha en garantert minste samlet inntekt får en såkalt supplerende stønad; stønad utover grunnpensjon og særtilllegg. Noen av disse har behov for sykehjemsplass, og da bortfaller den supplerende stønaden. Personen sitter bare igjen med grunnpensjon og særtilllegg - i mange tilfeller bare 1 000 kroner i måneden. Dette kan og bør ikke kommunen røre på grunn av beløpets størrelse. Det blir da feil at kommunen skal sitte igjen med hele regningen. Når man også vet at andre, som har opparbeidet seg rettigheter, betaler 85 prosent av dette og kommunen får en stor egenandel fra dem. Kommunene trenger de kro-

nene de kan få, og det kan da ikke være rettferdig at kommunen skal sitte igjen med hele regningen for noe som egentlig staten burde ha sørget for. Hadde det ikke i slike tilfeller, som jeg tror det finnes en del av, vært riktigere at eventuelt et statlig tilskudd på lik linje med det en minstepensjonist betaler av egenandel, blir gitt, eller at vedkommende fortsatt hadde mottatt supplerende stønad og betalt sin andel av dette på lik linje som andre.

Svar:

Spørsmålet er videresendt til meg som ansvarlig for ordningen med supplerende stønad. Supplerende stønad sikrer personer som har fylt 67 år en samlet inntekt svarende til minstepensjon i folketrygden, selv om de har liten eller ingen opptjening i folketrygden. Ytelsen er subsidiær i forhold til andre stønader, og prøves mot inntekt og formue. Supplerende

stønad faller også bort når behovet for tilskudd til de daglige utgiftene reduseres på grunn av opphold i institusjon (inkludert sykehjem) eller anstalter under fengselsvesenet. Dette må ses på bakgrunn av at ordningen blant annet ble innført for å avlaste kommunene for økonomisk sosialhjelp. Det er derfor korrekt at kommunene ikke har mulighet til å innkreve vederlag på grunnlag av supplerende stønad ved opphold i sykehjem, slik de kan når det gjelder personer med full eller tilnærmet full pensjon fra folketrygden. På dette punktet er situasjonen for kommunene den samme som før supplerende stønad ble innført i 2006. Reglene om økonomisk sosialhjelp har vært det naturlige referansepunktet ved utformingen av ordningen med supplerende stønad. Dette tilsier klart nok at ytelsen faller bort under opphold i sykehjem, og jeg ser ikke grunn til å endre på dette.

SPØRSMÅL NR. 1668

Innlevert 3. september 2010 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou

Besvart 10. september 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Vil finansministeren sørge for enklere og rimeligere tollbestemmelser for utenlandske fritidsbåteiere som gjør det lett og attraktivt å vinterlagre båt i Norge i påvente av neste sommer?»

BEGRUNNELSE:

Et økende antall utenlandske fritidsbåter legger seilassen til Norges langstrakte kyst. Samtidig blir det stadig flere som ønsker å legge båten i vinteropplag i en norsk havn for å fortsette seilassen neste sommer. Dette er ikke bare et spørsmål om at det forventes at vi, som sjøfartsnasjon, utviser et visst minimum av gjestfrihet overfor sjøfarende fra andre land, men det er også av en viss næringsøkonomisk interesse for kystkommunene. Det kan også bidra til å stimulere utenlandsk båtturisme langs kysten. Dagens tollbestemmelser gjør det lite attraktivt og relativt kostbart å sikre vinteropplag av båten i påvente av ny sommer - og mulighet for å fortsette seilassen langs kysten. Dette har konsekvenser for turismen i Norge og for havnene og marinaene langs kysten. Det er nærliggende at slikt regelverk samordnes mellom først de nordiske land - dernest EU. Spania har endret sitt re-

gelverk til å tillate vinteropplag i 6 måneder og har innført enkle forvaltningsmessige rutiner for å legge forholdene til rette for utenlandske båtturister. I Nord Norge er det i ferd med å oppstå en ny situasjon. Finnmark kan bli meget aktuelt for overvintring når det åpnes for å seile på vannveiene gjennom Russland helt ned til Svartehavet. Det skal allerede nå være mulig å seile på vannveiene ned til Østersjøen. Ønsker man en overvintring så er det naturlig å komme på forsommeren, legge igjen båten for vinteren og returnere på høsten. Da kan også 6 måneder være lite. det drøftes i flere miljøer behov for 18 måneders mulighet til vinterlagring.

Skal man unngå at båter legges igjen ulovlig, slik det gjøres nå langs hele kysten, bør regelverket samordnes og utformes slik at det innbyr til slik turisme.

Det kan f.eks. være en seilingstillatelse uten betingelser for 18 måneder med mulighet for forlengelse f.eks. 2-3 ganger.

Svar:

Personer ned fast oppholdssted utenfor Norge kan i forbindelse med reiser til Norge midlertidig innføre fritidsbåter til Norge uten å måtte betale av-

gifter. De trenger heller ikke melde fra, eller deklare innførselen til tolletaten. I utgangspunktet skal båter som innføres midlertidig gjenutføres når brukeren reiser ut av landet igjen. Båten kan imidlertid etterlates i Norge i inntil seks uker i løpet av en tolv måneders periode.

Dersom brukeren ønsker å etterlate en båt i Norge for en lengre periode enn seks uker, kan vedkommende legge båten inn på et tollager etter de alminnelige regler som gjelder for dette. Dette kan gjøres ved å ta kontakt med en privat tollagerholder som vil forestå den praktiske gjennomføringen, og være ansvarlig ovenfor tolletaten. Etter gjeldende regelverk vil tolletaten kunne gi tillatelse til at lagring skjer utenfor tollagerholderens fysiske lager. For eksempel kan dette skje på en marina eller annen båtoppplagsplass. Toll-

og avgiftsdirektoratet har opplyst at dette imidlertid ikke er en ordning som benyttes særlig ofte.

Ved spørsmålet om behov for særlige unntaksregler som gjør det enklere for utenlandske fritidsbåteiere å vinterlagre båter i Norge er det viktig å være klar over de hensyn som ligger bak toll- og avgiftslovgivningen. I denne sammenheng vil jeg særlig vise til behovet for å kunne føre effektiv kontroll med vareførselen til og fra Norge, samt faren for avgiftsunndragelse. Dette er forøvrig ingen særnorsk problemstilling, og de fleste land det er naturlig å sammenligne seg med opererer med tilsvarende regler som de norske. Dette gjelder blant annet Sverige. Finansdepartementet vil imidlertid vurdere problemstillingen løpende.

SPØRSMÅL NR. 1669

Innlevert 3. september 2010 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 9. september 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«I forbindelse med behandling av et representantforslag, skriver MD følgende i et brev til energi og miljøkomiteen, datert 4. mai 2010: "...forsøksordningen med alternativ forvaltning av motorferdsel i enkelte kommuner fortsetter inntil videre."

Vil prøveordningen videreføres i 2011 og kan statsråden gjøre rede for hvor lenge han ser for seg at forsøksordningen fortsetter?»

BEGRUNNELSE:

<http://www.stortinget.no/no/Saker-og-publikasjoner/Publikasjoner/Innstillinger/Stortinget/2009-2010/inns-200910-229/?1vl=0#a5.1>

Svar:

Forsøksordningen med utvidet lokal forvaltning av motorferdsel i utmark ble satt i gang i 2000 og er senere forlenget inntil videre.

Miljøverndepartementet har påbegynt en gjen-

nomgang av regelverket om motorferdsel i utmark og vassdrag. Som ledd i dette arbeidet ble det i juni 2009 gjort enkelte endringer i forskrift 15. mai 1988 nr. 356 for bruk av motorkjøretøyer i utmark og på islagte vassdrag. Samtidig med behandlingen av forskriftsendringen bestemte regjeringen at det ikke skal gjøres endringer i lov eller forskrift om reglene for bruk av motorkjøretøy på snødekt mark i Finnmark og Nord-Troms. Disse forblir derfor uendret.

Den videre gjennomgangen vil gi grunnlag for å vurdere hvorvidt det er ytterligere behov for endringer i regelverket knyttet til motorferdsel i utmark. En sentral problemstilling som gjenstår å vurdere, er om det skal åpnes for mer rekreasjonskjøring sør for Nord-Troms.

Forsøksordningen med lokal forvaltning av motorferdsel i utmark i syv kommuner fortsetter inntil gjennomgangen er fullført og eventuelle endringsbehov er avklart. Det er ikke mulig for meg å si når gjennomgangen vil være ferdig, men forsøksordningen vil i alle fall gjelde til dette arbeidet er sluttført.

SPØRSMÅL NR. 1670**Innlevert 3. september 2010 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker****Besvart 10. september 2010 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«I lys av alvorlige innvendinger bl.a. fra advokathold, vil kunnskapsministeren ta initiativ til en evaluering av Opplæringslovens § 9a, den såkalte mobbeloven innført i 2003, i den hensikt å forbedre og presisere loven slik at den kan fungere etter hensikten og i sterkere grad virke mobbeforebyggende?»

BEGRUNNELSE:

Sju år etter innføring av en egen paragraf i Opplæringsloven som skulle sikre elevene et godt psykososialt læringsmiljø, viser undersøkelser fortsatt at så mange som 50 000 barn føler seg mobbet i skolen. Den nye § 9a omtales gjerne også som mobbeloven, men til tross for en rekke grove mobbetilfeller i norsk skole, opplever foreldre og barn at loven ikke virker og at skolen og skoleeier i liten grad stilles til ansvar. Fra advokathold vises det til at det til at loven er innholdsløs og ikke fungerer etter hensikten, den er for uklar og det konkluderes med at rettssikkerheten til norske skolebarn ikke er blitt styrket slik tanken var da loven kom. Kritikken fra advokathold får støtte i ulike nettverk og organisasjoner som arbeider for å bekjempe mobbing i skolen. Oppfatningen er at loven ikke virker som noe ris bak speilet, når det er slik at det selv i alvorlige mobbesaker synes umulig å stille noen til ansvar.

Svar:

Bestemmelsene i opplæringslovens kap. 9 A om elevers skolemiljø ble tatt inn i loven 1. april 2003. Det kan reises spørsmål om i hvilken grad skoler og skoleeiere følger opp lovfestede krav om et system og et tilhørende internt arbeid som sikrer et godt miljø mellom elever, og mellom elever og lærere. Det kan videre stilles spørsmål ved om de nevnte lovbestemmelsene er kjent, forstått og benyttet i tilstrekkelig grad for å hindre mobbing og for å ta tak i situasjoner der elever blir mobbet eller opplever diskriminering og trakassering. På denne bakgrunn mener jeg at bestemmelsene nå er modne for en gjennomgang, dels for å se om de er gode nok for å forebygge mobbing, dels for å vurdere hvilke endringer som bør gjøres for at de kan bli et bedre virkemiddel i denne sammenheng.

Jeg har derfor allerede tatt initiativ til å få dette utredet. For å få en utredning med høyest mulig kvalitet har jeg valgt å legge saken ut som et oppdrag på anbud. Den er lagt ut på DOFFIN, Norges offisielle nettsted for kunngjøringer og offentlige anskaffelser. Jeg håper på den måten å nå mange og solide fagmiljøer som kan konkurrere om oppdraget.

Utredningen skal - i tillegg til en gjennomgang av opplæringslovens kap. 9A som nevnt - også inneholde en vurdering av om det er behov for å styrke den støtten og veiledningen som tilbys elever og foreldre i saker om mobbing. Det må også vurderes hvordan dette kan skje. I den forbindelse må det vurderes om opprettelse av en elevombudsordning kan være et eget virkemiddel.

SPØRSMÅL NR. 1671**Innlevert 3. september 2010 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker****Besvart 14. september 2010 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Vil statsråden vurdere regelendringer knyttet til elevers rett til fullt lån/stipend i videregående opplæring når eleven har tatt fag/eksamen før man starter i videregående opplæring og i de tilfeller der vedkommende skole ikke er i stand til å tilby eleven et alternativt relevant fag?»

BEGRUNNELSE:

Tilpasset opplæring innebærer at også flinke elever skal gis utfordringer. I Kunnskapsløftet er dette konkretisert ved at skolen skal tilrettelegge for at elever som har forutsetninger for det, skal kunne ta fag på høyere trinn enn sitt eget. Dette skjer i en viss grad, men nå viser det seg at elever som f.eks. tar fag

fra videregående skole mens de selv går i grunnskolen, møtes med avkorting av lån/stipend når de kommer i videregående opplæring i tilfeller der skolen ikke kan tilby eleven andre relevante fag som erstatning for det som allerede er fullført. Det oppleves klart urimelig at eleven skal lastes for at skolen ikke kan tilby andre fag, og det er høyst forståelig at det nå kommer reaksjoner fra elever og foreldre som er kommet i en slik situasjon. I et konkret tilfelle i Nordland ender det nå med at eleven tvinges til å ta samme fag en gang til for å kunne oppnå fullt lån/stipend. Dette virker demotiverende for eleven og kan neppe sies å være ønsket praksis.

Svar:

Det gis støtte fra Statens lånekasse for utdanning til elever i videregående opplæring. Støttebeløpet er avhengig av den studiebelastningen søkeren har. Dette prinsippet innebærer at det bare kan gis støtte til utdanning som gir uttelling i form av studiepoeng eller vitnemål. Full støtte gis bare i de tilfeller hvor søkeren gjennomfører videregående opplæring tilsvarende full studiebelastning.

Ved deltidsutdanning blir støttebeløpet regnet til halvparten, to tredjedeler eller tre fjerdedeler av støttebeløpet til fulltidsutdanning. Elever som har tatt enkeltfag på videregående nivå allerede på ungdomstrinnet, får redusert støtte fra Lånekassen til videregående opplæring dersom de ikke tar andre fag som medfører at de faktisk tar opplæring på fulltid.

Dagens regelverk for støtte til fulltidsutdanning/deltidsutdanning er felles for alle elev- og studentgrupper. Jeg mener i utgangspunktet at det er et rimelig prinsipp at utdanningsstøttens størrelse er avhengig av studiebelastningen og at regelverket må være innrettet slik at det kan forvaltes på en effektiv og forutsigbar måte. Eventuelle endringer i regelverket på dette området vil også ha budsjettmessige konsekvenser.

Jeg kan imidlertid se at elever som får redusert utdanningsstøtte i slike tilfeller kan oppleve dette som urimelig. Departementet vil vurdere om det er grunnlag for å se nærmere på regelverket på dette området.

SPØRSMÅL NR. 1672

Innlevert 3. september 2010 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll

Besvart 13. september 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«FNs Klimapanel har det siste vært utsatt for omfattende kritikk blant annet på grunn faktafeil i rapportene og uheldig organisering. Et uavhengig utvalg fremla den 30.08.10 en rapport med omkring 20 forslag til konkrete forbedringer av FN's klimapanels organisering og åpenhetsproblem. Blant anbefalingene er at klimapanelets leder bare skal sitte i en "assessment period".

Støtter regjeringen dette punktet konkret, og hvilke initiativ tar Norge for at utvalgets rapport og endringsforslag skal følges opp?»

Svar:

Jeg vil først presisere at rapporten til komiteen som gjennomførte en uavhengig gjennomgang av FN's klimapanels arbeidsformer og organisering

overordnet er positiv til panelets arbeid. Utvalget kommer imidlertid med flere forslag til hvordan arbeidet og strukturen til panelet kan styrkes. Regjeringen stiller seg generelt positiv til tiltak som bedrer arbeidet til panelet og som styrker panelets rolle som et troverdig organ som sammenfatter og formidler verdens klimaforskning.

Rapporten skal diskuteres på Klimapanelets plenumsmøte som avholdes i Sør-Korea i oktober. I Norge er Klima- og forurensningsdirektoratet kontaktpunkt for FN's klimapanel, og direktoratet vil delta på møtet og følge opp og støtte forslag som vil forbedre strukturen og arbeidsmetodene til Klimapanelet. I denne forbindelse vil også anbefalingen om at panelets leder bare skal sitte i én gang "assessment period" bli vurdert.

SPØRSMÅL NR. 1673**Innlevert 3. september 2010 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll****Besvart 13. september 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«FrP har tidligere tatt til orde for å opprette et bredt, norsk klimaråd. Statsråden har avvist dette som unødvendig, fordi FNs klimapanelet eksisterer. Ifølge Aftenposten 31.08.10 sier leder ved CICERO, Pål Prestrud at "Jeg kan være delvis enig i at man har gått for langt i å fastslå konsekvensene av klimaendringene. Det er større usikkerhet knyttet til dette enn det som klimapanelet har sagt, og på noen områder savnes det vitenskapelig belegg."

Vil statsråden nå vurdere å opprette et klimaråd?»

BEGRUNNELSE:

Klimavitenskapen er et ungt felt, men legger likefullt grunnlaget for mange viktige politiske beslutninger. Debatten om årsaker til, og konsekvenser av, klimaendringer er på ingen måte avsluttet, og debatten og vurderingene er viktige for politiske beslutninger som skal tas.

Den norske klimadebatten har i stor grad tatt FNs klimapanelers rapporter som sannhetsvitne. Debatten det siste året viser dog at nyansene er langt flere og større enn norsk klimadebatt har tatt innover seg. Utsegn fra Pål Prestrud i Aftenposten 31.08.10 bekrefter det.

Undertegnede mener hele debatten ville styrket seg om det hadde vært opprettet et bredt "tverrfaglig" klimaråd, hvor et bredt knippe fagfolk med ulik vitenskapelig og forskningsrettet deltar. Da kan man i større grad presenterer objektive fakta, som nær sagt alle vitenskapspersoner står bak, og samtidig få en rimelig objektiv fremstilling av de uenigheter som fortsatt eksisterer innen vitenskapen. Et slikt råd kan også bidra til å få en ryddigere debatt, ved at ulike aktører ansvarliggjøres og samles ansikt til ansikt.

Svar:

FNs klimapanel er et bredt sammensatt tverrfaglig panel som består av flere tusen forskere fra hele verden, og regjeringen anser rapportene til FNs klimapanel som den beste sammenfatningen av verdens klimaforskning som vi har i dag. Regjeringen jobber derfor for å videreføre og styrke Klimapanelets rolle som et troverdig organ som sammenfatter og formidler verdens klimaforskning. Et norsk klimaråd vil nødvendigvis være mye smalere enn dette panelet. Regjeringen ser ikke behovet for et særnorsk klimaråd, og vil derfor ikke ta initiativ til et slikt råd.

SPØRSMÅL NR. 1674**Innlevert 3. september 2010 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 14. september 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Onsdag 25. august 2010 ble gamle Breivikeidet bru på fylkesvei 91 stengt for kjørende i tre dager, og både den gamle og nye broen siger nedover grunnet utvasking av masse i eleven. Den nye broen har allerede seget mellom 60 og 70 centimeter, og har så alvorlige skader at den må rives. Prosjektet fikk fem millioner tildelt fra regjeringens krisepakke i fjor.

Mener statsråden at kunnskapen hos Statens vegvesen og norske entreprenører er så dårlig, at man må kunne påregne at nye broer skylles bort allerede før de skulle ha åpnet?»

BEGRUNNELSE:

Saken har blant annet vært omtalt i Nordlys 09.08.2010 "Må rive nybrua", og 24.08.2010 "Stenger brua i tre dager".

Svar:

Byggeprosessen for ny Breivikeidet bru har blitt avbrutt på grunn av artesisk utstrømning av grunnvann. Problemene oppsto ved utføring av supplerende grunnundersøkelser for den nye bruen. Problemerne er særlig konsentrert til området rundt nordre landkar og berører både ny og gammel bru. I tillegg

påvirkes også den midlertidige Baileybrua som er etablert i eksisterende vegtrasé og spenner over den gamle.

Artesisk trykk eller utstrømning kan enkelt forklares på følgende måte: Enkelte steder består grunnen av tette løsmasser (leire og silt) som ligger som et lokk over mer åpne (permeable) masser i dypet. Hvis disse åpne massene mates med grunnvann fra et nivå som er høyere enn terrenget der man står, vil man kunne få en oppadrettet vannstrøm dersom det tette laget punkteres. Dette kan sees som et oppkomme av vann, og kan i enkelte tilfelle vaske ut finstoff fra de tettere lagene, avhengig av jordart og strømningshastigheten i vannet.

Artesisk utstrømning oppstår av og til i borehull ved utføring av grunnundersøkelser. Noen hull tetter seg selv, mens noen tettes ved plugging. I enkelte tilfeller må det uføres injeksjon for å tette borehullene, og i noen sjeldne tilfeller har man måttet ty til løsninger hvor vannet får renne gjennom avlastningsbrønner eller filter som stopper utvaskingen.

Statens vegvesen opplyser om at fenomenet med artesiske vanntrykk i grunnen er kjent både fra litteratur og geoteknisk praksis, men at problemer av den alvorlighetsgrad en ser ved Breivikeidet er høyst uvanlig. Utførte grunnundersøkelser i forbindelse med planlegging og prosjektering av Breivikeidet bru, avdekket ikke at området ville gi artesiske utstrømning av grunnvann.

I de siste 20 år har det vært mindre enn et halvt dusin tilfeller hvor en har måttet ty til spesielle tiltak som injeksjon, filter eller avlastingsbrønner på grunn av artesiske utstrømning av grunnvann. Ved to tilfeller i samme periode har det på grunn av høy risiko for artesiske utstrømning vært nødvendig å utforme fundamentering av bruer på en måte som ivaretar sikkerheten, hvis det skulle skje en artesiske utstrømning. Hvis man har kunnskap om at slike fenomener kan oppstå, så har altså både Statens vegvesen og entreprenører nødvendig faglig kunnskap til å iverksette ulike tiltak for å unngå problemer med artesiske utstrømning.

SPØRSMÅL NR. 1675

Innlevert 3. september 2010 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 20. september 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Jeg er gjort kjent med at etterforskere i Telemark er satt til å delta i operativ tjeneste i sommer. Ut ifra innspill undertegnede har mottatt har dette også gått ut over etterforskningen av grov vold, vold mot barn og/eller vold i nære relasjoner.

Kan statsråden avkrefte at dette er tilfelle, dersom det stemmer, at det nå er flere saker som venter på å bli/eller er under etterforskning i forhold til 2009, og hvilke tiltak vil statsråden iverksette for å redusere køen av saker som omhandler grove vold/overgrep?»

BEGRUNNELSE:

Jeg har tidligere tatt opp problematikken rundt bemanningen ved Telemark Politidistrikt med Justisministeren. Justisministeren hevdet da at regjeringen hadde styrket Politiet. Dessverre er situasjonen ute i den virkelige verden en annen enn den justisministeren prøver å tegne. I sommer har vi sett at Politiet flere ganger har hatt for lite ressurser til å løse de oppgavene de er satt til å løse, til tross for at statsråden hevder at det er ansatt flere politifolk, noe man i veldig liten grad ser ut i den operative tjenesten. En kan

jo med bakgrunn i realitetene og de faktiske forholdene ute stille seg spørsmålet om statsråden ikke forholder seg til de faktiske forholdene, og det hadde vært interessant å se en oversikt som viser hvor mange operative tjenestemenn det var i 2009 og hvor mange det er i 2010 i de forskjellige Politidistriktene.

Svar:

Spørsmålet er forelagt Politidirektoratet og politimesteren i Telemark som opplyser at politidistriktet i sommer har kanaliserte mye av etterforskningsressursen over på operativ tjeneste. Dette har bidratt til å opprettholde et økt trykk på straksetterforskning og initialfasen i både enklere og tyngre saker. Sammenholdt med at politidistriktet har gode rutiner og systemer for håndtering av alvorlige og tunge voldssaker, har dette resultert i at politidistriktet etter sommeren vil ha færre restanser enn tidligere. Med bakgrunn i sommerens erfaringer vurderer politidistriktet å etablere deler av ordningen permanent. Politimesteren understreker at det ikke er lenger ”liggetid” på saker nå enn etter sommeren 2009, snarere tvert i mot.

Regjeringen har i perioden 2006-2010 prioritert

en betydelig styrking av politi og påtalemyndighet. Budsjettet er økt fra 8,7 milliarder kroner i 2006 til 11,6 milliarder kroner i 2010. Dette er en vekst på 2,9 milliarder kroner (32,8 prosent). I 2010 ble budsjettet økt med hele 1,3 milliarder kroner (trekker man fra pris og lønnsjustering er veksten nærmere 1,2 milliarder kroner). Dette er tidenes største økning i politibudsjettet.

Telemark politidistrikt har fått sin forholdsmessige andel av totalbudsjettet. Politidistriktets budsjett er økt med 21,6 % (48,3 millioner kroner) fra 2006 til 2010. Fra 2009 til 2010 er budsjettet økt fra 253,3 millioner til 272,4 millioner en økning på 7,5 prosent. Politidistriktet fikk 7,3 millioner kroner, tilsvarende 14 årsverk, i forbindelse med tiltakspakken som ble lagt frem i januar 2009. Dette er videreført i 2010. Politidistriktets kompensasjon i forbindelse med særavtalen om arbeidstidsbestemmelser utgjør dessuten 11,8 millioner kroner, omkring 7 årsverk, for 2010.

Politidistriktene tildeles ikke lenger stillinger,

	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010
Kap. 440	11690	9489	9606	9994	10208	10458	10586	11105
Kap. 441		2349	2341	2393	2344	2319	2368	2540
SUM	11690	11838	11947	12387	12552	12777	12954	13645

Kap 440 Politidirektoratet, politi- og lensmannsetaten
Kap 441 Oslo politidistrikt (fra 2004)

men et rammebudsjett som politimesteren disponerer for å oppnå en best mulig polititjeneste. Det er således politidistriktets ledelse som har ansvaret for ressursfordeling og tjenesteordninger og som vurderer om ressursene skal benyttes til stillinger eller settes inn på andre viktige områder for å sikre hele politidistriktet en god polititjeneste. Det er også den lokale ledelsen som vurderer behovet for personell med politiutdannelse og personell med annen utdannelse. Komplementær kompetanse er i stor grad avgjørende for det totale politiprodukt og de resultater politidistriktet leverer.

Justisdepartementet benytter data fra Fornyings-, administrasjons- og kirke departementet, utarbeidet på grunnlag av Statens Sentrale Tjenestemannsregister. Tabellen nedenfor viser årsverksutvikling i politi- og lensmannsetaten fra 2003 til 2010, med en samlet økning på 1955 årsverk. Fra 2009 til 2010 er økningen på 691 årsverk.

SPØRSMÅL NR. 1676

Innlevert 3. september 2010 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen

Besvart 10. september 2010 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Etter lang tid med høyt konfliktnivå ved Mehamn Skole har foreldrene til 11 av 82 elever valgt å holde sine barn hjemme fra skolen. Rektoren er under politietterforskning for psykisk trakassering. Saken ligger i dag til behandling hos fylkesmannen i Finnmark for vurdering. Hvor man har antydnet en saksbehandling på flere uker. Dette medfører at 11 av 80 elever ikke får tilbud om utdanning i perioden saken er til vurdering.

Hva vil statsråden foreta for at disse elevene blir gitt et adekvat skoletilbud i perioden?»

BEGRUNNELSE:

Det er et faktum at rektor er under politietterforskning for psykisk trakassering. Jeg hverken kan eller vil gå inn i den situasjonen/etterforskningen, det har vi som nevnt politi og fylkesmann i Finnmark til, men det som jo må være det essensielle i denne sak er at de elevene som selv føler de er blitt utsatt for trakassering faktisk blir gitt et reelt tilbud til utdanning i perioden som saken er til behandling. Det har faktisk elevene krav på.

Skoler og lærere skal i størst mulig grad fremstå som trygge og forbilledlige rollemodeller i vårt samfunn. Ved Mehamn skole har ikke dette vært tilfelle, og mange foreldre er av den oppfatning at Gamvik

kommune ikke har gjennomført tiltak for å ivareta elevene, når Gamvik kommune som skoleeier aksepterer og legitimerer bruk av slagvåpen som pedagogisk virkemiddel foran en hel klasse. Selvfølgelig reagerer foreldrene på dette, men de opplever at de ikke blir lyttet til.

Svar:

Jeg kan ikke gå inn i enkeltsaker, men jeg er kjent med at denne saken for tiden er til behandling hos Fylkesmannen i Finnmark. Fylkesmannen har i den forbindelse bedt om en grundig redegjørelse fra kommunen, og behandlingen av saken er gitt høyeste prioritet.

Parallelt med dette har fylkesmannen avholdt et møte med kommunen, og der klargjort kommunens ansvar for å oppfylle elevenes rett til opplæring i den foreliggende situasjon. Fylkesmannen har også gitt veiledning til elevenes foreldre om barns rett og plikt til opplæring.

Fylkesmannen og kommunen følger denne saken tett, og jeg er også kjent med at kommunen vil avholde et møte med elevenes foreldre. Det er derfor ikke slik at man her vil avvente resultatet av klagebehandlingen før nødvendige tiltak vurderes og eventuelt iverksettes. Jeg forventer at kommunen raskt finner løsninger som ivaretar elevenes behov.

SPØRSMÅL NR. 1677

Innlevert 3. september 2010 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen

Besvart 15. september 2010 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«Viser til tidligere spørsmål av 06-05-2010 om fordelingen av elgjakta på finnmarkseiendommen. Den 20/5 sendte Alta Elgjegerforening inn klage på vedtak av 23-04-2010 i FEFO på oppfordring av departementet. Svaret på denne klagen konkluderer med at Elgforeningen ikke har klagerett. Selv om departementet oppfordrer til å søke, og at FEFO tidligere har innrømmet at Elgforeningen har en klagerett samt at departementet har gitt Elgforeningen medhold i klagen.

Hva vil statsråden foreta seg overfor FEFO?»

BEGRUNNELSE:

Departementet har tidligere støttet klagen fra Alta Elgjegerforening, til tross for dette så vedtar FEFO at fordelingen av elgkvoter skal være 60/40. Samtidig som de igjen går imot departementet og hevder at Alta Elgjegerforening ikke har klagerett. Dette medfører i realiteten at FEFO legger til grunn en ulovlig praktisering av kvotefordelingen i Finnmark.

Jeg viser også til at høyesterettsadvokat Kristin Normann anmodet styret i FEFO på møte den 13-04-2010 om å etterkomme vedtaket av 19-03-2010 fra Fornyings-, administrasjons- og kirke departementet. Spørsmålet er hva departementet ønsker å gjøre i sa-

ken, skal det være norsk lov som gjelder i Finnmark, eller skal enhver som har mulighet ta seg selv til rette.

Svar:

Som jeg redegjorde for i mitt svar 12. mai 2010 på spørsmål nr. 1163, er det min oppfatning at Finnmarkseiendommens vedtak om fordeling av jaktfelt for elgjakt på Finnmarkseiendommens grunn kan påklages etter finnmarksloven § 27. Dette har jeg også gitt uttrykk for i brev til Finnmarkseiendommen 24. juni 2010.

Alta Elgjegerforening har ved brev 20. mai 2010 påklaget vedtaket om fordeling av jaktfelt for elgjakt fattet av Finnmarkseiendommen 23. april 2010. Ved brev 24. juni 2010 oversendte Finnmarkseiendommen klagen til departementet for endelig avgjørelse. Klagen blir nå behandlet i departementet på vanlig måte.

I brev 23. juni 2010 ba Finnmarkseiendommen om et møte med departementet ”med sikte på å avklare rekkevidden av finnmarkslovens klageregler vedrørende utnyttelse av fornybare ressurser og innskrenkninger i utnyttelsen av denne”. På den bakgrunn er det avtalt et møte på administrativt nivå mellom Finnmarkseiendommen og departementet i slutten av september.

SPØRSMÅL NR. 1678**Innlevert 3. september 2010 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 13. september 2010 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Det er nå gått mer enn 30 år siden de første norske FN-styrkene tjenestegjorde i Sør-Libanon. Spesielt de første årene var preget av mange farlige situasjoner som kunne oppleves som en betydelig belastning for den enkelte. Mange har derfor også slitt med ulike psykiske problemer i lang tid etter at tjenesten var avsluttet.

Er forsvarsministeren tilfreds med den oppfølgingen disse har fått i etterkant av tjenesten, eller burde forsvaret og samfunnet gjort mer for å følge disse opp på en profesjonell måte?»

BEGRUNNELSE:

Det er de siste årene blitt godt dokumentert at FN-tjenesten i Libanon har påført enkelte betydelige senskader. For ca 30 år siden tjenestegjorde undertegnede som sersjant og lagfører i den norske FN-styrken i Sør-Libanon. I Libanon ble vi utsatt for mange krevende situasjoner. Som eksempel kan nevnes at i desember 1980 (kun få dager etter at jeg hadde fylt 20 år) ble patruljen jeg ledet utsatt for beskytning fra 30 - 40 meters hold i mørke. Jeg gav orde om å skyte tilbake for å treffe og etter ca. 75 min. var målet nedkjempet.

Selv om jeg aldri har hatt problemer med denne episoden eller andre episoder under FN-tjenesten vet jeg om flere som har fått problemer både under oppholdet i Libanon og etter hjemkomst til Norge. Støtten og oppfølgingen i ettertid fra Forsvaret og samfunnet har imidlertid vært lik null. Etter endt tjeneste ble den enkelte overlatt til seg selv uten noen som helst oppfølging. For flere har dette medført en alt for stor påkjenning. I laget som jeg var lagfører for er i dag 20 % døde. I troppen jeg tilhørte er ca 15 % døde. Dette var på tjenestetidspunktet stort sett soldater tidlig i 20-årene.

Jeg har ikke fullstendig oversikt over årsaken til disse dødsfallene, men konstaterer at dette er betydelig høyere enn gjennomsnittet i befolkningen.

I Afghanistan er det i dag norske soldater som også opplever store psykiske påkjenninger. Undertegnede er dessverre ikke overbevist om at Forsvaret og samfunnet er blitt vesentlig bedre til å håndtere og følge opp de senskadene dette kan gi. Svaret får vi om noen år.

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 6. september 2010 med spørsmål fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter om oppfølgingen av de første norske FN-styrkene som tjenestegjorde i Sør-Libanon.

Den oppfølgingen som ble gitt personell fra de første styrkene i UN Interim Force in Lebanon understreker viktigheten av å få på plass en rekke nye tiltak på området. Det er blant annet innført en særskilt kompensasjonsordning for veteraner som har pådratt seg psykiske belastningsskader som følge av deltakelse i internasjonale operasjoner i perioden 1. januar 1978 og frem til og med 31. desember 2009.

Forsvaret har også etablert et vesentlig forbedret system både for utvelgelse, helseundersøkelse, forberedelse, oppfølging ute, hjemkomst, samt rettigheter og ordninger siden 1970- og -80-tallet. Det pågår et kontinuerlig arbeid i Forsvaret for å videreutvikle systemet ytterligere. Departementet vil videre understreke at de aller fleste soldater kommer hjem med positive erfaringer, styrket kompetanse og gode minner. Samtidig er det aldri en garanti for at noen ikke vil få fysiske og psykiske skader som følge av deltakelse i utenlandsoperasjoner.

Det er et samfunnsansvar å ta vare på personell som deltar i utenlandsoperasjoner. Et samlet Storting sluttet seg til Innst. S. nr. 298 (2008-2009) til St.meld. nr. 34 (2008-2009) "Fra vernepliktig til veteran" Om ivaretagelse av personell før, under og etter deltakelse i utenlandsoperasjoner.

Regjeringen er kommet godt i gang med å utarbeide handlingsplanen for å følge opp og konkretisere ambisjonene og satsingsområdene i stortingsmeldingen. Arbeidet vektlegger forebyggende tiltak, kompetansebygging, samarbeid på tvers av sektorer, forskning og utvikling, samt handlinger som styrker anerkjennelsen av våre veteraner.

Tiltak som bygger opp under satsingsområdene i meldingen iverksettes også fortløpende. Et eksempel på dette er at Forsvarsdepartementet nylig bevilget penger til et forskningsprosjekt som har til hensikt å gi bedre innsikt i helse- og livssituasjonen til personell som har deltatt i ulike utenlandsoperasjoner.

Det er et klart mål for regjeringen at norske kvinner og menn som deltar i utenlandsoperasjoner i tjeneste for Norge skal være trygge på at de får god oppfølging før, under, og etter endt oppdrag.

SPØRSMÅL NR. 1679**Innlevert 6. september 2010 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 17. september 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Flere ledere i små og mellomstore bedrifter har tatt kontakt og vist til at de har store utfordringer med å holde tritt med det offentliges krav til rapportering om virksomheten til ulike instanser.

Kan statsråden gjøre greie for hvor mange skjema/blanketter som er blitt fjernet i 2010 grunnet at de er inkorporert i Altinn-portalen og ikke erstattet av nye?»

BEGRUNNELSE:

Små og mellomstore bedrifter i Norge driver med stramme økonomiske og administrative rammer.

Samtidig kreves det innmelding og rapportering av opplysninger av ulik art om virksomheten til offentlige instanser.

Flere av skjema/blankettene kan i hovedsak være sammenfallende, men skal av ulike årsaker rapporteres til ulike offentlige instanser.

Arbeidet med å fylle ut og rapportere disse opplysningene skriftlig eller elektronisk tar mer og mer tid, med den konsekvens at administrativ ledelse av

selskapet og fokus på produksjon og tjenesteyting blir lidende.

Svar:

Altinn inneholder i dag om lag 450 elektroniske skjemaer. Det er så langt i 2010 produksjonssatt i alt 47 elektroniske skjemaer, inkludert 21 som benytter innlogging via Altinn, såkalte lenketjenester. Dette betyr ikke at de samme papirskjemaene er fjernet, siden deler av befolkningen ikke har tilgang på elektronisk utstyr som muliggjør innsending via Altinn. På sikt er det et mål å avvikle alle papirskjemaer i kommunikasjonen med næringslivet.

Det har skjedd et generasjonsskifte i Altinn i løpet av året med overgangen til ny teknologisk arkitektur, den såkalte Altinn II-plattformen. På grunn av denne oppgraderingen har utviklingstakten for nye tjenester vært noe redusert det siste året, men vi vil samtidig være bedre rustet fremover til å møte de behovene næringslivet har for gode og effektive elektroniske løsninger.

SPØRSMÅL NR. 1680**Innlevert 6. september 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 10. september 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Er Justisdepartementet eller Direktoratet for Samfunnssikkerhet og Beredskap (DSB) kjent med og har vurdert de utilsiktede virkninger en skjerpet losplikt kan få med eksempelvis å tvinge transport av farlig last fra skip over til biltransport, og hvilke eventuelle grep vil man ta for å motvirke en slik utvikling?»

BEGRUNNELSE:

I forslaget til nye losforskrifter som nylig har vært på høring foreslår Regjeringen å skjerpe losplikten for farlig last, noe som betyr økte kostnader for denne type skipstransport. Signaler fra næringen ty-

der på at dette svekker lønnsomheten, og man advarer mot at dette kan tvinge transport av eksempelvis gass fra skip over til biltransport. Dette vil etter alt å dømme svekke sikkerheten.

Undertegnede har flere ganger utfordret fiskeri- og kystministeren om hun har vurdert de utilsiktede virkninger en skjerpet losplikt kan få og om hun ville ta grep for å motvirke en slik utvikling. Hun har ikke kunnet gi svar på dette.

Svar:

Jeg ønsker først og fremst å vise til at ansvaret for lostjeneste og regelverket knyttet til dette hører inn under Fiskeri- og kystdepartementets ansvarsområde. Kystverket sendte utkast til ny forskrift om los-

plikt i norske farvann og forskrift om losingsavgift, losberedskapsavgift og farledsbevisavgift på høring i april i år. Justisdepartementet hadde ingen merknader til forslagene i nevnte høring.

Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap (DSB) avga egen høringsuttalelse hvor de påpeker at forslaget innebærer en skjerping av losplikten for farlig og forurensende last og antar at forslaget bl.a. vil kunne føre til økt transport av farlig gods på vei ved

at transportørene, for å unngå økte kostnader til losingsavgift mv., heller velger å fremføre farlig og forurensende last på vei.

Jeg understreker at forslaget til forskriftsendringer og innkomne hørings svar fortsatt er til behandling i Fiskeri- og kystdepartementet/Kystverket og at det ikke endelig er fastsatt endringer i regelverket på dette feltet.

SPØRSMÅL NR. 1681

Innlevert 6. september 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal

Besvart 10. september 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Er samferdselsministeren kjent med og har vurdert de utilsiktede virkninger en skjerpet losplikt kan få med eksempelvis å tvinge transport av farlig last fra skip over til biltransport, og hvilke eventuelle grep vil samferdselsministeren ta for å hindre en slik utvikling som utvilsomt vil svekke sikkerheten på veiene?»

BEGRUNNELSE:

I forslaget til nye losforskrifter som nylig har vært ute på høring foreslår Regjeringen å skjerpe losplikten for farlig last, noe som medfører økte kostnader for denne type skipstransport. Signaler fra næringslivet tyder på at dette svekker lønnsomheten og det advares mot at dette kan tvinge transport av eksempelvis gass fra skip over til biltransport. Dette vil etter alt å dømme svekke sikkerheten.

Undertegnede har flere ganger utfordret fiskeri- og kystministeren om hun har vurdert de utilsiktede virkninger en skjerpet losplikt kan få og om hun ville ta grep for å motvirke en slik utvikling. Hun har ikke kunnet gi svar på dette.

Svar:

Spørsmålet er oversendt meg som ansvarlig statsråd for lostjenesten og lospliktreglementet. Som stortingsrepresentant Vaksdal viser til i brev 6. september 2010 har forskrift til ny losplikt forskrift vært ute

på høring. Saken er nå til vurdering i Fiskeri- og kystdepartementet. Jeg viser i denne forbindelse også til brev av henholdsvis 28. juni 2010 og 15. juni 2010 fra stortingsrepresentant Vaksdal om samme sak. Videre viser jeg til svarbrev av henholdsvis 2. juli 2010 og 23. juni 2010.

Forslag til ny forskrift om losplikt og ny forskrift om losavgifter ble sendt på høring av Kystverket med høringsfrist 8. juli 2010. Departementet har nå fått oversendt Kystverkets vurdering i forhold til uttalelsene fra høringsinstansene.

Blant spørsmålene som er tatt opp til vurdering er enkelte av høringsuttalelsene i forhold til regler som berører fartøy med forurensende eller farlig last. Disse høringsuttalelsene knytter seg både til hvilke typer last som skal omfattes av reglene om plikt til å bruke los og hvilke typer last som skal ha muligheter til å seile med farledsbevis som et alternativ til bruk av los.

Departementet vil i det videre arbeidet vurdere om det er grunnlag for enkelte justeringer på bakgrunn av Kystverkets vurdering av høringsuttalelsene. I de samlede vurderingene vil det bli sett på skipsfartsnæringens rammebetingelser, samtidig som krav til sikker seilas og miljøhensyn må ivaretas.

Det tas sikte på å ferdigstille gjennomgangen og innarbeide eventuelle endringer i løpet av høsten 2010, slik at nye forskrifter om losplikt og losavgifter kan implementeres med virkning fra 1. januar 2011.

SPØRSMÅL NR. 1682**Innlevert 6. september 2010 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 10. september 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«En fremtredende dommer og tidligere statssekretær mener at dommere bør engasjere seg politisk og mener at både den enkelte og samfunnet vil ha stort utbytte av dette.

Er statsråden enig i at dommere bør engasjere seg politisk?»

Svar:

Jeg er enig med direktør i domstoladministrasjonen, Tor Langback, i at den forståelsen for hvordan samfunnet fungerer som er knyttet til politisk engasjement og politisk praksis, kan være en god ballast i mange rettslige sammenhenger. Det er viktig at dommere forstår det samfunnet de lever i. Det er også både viktig og riktig at spørsmålet om dommere bør engasjere seg politisk diskuteres.

Spørsmålet om dommere bør engasjere seg politisk er imidlertid knyttet til dommeretikk. Vi har i

dag ingen skriftlige profesjonsetiske regler for dommere i Norge ut over de generelle bestemmelsene i domstolloven § 55, hvor det heter at:

”En dommer er uavhengig i sin dømmende virksomhet. En dommer skal utføre sin dommergjerning upartisk og på en måte som inngir alminnelig tillit og respekt”.

I 2004 foreslo Tilsynsutvalget for dommere å igangsette et arbeid med å utvikle nasjonale profesjonsetiske regler for dommere. En arbeidsgruppe leverte sin første innstilling i juni 2007 og det har deretter vært mye debatt rundt utkastet. Domstoladministrasjonen har opprettet en ny arbeidsgruppe som skal følge opp arbeidet med å utvikle slike nasjonale profesjonsetiske regler for dommere. Dette arbeidet er ikke avsluttet enda. Jeg finner det derfor riktig å avvende arbeidsgruppens og Domstoladministrasjonens konklusjoner.

SPØRSMÅL NR. 1683**Innlevert 6. september 2010 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 13. september 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Det har oppstått to forskjellige pilegrimsleder på deler av strekningen mellom Oslo og Nidaros.

Hvilken strekning anser statsråden som den historisk riktige pilegrimsleden, og hva vil statsråden gjøre for å informere pilegrimene om dette?»

Svar:

Miljøverndepartementet tok initiativ på begynnelsen av 1990-tallet til å få registrert, tilrettelagt og merket de gamle pilegrimsledene i Norge. Det ble startet opp et stort utviklingsarbeid hvor Riksantikvaren, Direktoratet for naturforvaltning, Nidaros bispedømme og en rekke etater var involvert. I 1997 ble pilegrimsleden mellom Oslo og Nidaros (på vestsiden av Mjøsa over Ringerike og Hadeland) offisielt

åpnet av HKH Kronprins Haakon i forbindelse med kulturminneråret i 1997.

I årene etter 1997 har mange leder blitt tilrettelagt og godkjent av Riksantikvaren og fylkeskommunene. Dette gjelder også leden mellom Oslo og Hamar (på østsiden av Mjøsa, over Grorud og Gjelleråsen) som ble godkjent i 2003. Denne kobler seg på leden i Hamar som ble godkjent i 1997.

For å få godkjent en gammel ferdselsveg som pilegrimsled må man kunne dokumentere at den er tuffet på Olavsarven og at det er en pilegrimstradisjon knyttet til leden. Målet for vandringen skal være Nidaros. Jeg vil gjerne understreke at det gjøres et grundig forarbeid før en pilegrimsled blir offisielt godkjent, slik at det både for østlig og vestlig led mot Nidaros er dokumentert på ulike måter at det er pilegrimstradisjon knyttet til ledene.

Jeg vil tilføye at i løpet av de mange hundre år som har gått siden pilegrimstradisjonen var levende i Norge, kan flere av sporene være visket ut, vegfar kan være nedbygget, oppdyrket eller grodd igjen. Selv om en pilegrimsled i dag ikke følger nøyaktig et gammelt vegfar hele veien, vil imidlertid landskapet med fjell og vidder i hovedsak være det samme som i tidligere tider.

Når det gjelder informasjon om pilegrimleder og vandringer ble det i 2010 opprettet 5 regionale pilegrimskontorer i Oslo, Gran, Hamar, Sør-Fron og Dovre. Disse har bl.a. som primær oppgave å informere og veilede om pilegrimsvandring og pilegrimsleder i sin region. Det er også etablert nettsted hvor det vil være naturlig å søke informasjon om pilegrimsleder og vandringer.

SPØRSMÅL NR. 1684

Innlevert 6. september 2010 av stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen

Besvart 13. september 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for bakgrunnen for regjeringens fiskeripolitikk, basert på at den oppfattes dreiet vekk fra å være kunnskapsbasert til å være basert på rene politiske beslutninger?»

BEGRUNNELSE:

I Fiskeribladet 6. september d.å. fremkommer det at lysfisket etter sild og brisling skal forbys. De samlede uttalelsene fra fiskere, forskere og fagdirektorat ser ut til å være at avgjørelsen ikke kan være fundert i annet enn politiske valg og vurderinger.

Daglig leder i Fiskerilaget sør, Trygve Bjørnerem uttaler at; Et slikt forbud er det ingen fornuft i, brislingfisket er et anerkjent rent fiske.

Fra seksjonssjef i Utviklingsseksjonen i fiseridirektoratet Anne Kjos Veum leser vi følgende: Det er ikke noe vi har anbefalt, det må være en ren politisk beslutning.

Den nye forvaltningen av lysfisket føyer seg inn i et mønster; og undertegnede har det siste halvåret registrert en debatt der man fra fiskerihold mener at reguleringer av fiskeri ikke baserer seg på kjent forskning i den grad man forventer.

Norske kystfiskere går igjen et år i møte med økt kysttorskvern. Dette samtidig med at de til undertegnede opplyser at de kan observere sandfelt fulle av kysttorsk eller vanlig torsk. Det opplyses samtidig at det ikke foregår en målrettet forskning rundt kysttorsken; da fartøyet Havforskningsinstituttet tidligere har tatt prøver med ble tatt ut av drift i fjor. En fortsatt registrering av kysttorsk, kunne gitt et bedre bilde av utbredelse og mengde.

Forvaltningen av kongekrabben skulle basere seg på et skille mellom utrydningsfiske og en kommersi-

ell sone. I den kommersielle sonen skulle forvaltningen basere seg på kongekrabben som en ønsket ressurs, og forvaltningen skulle være bærekraftig. I Varangerfjorden kunne man fra forskerhold vise til store faunaskader relatert til store mengder kongekrabbe, samtidig som man senket fangskvotene og ikke økte forskingsinnsatsen.

I debatten om St.meld. nr. 46 Norsk sjøpattedyrpolitikk, ble det også trukket frem uttalelser fra forskerhold at man viste alt for lite om antall sel og dens utbredelse til å kunne si noe om denne bestandens påvirkning på bestandene av andre fiskeslag.

Svar:

Representanten Bakke Jensen viser i sin begrunnelse for spørsmålet til flere aktuelle regulerings saker, herunder lysfisket etter sild og brisling, kysttorsk, kongekrabbe og sel.

Jeg vil i denne sammenheng ikke gå i detalj for hver enkelt av disse sakene, men redegjøre kort for hvilke prinsipper den norske fiskeriforvaltningen bygger på og deretter kommentere min beslutning om å forby lysfisket etter sild og brisling såfremt ikke fisket foregår med en observatør tilstede.

Fundamentet for alle norske fiskerier er bærekraftig forvaltning og høsting. Norsk fiskeriforvaltning er basert på den beste tilgjengelige kunnskapen og vitenskapelige råd fra Det internasjonale havforskningsrådet (ICES) og Havforskningsinstituttet.

De viltlevende marine ressursene skal forvaltes bærekraftig. For å sikre dette er forvaltninga basert på føre-var-prinsippet og en økosystembasert tilnærming. Disse prinsippene er grunnleggende i vår fiskeriforvaltning.

For å sikre en bærekraftig høsting vurderer fiske-

riforvaltningen kontinuerlig, og ut fra beste tilgjengelige dokumentasjon, hvilke tiltak som bør settes i verk. Disse vurderingene, og beslutningene som fattes, krever forståelse for både biologiske, økologiske, økonomiske og samfunnsmessige faktorer. Det er også slik at det nærmest i en hver sak vil være ulike hensyn og interesser som må veies mot hverandre. Hensynet til langsiktig bærekraft vil imidlertid alltid være svært viktig, og vi kan ikke tillate oss å gå på akkord med selve ressursgrunnlaget. Forskning og stadig ny kunnskap er helt sentralt i det norske forvaltningssystemet, og vi bruker store ressurser på forskning hvert eneste år. Samtidig må vi prioritere innenfor de rammene vi har, og det vil alltid være problemstillinger som vi ønsker å vite mer om.

Havressursloven slår fast at de viltlevende marine ressursene tilhører fellesskapet, og det innebærer blant annet at fiskeriforvaltningen ikke utelukkende er et anliggende mellom fiskerne og myndighetene. Vi skal lytte til alle interessegrupper, og beslutningene vi fatter må ha bred legitimitet.

Representanten Bakke Jensen viser blant annet til forvaltningen av kongekrabbe og forskningsresultater knyttet til bunnfaunaen i Varangerfjorden. Dette er interessante resultater som vil følges opp videre, men det er i følge Havforskningsinstituttet for tidlig å trekke klare konklusjoner allerede nå. Forskningen på kongekrabbe har blitt trappet opp, og ny kunnskap vil over tid gi oss et enda sterkere grunnlag for forvaltningen. Jeg vil samtidig minne om at kvotenedgangen i kvoteregulert område kom som følge av råd fra forskerne.

Lysfisket etter sild og brisling, spesielt i Oslofjorden, har vært et relativt omstridt fiske til tross for at antallet fartøy som deltar har gått jevnt nedover. Det har de siste årene i liten grad blitt undersøkt hva og hvor mye notfangster i fisket med lys inneholder av bifangst.

Beslutningen om å forby lysfiske, såfremt det ikke er en kontrollør tilstede, er et av en rekke tiltak

vi nå vil gjennomføre for å sikre bærekraftige bestander av torsk i fjordene og langs kysten. Et viktig fundament for disse reguleringene er rapporten ”Kysttorskforvaltning på Vestlandet og langs Skagerrakkysten”, utarbeidet av Havforskningsinstituttet. I denne rapporten går Havforskningsinstituttet inn for at fiske ved hjelp av lys ikke bør tillates på grunnere vann enn minimum 100 meters dyp for å redusere bifangsten av bunnfisk, og da spesielt torsk. Videre anbefalte Havforskningsinstituttet at lysfiske bare skulle være tillatt i perioden august-desember, for å unngå påvirkning av gytevandring og gyting til bunnfisk i området. Havforskningsinstituttet gikk også inn for at artssammensetning og kvantum av bifangstarter utenom målarten i lysfisket burde kartlegges nærmere. Etter at rapporten kom i april 2008 har det blitt gjennomført en omfattende høringsprosess.

Forbudet mot lysfiske vil bare gjelde for Oslofjorden og Skagerrak, og det vil likevel være mulig å fiske så lenge det foregår med en inspektør om bord. Dette vil sikre at den nødvendige kartleggingen av fisket faktisk blir gjennomført, og gir oss et forbedret grunnlag for fremtidige vurderinger. Et annet moment er knyttet til hvilken betydning et målrettet fiske etter brisling og sild har for økosystemet og andre bestander.

Jeg har i denne saken lyttet til forskere, yrkesfiskere, fritidsfiskere, Fiskeridirektoratet, lokalbefolkningen og en rekke andre interesser. Synspunktene og anbefalingene har vært ulike, og jeg har som i alle andre saker fattet en politisk beslutning. Samtidig vil jeg understreke at Fiskeri- og kystdepartementet har en udiskutabel faglig rolle og kompetanse. Departementets vurderinger vil ikke automatisk være sammenfallende med de råd som kommer fra fagdirektoratet, men bero på departementets egen faglige kompetanse. Dette innebærer at det ikke nødvendigvis utelukkende er politiske prioriteringer som gir andre løsninger enn de som er foreslått av fagdirektoratet.

SPØRSMÅL NR. 1685**Innlevert 6. september 2010 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal****Besvart 10. september 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Vil statsråden anmode Statnett om å søke konsesjon for kabel på delstrekningen Ørskog - Store Standal på den konsesjonsgitte kraftledningen mellom Ørskog og Fardal?»

BEGRUNNELSE:

I februar i år fikk departementet etter anmodning oversendt en kabelvurdering fra Statnett som viste at en kabelforbindelse mellom Ørskog og Store Standal er teknisk mulig å etablere basert på kjente teknikker og metoder. Alternativet med sjøkabel mellom Ørskog og Store Standal ble av Statnett vurdert som best med hensyn på kulturminner og kulturmiljø, biologisk mangfold, landbruk og friluftsliv/reiseliv, og ble trukket frem som den beste løsningen med tanke på miljøgevinster på Sunnmøre. Løsningen med sjøkabel vil koste ca 2,2 mrd kroner mer enn konsesjonsgitt løsning med luftledning på samme strekning. Sjøkabel har bred støtte i befolkningen og blant lokalpolitikere i regionen.

Svar:

NVE vedtok i juni 2009 å gi Statnett konsesjon for bygging og drift av en 420 kV kraftledning fra

Sogndal til Ørskog. Vedtaket innebærer at ledningen skal bygges som luftledning. Vedtaket ble påklaget fra mange hold. Olje- og energidepartementet fikk oversendt klagesaken fra NVE i begynnelsen av oktober 2009, og foretok en omfattende befarings i slutten av samme måned.

Flere klagere krever kabel på hele eller deler av strekningen. I konsesjonsprosessen er flere kabelløsninger utredet og vurdert. I desember 2009 ba departementet Statnett om eksplisitt å utrede og vurdere fordeler og ulemper ved en sjøkabel fra Ørskog med ilandføring ved Store Standal. Samtidig ble Statnett bedt om å utrede en løsning med ny transformatorstasjon i Sykkylven og sanering av dagens 132 kV-ledning. Departementet mottok i februar i år Statnetts utredning av disse to alternativene for denne delstrekningen. Departementet har bedt Statnett om å omsøke saneringsalternativet.

Kraftframføringen mellom Ørskog og Sogndal er svært viktig for forsyningssikkerheten i Midt-Norge. Jeg er derfor opptatt av at klagebehandlingen gjennomføres så raskt som mulig. Departementet vil fortløpende vurdere om det er behov for ytterligere utredninger eller eventuelle søknader om andre alternativer.

SPØRSMÅL NR. 1686**Innlevert 6. september 2010 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 10. september 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Den pågående evalueringen av skattereformen fra 2006 er varslet ferdig i løpet av 2010. Det har kommet lite informasjon om hvordan arbeidet utvikler seg og om det er avdekket spesielle utfordringer (f.eks. behovet for å styrke norsk privat eierskap) så langt i prosessen. Intensjonen da evalueringen startet var at man skulle ha en bred involvering av relevante og berørte miljøer.

Hvilke utfordringer vil bli vektlagt og hvilke miljøer er aktivt involvert i evalueringen?»

Svar:

Ved evalueringen av skattereformen vurderes aksjonærmodellen, fritaksmetoden og beskatningen av selvstendig næringsdrivende, samt reformens fordelingsvirkninger, administrative kostnader og tilpassingsproblemen som preget det gamle skattesystemet.

Departementet har i dette arbeidet hatt samarbeid med ulike miljøer. Det er satt ut tre utredningsoppdrag til eksterne utredere om hhv. aksjonærmodellen, fordelingsvirkninger og administrative kostnader.

Rapportene fra de eksterne utrederne vil bli ferdigstilt i løpet av høsten 2010. I tillegg har departementet avholdt to faglige seminarer med skatteeksperter fra ulike institusjoner i både Norge, Sverige og Danmark. Det har også vært avholdt et møte mellom departementet og en bredt sammensatt kontaktgruppe

med aktører fra organisasjons- og næringsliv. Det vil bli avholdt et nytt kontaktgruppemøte i løpet av høsten 2010. Departementet har mottatt en rekke innspill til arbeidet som følge av disse arrangementene.

Jeg vil komme tilbake til tidspunktet for når evalueringen skal legges fram for Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 1687

Innlevert 7. september 2010 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 13. september 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Kan finansministeren opplyse hvor mange pakker Posten får inn til forenklet fortolling i året, samt opplyse hva Postens fortjeneste (overskudd) er på tje-
nesten?»

BEGRUNNELSE:

Fortollingsgebyret Posten tar ved forenklet fortolling gjør et varekjøp fra utlandet betraktelig dyrere dersom man overstiger grensen på 200 kroner eksklusive frakt. Det er derfor ønskelig å vurdere hvorvidt dette gebyret kunne vært redusert eller fjernet. Når kunden gjør mesteparten av jobben selv på nettet, burde ikke posten ha de store kostnadene ved dette. Det er også ønskelig å få vurdert om Postens arbeid i forbindelse med forenklet fortolling kunne vært gjort mer kostnadseffektivt.

Svar:

Ifølge Post- og teletilsynets postmarkedsstatistikk for 2008 hadde Posten i 2008 om lag 56 prosent av alle registrerte sendinger, i hovedsak pakker, som kom inn til Norge fra utlandet. Nest største aktør var Tollpost med om lag 21 prosent, etterfulgt av UPS med 18 prosent. Dette viser at pakkemarkedet i Norge er konkurranseutsatt. Fortjeneste og volum til forenklet fortolling anses som forretningssensitiv informasjon, og Posten opplyser at selskapet gir ikke offentlige opplysninger om dette med mindre tilsvarende også fremlegges fra Postens konkurrenter. Postens priser på fortollingstjenester for privatpakker omfattes imidlertid av kravene til kostnadsbaserte priser i konsesjonen, og er således underlagt Post- og teletilsynets kontroll med at konsesjonskravene oppfylles. Postens tilbud om forenklet fortolling ble innført i 2004 og innebar en halvering av prisen for kunden i forhold til tidligere løsning. Siden har volumene øket

vesentlig år for år, noe som viser at løsningen har blitt tatt godt imot blant kundene. Det er i dag ytterst få som benytter den alternative løsningen å tollbehandle sendingen selv. Tilbudet om forenklet tollbehandling gjelder sendinger med vareverdi mellom 200 og 1000 kroner.

For kunden innebærer forenklet tollbehandling at han/hun:

- henter sendingen på sitt utleveringspoststed
- betaler avgifter (toll/mva) og forenklet tollbehandlingspris ved utlevering
- slipper å gjøre fortolling selv og oppgi fødselsnummer til Tollvesenet
- slipper annet forsinkende ekstraarbeid

For Posten innebærer forenklet tollbehandling i hovedtrekk følgende arbeidsprosesser:

- Ankomsthåndtering og registrering av sendingen
- Førings i pliktig tollagerregnskap overfor Tollvesenet
- Innkreving av toll/mva fra kunden ved utlevering av sendingen
- Innbetaling av toll/avgift til Tollvesenet

Dersom kunden velger å fortolle selv via Tollvesenets fortollingsløsning (som kan gjøres via Tollvesenets nettløsning), må han/hun kontakte Postens kundeservice og sende inn dokumentasjon på at fortolling er foretatt før Posten kan utlevere sendingen. Dette er dokumentasjon Posten må innhente ifølge sine plikter overfor Tollvesenet. Denne løsningen innebærer alt i alt merarbeid for Posten sammenlignet med den forenklete tollbehandlingen. Dette i form av registrering av at sendingen fortolles av kunden selv og innhenting og dokumentasjon av at fortolling er foretatt. Prisen er likevel den samme som

forenklet tollbehandling, kr 110. Jeg er enig med Posten Norge AS i at det må være like forhold for konkurrenter som deltar i det samme markedet, og at så lenge Postens konkurrenter ikke gir opplysninger om fortjeneste og volum ved tollforsendelser, kan man ikke stille krav til Posten om å gjøre det heller. Det stilles imidlertid krav til kostnadsbaserte priser for disse tjenestene i Posten, og så lenge Post- og teltilsynet fører tilsyn med prisene, mener jeg at vi har

tilstrekkelig kontroll med at prisene ikke er for høye. Når vi har en tollov som stiller krav om at det skal svares toll til statskassen etter bestemmelsene i loven, må det følge av dette at det er behov for en annen behandling for sendinger fra utlandet enn for sendinger som kommer fra Norge. I den grad dette fører til kostnader for den som skal håndtere sendingene, må det kunne stilles krav om at kostnadene for dette arbeidet skal dekkes.

SPØRSMÅL NR. 1688

Innlevert 7. september 2010 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 16. september 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Vil statsråden åpne for et nærere samarbeid med Rederienes Landsforening (RLF) slik at forbundets medlemmer kan innlemmes som en del av beredskapsstyrken for norsk oljevernberedskap langs Norskekysten?»

BEGRUNNELSE:

I Norge har vi satt fokus på sikkerhet knyttet til oljevirkosomhet, men beredskapen langs Norskekysten er dokumentert til å være altfor dårlig.

I forbindelse med behandlingen av statsbudsjettet og revidert statsbudsjett for 2010 er det gjort merknader om at oljevernberedskapen generelt, og spesielt beredskapen ved eventuelle skipsforlis og oljeutslipp må bedres.

For det første er det bevilget for lite til oljevernberedskapen.

For det andre går arbeidet med å få bedret sikkerheten ved skipsforlis og oljeutslipp for sent.

For å bøte på noe av dette bør statsråden vurdere å åpne for at flere blir omfattet av beredskapsstyrken i tillegg til de ressurser det offentlige selv har til rådighet.

Rederienes Landsforening (RLF) har lagt fram forslag som etter foreningens mening, vil sikre rask tilstedeværelse, samt supplere dagens depoter på land med depoter på kjøll.

Svar:

Som fiskeri- og kystminister har jeg det overordnede ansvaret for statens beredskap mot akutt forurensning. Avtaler med fartøy om å bistå under statlige oljevernaksjoner kan være et effektivt tiltak for å

reduere responstiden, og således styrke den samlede beredskapen. Det er imidlertid en forutsetning at sikkerheten under slike operasjoner blir ivaretatt på en god måte.

Nærings- og handelsdepartementets fagetat, Sjøfartsdirektoratet, har nylig sendt på høring et forslag til ny forskrift om bruk av fartøy i oljevernberedskapen. Formålet med forskriften er å åpne opp for at fartøy som er bygget, utrustet og sertifisert for annen bruk kan brukes i slik beredskap, og sikre at dette skjer på trygg måte for fartøy, mannskap og miljø. Jeg avventer nå høringsrunden. Når en endelig forskrift kommer på plass, skal både den offentlige og private oljevernberedskapen ha mulighet til inngå et mer formalisert samarbeid med fartøy som ønsker å inngå i en beredskapspool.

Et nærere samarbeid med fartøy som i det daglige driver annen virksomhet om å bistå under statlige oljevernaksjoner, er noe departementet og Kystverket har til vurdering. Mange aktører har vist interesse for å bidra i oljevernberedskapen. Det er positivt.

Jeg kan i den forbindelse nevne at jeg 16. juni 2010 hadde møte med Næringslivets hovedorganisasjon og Rederienes Landsforening der rapporten fra Rederienes Landsforening om utnyttelse av innenriksfartøy i oljevernberedskapen ble presentert. Departementet har bedt Kystverket vurdere forslagene i rapporten fra Rederienes Landsforening i forbindelse med etatens pågående arbeid med miljørisikoanalyser og tilknyttede beredskapsanalyse.

Avslutningsvis vil jeg understreke at eventuelle fremtidige avtaler med fartøy om bistand under statlige oljevernaksjoner må inngås i samsvar regelverket for offentlige anskaffelser.

SPØRSMÅL NR. 1689**Innlevert 7. september 2010 av stortingsrepresentant Siri A. Meling****Besvart 16. september 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Dagbladet skrev 6. september 2010 at en ansatt i Petroleumstilsynet med tidligpensjon fra Statoil var satt til å granske en dødsulykke på den Statoilopererte Oseberg B plattformen.

Mener statsråden at det er riktig at en person med tilknytning til Statoil blir satt til å granske det samme selskapet, og vil statsråden ta initiativ til en gjennomgang av habilitetsreglene i Petroleumstilsynet?»

BEGRUNNELSE:

Petroleumstilsynet har en viktig funksjon på norsk sokkel, og det er etter Høyres syn avgjørende at det ikke kan stilles spørsmålsteget ved deres habilitet. Vi har forståelse for at tilsynet ønsker å benytte den kompetansen som blant annet tidligere Statoilansatte har, som nå har gått av med tidligpensjon i forbindelse med fusjonen Statoil-Hydro. Siden disse får pensjonsutbetaling av Statoil, kan det stilles spørsmålsteget ved deres habilitet i saker der Statoil er involvert. I Dagbladet 7. september 2010 reagerer pårørende på at en Statoilpensjonist er satt til å granske en dødsulykke hvor Statoil er ansvarlig operatør. I tillegg har Deepwater Horizon ulykken i Mexicogulfen bidratt til å sette ytterligere fokus på HMS og tette bånd mellom selskaper og tilsynsmyndighet.

Svar:

Jeg vil innledningsvis forsikre om at departementet anser upartiskhet og integritet som helt grunnleggende forutsetninger for Petroleumstilsynets myndighetsutøvelse og generelle omdømme. For at tilsynet skal kunne utføre sine oppgaver, er det imidlertid sentralt at de har medarbeidere med relevant fagkompetanse, som kjenner industrien og gjerne har erfaring fra denne. Rekruttering av tidligere ansatte fra næringen/selskapene bidrar til at Petroleumstilsynet opprettholder nødvendig og viktig faglig kompetanse.

Jeg forstår at situasjonen hvor ansatte i Petroleumstilsynet med tidligpensjon fra Statoil bidrar i granskinger og annet tilsyn med Statoil kan fremstå i uheldig lys, men jeg forutsetter at Petroleumstilsynet følger gjeldende lover og regler, også i saker som handler om habilitet og karantene. Jeg har bedt om en skriftlig redegjørelse fra Petroleumstilsynet om problemstillingen, og mitt svar baserer seg på denne redegjørelsen.

Generelle krav

Det er nedfelt krav og innført rutiner for å sikre Petroleumstilsynets habilitet og uanhengighet i tilsynet. Oppfølging av forvaltningslovens regler om habilitet skal bidra til at Petroleumstilsynets medarbeidere opptrer upartisk. Det er også nedfelt i departementets instruks til tilsynet og i deres interne personalreglement at ansatt ikke for egen regning må drive eller ha annen økonomisk interesse i eller være ansatt i virksomhet som er underlagt Petroleumstilsynets tilsyn. De må heller ikke ta imot oppdrag eller være med i styre, representantskap eller tilsvarende organ i slik virksomhet.

Ved ansettelse i Petroleumstilsynet er det i tillegg en karantenetid fra et halvt år til ett år. Skjønnsmessige forhold kan imidlertid bety at karantenen kan bli noe kortere eller lengre, avhengig av oppgavens karakter og relevans i forhold til tidligere arbeidsgiver og ansvarsområde. Det vil si at det foretas en konkret vurdering i hvert enkelt tilfelle av om oppgavene kan komme i konflikt med tidligere oppgaver gjennomført for annen arbeidsgiver. Ledelsen i Petroleumstilsynet har ansvar for å vurdere dette.

En ansatt i Petroleumstilsynet skal i følge rutineene heller ikke føre tilsyn med eller granske et selskap alene, og all saksbehandling skal være dokumentert og journalført.

Petroleumstilsynet arbeider i team, det vil si at granskinger og annet tilsyn utføres i samarbeid med andre medarbeidere. Etaten har interne kvalitetssikringsprosedyrer og rutiner for gjennomføring av blant annet granskinger og annet tilsyn. Disse skal sikre en uavhengig faglig forankring og kvalitetsvurdering - også ledelsesmessig, av produktene før de sendes ut.

Petroleumstilsynets rapporter etter tilsyn og granskninger gjøres tilgjengelige for alle gjennom deres hjemmeside. De kan således vurderes bredt og åpent av partene i petroleumsvirksomheten og samfunnet for øvrig.

Vurdering ved tilsetting av tidligere Statoilansatte

Petroleumstilsynet har vurdert Statoilpensjonistenes tilknytning til Statoil i forbindelse med ansettelsen. De av Petroleumstilsynets tjenestemenn som mottar tidligpensjon fra Statoil, hadde alle avsluttet sitt arbeidsforhold til Statoil da de ble tilsatt i Petroleumstilsynet. Selve pensjonsavtalen er en standardavtale for totalt ca 2100 personer inngått mellom selskapet og de ansattes organisasjoner. Den enkeltes

tidligpensjon reguleres således ikke etter en individuell vurdering.

Før rekruttering av de aktuelle Statoil-medarbeiderne vurderte Petroleumstilsynet om tidligpensjon fra Statoil /andre aktører kunne anses å innebære ”..... økonomisk interesse i virksomhet som omfattes av Petroleumstilsynets tilsynsområde”. Petroleumstilsynet tok utgangspunkt i at tidligpensjon er en upåvirkelig ordning på individuelt nivå – både for tidligere arbeidsgiver og mottaker av pensjonen.

Med utgangspunkt i dette konkluderte ledelsen i Petroleumstilsynet med at tidligpensjonen i seg selv ikke ville medføre inhabilitet på generelt grunnlag. Videre konkluderte ledelsen med at rutiner og praksis vedrørende karantene og habilitetsvurdering i den enkelte konkrete sak skulle legges til grunn for denne gruppen på lik linje med andre medarbeidere. Petroleumstilsynets vurdering var således at ansettelsene ikke ville komme i konflikt med kravene til habilitet, dersom interne rutiner og forvaltningslovens krav ble lagt til grunn for tilsynsvirksomheten.

Jeg har fått opplyst at ved granskningen av ulyk-

ken på Statoilopererte Oseberg B, er ovennevnte krav og rutiner for Petroleumstilsynet overholdt.

Gjennomgang av rutiner og praksis

Selv om forvaltningslovens krav til habilitet ikke er overtrådt og interne rutiner er fulgt kan denne saken ha bidratt til at det blir reist spørsmål ved Petroleumstilsynets habilitet i granskinger og annet tilsyn. En tvil vil i seg selv kunne bidra til å svekke tillitten til tilsynet, og dette vil være meget uheldig. For Petroleumstilsynet er det sentralt at det ikke kan stilles berettiget spørsmål ved deres habilitet. Petroleumstilsynet vil derfor foreta en ytterligere og grundig gjennomgang av praksis og rutiner på området. Jeg anser dette viktig for å vurdere forbedringsbehov og å sikre og synliggjøre at de krav som gjelder og vurderinger som foretas, er i tråd med forvaltningslovens bestemmelser om habilitetskrav. Petroleumstilsynet vil også vurdere hvordan man kan tydeliggjøre ovenfor offentligheten hvilke vurderinger som løpende foretas på dette området.

SPØRSMÅL NR. 1690

Innlevert 7. september 2010 av stortingsrepresentant Siri A. Meling

Besvart 22. september 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Innføring av smarte strømmålere skulle etter flere utsettelser være fullført innen 2016, men i løpet av sommeren har det kommet melding om at NVE har besluttet å utsette innføringen til 2018.

Kan statsråden gi en orientering om status og begrunnelse for at innføringen synes å bli ytterligere utsatt?»

BEGRUNNELSE:

Norge er det eneste landet innenfor EU/EØS som ennå ikke har satt et mål for energieffektivisering. Innføring av toveiskommunikasjon gjennom smarte strømmålere er en viktig forutsetning for energieffektivisering og bedre utnyttelse av effekten i kraftsystemet. Som kjent er den mest miljøvennlige kWh den som aldri blir brukt. Videre er begrunnelsen for kraftlinjene i Hardanger en vanskelig effektsituasjon i Bergen på vinterstid. En implementering av intelligente energisystemer vil etter Høyres mening være et viktig bidrag for å styrke energi- og effektbalansen

samt oppmuntre til miljøvennlig adferd hos forbrukerne. Vi registrerer derfor med undring at planene om toveiskommunikasjon en rekke ganger har blitt utsatt, og at dette nå synes å være tilfellet på ny.

Svar:

Innføring av AMS i Norge har lenge vært høyt oppe på den politiske dagsorden. Jeg har stor tro på at toveiskommunikasjon mellom nettselskap og forbrukere vil øke bevisstheten rundt energiforbruk og også gi incentiver til energisparing.

Det har vist seg å være behov for mer tid til å bestemme hvilke krav som skal stilles til målerne, utover basisfunksjonskravene. Det dreier seg først og fremst om krav til distribusjon av informasjon til kundene og deres tjenesteleverandører. Det er viktig at nettselskapene har oversikt over dette før de skal ta en investeringsbeslutning. Det har betydning for valg av de kommunikasjonsløsninger og IT-systemer som må på plass i det enkelte selskap.

I tillegg holder EU på med et standardiseringsar-

beid for at AMS, med tilhørende IT-systemer og infrastruktur, kan bygges ut og integreres enklere og billigere. Vi forventer en omfattende tjeneste- og teknologiutvikling knyttet til kommunikasjonen mellom forbrukere, nettselskap og kraft- og tjenesteleverandører. Utsettelse i EUs standardiseringsarbeid har også medført forsinkelser i NVEs forskriftsarbeid med et halvt år.

NVE har besluttet å forlenge tidsrommet som er satt av til planlegging, anskaffelse og installasjon i nettselskapene fra fem til seks år. Det er for å unngå at nettselskapene enten må installere gammel teknologi eller teknologi som er umoden.

Jeg er opptatt av å holde en så forsvarlig fremdrift som mulig for innføringen av AMS. Departementet

har derfor bedt NVE se på mulighetene for å gå raskere fram, men i nåværende situasjon bør vi avvente konklusjon fra EUs standardiseringsarbeid. Jeg vil imidlertid på ny be NVE om å vurdere mulighetene for raskere fremdrift etter at første fase av EUs standardiseringsarbeid er ferdig. Dette skal etter planen skje innen utgangen av 2010.

Jeg vil understreke at nettselskapene må ha fullført utrulling av AMS-målere innen datoen for innføring av forskriften. Det vil si at mange kunder vil få installert slike målere i god tid før dette. Det er viktig at NVE og nettselskapene har nok tid for å sikre at systemene som installeres skal kunne levere de ønskede tjenestene, og at utrulling gjøres på en økonomisk forsvarlig måte av hensyn til nettkundene.

SPØRSMÅL NR. 1691

Innlevert 7. september 2010 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll

Besvart 20. september 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«I følge DN 07.09.10 vil myndighetenes målsetting om 200 000 elbiler innen 2020 medføre økt kraftbehov og nødvendige oppgraderinger av nettet.

Kan statsråden gjøre rede for hva slags plan regjeringen har for å imøtekomme det økte kraft- og effektbehovet, samt en vurdering av hvilke kostnader dette kan påføre strømkundene på nettsiden?»

Svar:

Transportsektoren er en av de største kildene til utslipp av klimagasser i Norge. Elektrifisering av veitransport kan bidra til å redusere utslippene av klimagasser. Samferdselsdepartementet satte derfor i 2008 ned en ressursgruppe ledet av EnergiNorge for å utarbeide en handlingsplan for elektrifisering av veitransporten. Ressursgruppen anbefaler at man har en ambisjon om at andelen ladbare biler skal utgjøre 10 prosent i 2020. Regjeringen har så langt ikke satt et tallfestet mål for andel elbiler, men jeg antar at målsetningen representanten viser til er knyttet til denne handlingsplanen.

Som et ledd i arbeidet med elektrifisering av veitransporten har Samferdselsdepartementet i samarbeid med Sveriges Näringsdepartement nedsatt en svensk-norsk arbeidsgruppe som skal lage en plan og gi råd fortløpende om hvordan en felles infrastruktur for ladbare biler kan utvikles.

Når det gjelder kraftsystemet mener jeg det er viktig å påpeke at det er en stor grad av usikkerhet knyttet til utviklingen på dette området. Dette gjelder både med hensyn til omfanget av elektrifiseringen, utviklingen over tid, og teknologiutviklingen. Selv om elektrifisering av veitransport må inngå som et premiss i den langsiktige satsningen, er det vanskelig nå å si noe absolutt om hvilke krav dette vil stille til kraftsystemet.

Nettselskapene er ansvarlige for å bygge ut infrastrukturen slik at den til enhver tid er i stand til å møte etterspørselen for overføring av elektrisitet. På kort sikt vil vi trolig se en gradvis innfasing av ladbare biler. Den lokale områdekonsesjonæren er ansvarlig for å sørge for at nettet kan håndtere dette.

På lengre sikt kan omfattende elektrifisering også få betydning for overliggende nett. Statnett har som systemansvarlig det overordnede ansvaret for å sikre momentan balanse mellom forbruk og produksjon, og for å sørge for tilfredsstillende leveringskvalitet. Videre stilles det krav til koordinerte kraftsystemutredninger i regional- og sentralnettet. Kraftsystemutredningen skal blant annet beskrive framtidige overføringsforhold og forventede tiltak og investeringer, og hva som er av betydning for utviklingen av kraftsystemet i utredningsområdet.

Framtidas kraftsystem må være i stand til å imøtekomme nye typer behov og utfordringer. Dette gjelder blant annet i forbindelse med klimamål, fornybar-

satsning, og elektrifisering av veitransporten. Utviklingen av smart grids kan utgjøre et viktig virkemiddel i møtet med disse utfordringene. Formålet med smart grids er å bidra til et miljøvennlig og effektivt energisystem som gjennom bruk av teknologi er i stand til å integrere ulike aktørers behov og atferd på en bærekraftig og kostnadseffektiv måte. Olje- og energidepartementet støtter derfor et prosjekt i regi av IEA som utvikler et veikart for smart grid teknologi. Elektriske biler vil utgjøre en del av dette arbeidet.

I sommer deltok jeg på Clean Energy Ministerial i Washington, hvor jeg blant annet ga min støtte til prosjektet International Smart Grid Action Network (ISGAN). Jeg er også kjent med at det i sommer ble opprettet et norsk kompetansesenter for smart grids. Et av formålene med senteret er å bidra til økt samspill mellom ulike aktører i utforming av nettsystemet, og det er en bred deltagelse, blant annet fra ulike nettselskap.

SPØRSMÅL NR. 1692

Innlevert 8. september 2010 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 15. september 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«Jeg viser til mitt spørsmål, dokument nr. 15:223 (2008-2009), til statsråd Erik Solheim.

Dersom rettskraftig dom mot rettighetshaverne i Endalen tilsier at de ikke kan bygge vei inn til setre de etter Fjellogen har rett til å benytte på en måte "tida og tilhøva" tilsier, vil statsråden da ta initiativ til at Stortinget inviteres til en presisering av Fjellogen slik at retten til bruk av allmenningene slik "tida og tilhøva" tilsier igjen blir reell?»

BEGRUNNELSE:

Saken er omtalt i Adresseavisen den 7. september.

Slik jeg skriver i begrunnelsen i mitt spørsmål til miljøvernministeren <http://www.stortinget.no/no/Saker-og-publikasjoner/Sporsmal/Skriftlige-sporsmal-og-svar/Skriftlig-sporsmal/?qid=41661> dreier dette seg om bygging i ett landskapsvernområde som har fått sin utstrekning nettopp for å muliggjøre bruk av setrene i medhold av Fjellogen.

Svar:

Den saken som representanten nå tar opp med landbruks- og matministeren, og som tidligere er tatt opp med miljø- og utviklingsministeren, har en lang forhistorie. Etter det jeg kan se har veisaken vært behandlet av flere ulike instanser og etter ulikt lovverk

gjennom en årrekke. Saken har også vært innom domstolene, nå nylig Sør-Trøndelag tingrett, der styrelederen i veilaget ble idømt en bot for ulovlig veibygging. I følge en uttalelse i Adresseavisen 7. september 2010, fra domfeltes advokat, vil dommen bli anket.

Det forhold at saken fortsatt verserer i domstolsapparatet, gjør at jeg ikke ønsker å kommentere enkelthetene i den, og hvordan den står i forhold til en vurdering av mulige endringer i lovverket. På generelt grunnlag vil jeg imidlertid si at utvikling av bruksrett i statsallmenningene i tråd med "tida og tilhøva" er noe som opptar meg. Landbruks- og matdepartementet har i to omganger de senere år gjennomført endringer i forskrift om seter og tilleggsjord i statsallmenningene, og lagt til rette for endringer i praktiseringen av forskriften. Endringene er gjort nettopp med sikte på å legge til rette for utøvelse av bruksrettene i samsvar med det som er rasjonell bruk, og som er naturlig etter "tida og tilhøva", som det heter i fjellogen. Departementet har formidlet forskriften og merknader til praktiseringen av denne i egne rundskriv, slik at politikk og regelverk på området skulle være tydelig kommunisert.

Hvorvidt saken i Endalen danner noe godt grunnlag for å vurdere eventuelle regelverksendringer, er noe jeg eventuelt vil se nærmere på, når saken er avsluttet i rettsapparatet.

SPØRSMÅL NR. 1693**Innlevert 8. september 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg****Besvart 20. september 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Det synes som om videre drift av rasovervåkingen av Nordnesfjellet har funnet en midlertidig løsning og at kommunene må bidra økonomisk også på lang sikt.

Synes statsråden det er rett at kommuner med en anstrengt økonomi skal dekke deler av kostnadene ved overvåking av Nordnesfjellet, og er ikke denne type overvåking et nasjonalt ansvar siden konsekvensene av et eventuelt ras vil være dramatiske og en nasjonal katastrofe?»

Svar:

NVE overtok 1. januar 2009 det statlige ansvaret for forebygging av skredulykker. Dette var et tiltak for å sikre en mer helhetlig, effektiv og styrket statlig bistand til skredforebygging. NVE skal bistå kommuner med kunnskap og ressurser innen kartlegging, arealplanlegging, overvåking, varsling, sikring og bistand ved beredskap.

NVE skal prioritere sikring av de områder der risikoen er høy og der investeringer i sikring gir størst samfunnsøkonomisk nytte. For prioriterte objekt med fare for store fjellskred og høy risiko, vil NVE kunne bistå kommuner med kompetanse og ressurser.

Stortinget har forutsatt at den statlige bistanden ikke endrer kommunenes ansvar for å ta hensyn til sikkerhet mot skred i arealplanlegging og ved utbygging. I St.prp. nr. 1 (2008-2009) er oppgaver, prioriteringer og organisering av NVEs skredansvar beskrevet. Om kostnadsdeling er det gitt følgende føringer:

"Kostnadsdelinga gjeld i utgangspunktet ved statleg bistand til planlegging og gjennomføring av fysiske sikringstiltak mot skred. Det blir òg opna for å kunne krevje kommunal medfinansiering ved eventuell statleg bistand til detaljkartlegging og ved bistand til overvaking og varsling av einskilde objekt. Det sikrar kommunal deltaking og prioritering, og bidrar til at fleire tiltak kan gjennomførast med statleg bistand."

"Statleg bistand eller tilskot er avgrensa oppover til 80 pst. av kostnaden, men kan aukast ut over dette ved nærare definerte tilfelle".

NVE overleverte i juni i år en utredning om framtidig organisering av statlig bistand til overvåking og varsling av store fjellskred i Norge. Jeg vil nå gjennomgå og vurdere denne utredningen. Kommunal medfinansiering vil være et naturlig tema å ta opp i denne sammenheng.

SPØRSMÅL NR. 1694**Innlevert 8. september 2010 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein****Besvart 16. september 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«I disse dager har befolkningen mottatt skjema for innrapportering av boligens areal fra skattemyndighetene. Fritidseiendommer og gårdsbruk er unntatt fra dette systemet, men likevel har flere eiere av gårdsbruk mottatt skjemaet.

Har ikke skattemyndighetene rutiner for å skille ut hva som er gårdsbruk, og hva er konsekvensene dersom man enten ikke leverer inn skjemaet som er mottatt, eller feilaktig returnerer det som om våningshuset eller kårboligen skulle være et vanlig bolighus?»

BEGRUNNELSE:

Det kan virke som om skattemyndighetene ikke har gode systemer for å skille hva som er gårdsbruk og hva som er vanlig enebolig, og derfor har sendt ut skjemaet for innrapportering av boligens areal til flere enn de som skulle ha dette. Det ser imidlertid ut til at man har klart å holde fritidsboliger utenfor i tråd med lovendringen, mens eiere av gårdsbruk har mottatt skjemaet, selv om de ikke skal fylle det ut. Min bekymring er at dette gjelder en stor gruppe, og konsekvensene dersom man ikke sender inn skjemaet, eller feilaktig sender det inn, selv om man har et gårds-

bruk. Jeg frykter at man da blir "sugd" inn i systemet, og må bruke masse ressurser på å rette dette opp. Dette vil også skape merarbeid for myndighetene. Det er dessuten generelt uheldig dersom borgerne plages med en unødig mengde skjemaer eller skjemaer som ikke vedrører dem. Det ønskes redegjort for hvilke systemer man har hatt for å sende ut skjemaer kun til korrekte adressater.

Svar:

Med virkning fra og med inntektsåret 2010 er det innført et nytt system for formuesverdsetting av bolig. Etter det nye systemet skal ligningsverdien beregnes ut fra boligens areal multiplisert med en kvadratmetersats som er differensiert ut fra boligtype, areal, byggeår og geografisk beliggenhet.

Det følger av forarbeidene, jf. Prop. 1 L (2009–2010) og Innst. 4 L (2009–2010), at blant annet våningshus er unntatt fra det nye systemet. Etter skatteloven § 4-11 skal formuesverdsetting av jordbruks-eiendom skje samlet for bygninger og rettigheter som hører til eiendommen. Ved innføringen av de nye reglene ble det lagt til grunn at våningshus fortsatt skulle verdsettes etter § 4-11, og ikke etter den nye metoden. Det ble dermed ikke foretatt endringer i særreglene i skatteloven § 4-11.

I tråd med dette har skatteetaten ikke sendt ut

brev og skjema til eier av eiendom som ble formueslignet som et gårdsbruk ved siste års ligning. Dersom dette likevel skulle ha skjedd, skal skjemaet ikke leveres, såfremt vilkårene for å ligne bolighuset som en del av gårdsbruket fortsatt er oppfylt. Skattyteren kan da se bort fra innrapporteringen, og han eller hun trenger derfor ikke å ta kontakt med skatteetaten om dette.

I forbindelse med utsendingen av skjemaer og innrapporteringen av arealopplysninger for boligeiendommer, jf. over, tar skatteetaten ikke nærmere stilling til spørsmålet om et bolighus på en eiendom ved formuesligningen skal regnes som et våningshus (eller kårbolig) i henhold til skatteloven § 4-11. Den endelige vurderingen av om et bolighus skal regnes som et våningshus etter § 4-11, skjer ved ligningsbehandlingen. Dersom skattyter mener at hans eiendom er oppført med uriktig ligningsverdi i den forhåndsutfylte selvangivelsen, må han korrigere dette.

I tilfeller hvor skattyteren har mottatt brev og skjema for en eiendom som tidligere er blitt verdsatt som en bolig- eller fritidseiendom, men der skattyteren mener at den aktuelle boligen er et våningshus (eller kårbolig) på jordbruks-eiendom, jf. skatteloven § 4-11, har skattyteren ikke plikt til å levere skjemaet. Påstanden fra skattyter vil bli behandlet under den ordinære ligningsbehandlingen.

SPØRSMÅL NR. 1695

Innlevert 9. september 2010 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 16. september 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Hvis legen ikke sender inn elektronisk skjema A1 til NAV fanges ikke dette opp og pasienten får ikke sine sykepenge, selv om vedkommende har sendt inn sin gjenpart.

Er det riktig at det er den sykemeldte sitt ansvar å passe på at legen sender inn riktige dokumenter elektronisk til NAV, og i så fall hvorfor er det slik?»

BEGRUNNELSE:

NAV Ullensaker stoppet sykepengeutbetaling til en sykemeldt fordi legen ikke hadde sendt inn skjema A1 til NAV elektronisk.

Den sykemeldte fylte ut og signerte på gjenpart av sykemeldingen, og sendte den inn til NAV i god

tro om at pliktene den sykemeldte hadde da var oppfylt. Da sykepenge ikke kom prøvde den sykemeldte å kontakte NAV Ullensaker. Etter daglige forsøk i en uke, noe som i seg selv er kritikkverdig, oppnådde til slutt den sykemeldte kontakt med NAV Ullensaker. Saksbehandler kunne ikke svare på dette umiddelbart og ba om å få kontakte den sykemeldte igjen. Så kom telefonen fra NAV senere på dagen. Sykepengene var ikke utbetalt fordi legen, ikke hadde sendt inn skjema A1 til NAV elektronisk. På spørsmål fra den sykemeldte om hvem sitt ansvar dette var, fikk han beskjed om at det var den sykemeldte sitt ansvar.

Den sykemeldte ble sterkt provosert av svaret og tok umiddelbart kontakt med NAV forvaltning for å sjekke ut om det juridisk sett er den sykemeldte sitt

ansvar å passe på at legen sender inn riktige dokumenter elektronisk til NAV. NAV forvaltning ved Kavli bekrefter at i praksis skal det fungere slik at den sykemeldte vil reagere når utbetaling fra NAV uteblir. Det er så den sykemeldte sitt ansvar å kontakte NAV for å få oppgitt årsak. Dersom det er det elektroniske skjema A1 fra legen som mangler, må den sykemeldte selv ta kontakt med legen for å få legen til å sende dette inn. NAV Ullensaker tar ikke initiativ til å purre legen, men stanser bare utbetalingene, selv om de er de eneste som sitter med nøkkelen. NAV forvaltning forteller at de ikke har ressurser eller systemer som kan fange opp denne type mangler. Man må med andre ord være både frisk, ressurssterk og ha mulighet til å etterprøve legens arbeidsutførelse for å få sykepenger du har krav på hvis dette er riktig. Jeg ville antatt at NAV selv lett kunne oppdage at det manglet skjema fra legen når de mottok den signerte gjenparten av sykemeldingen som den sykemeldte selv sendte inn til NAV. Det burde slik jeg ser det være deres ansvar at å ta kontakt med legen for å etterlyse hans eksemplar. Man ville da forhindret manglende utbetaling og alt ekstraarbeidet og telefonene det medfører når utbetalingene uteblir.

Svar:

Når det gjelder elektronisk innsending er det forskriftfestet at legene fra 2010 skal sende sykmelding A elektronisk til NAV. Imidlertid er det ikke innført sanksjoner mot leger som sender inn papirblanketter. Det medfører at NAV ikke kan nekte utbetaling på bakgrunn av at sykmeldinger ikke sendes elektronisk.

Når et medlem har fremmet et krav, har NAV en veiledningsplikt og en utredningsplikt før et krav kan avslås. Arbeids- og velferdsdirektoratet har opplyst meg om at dersom den sykmeldte henvender seg til etaten fordi sykepengene ikke blir utbetalt, vil den sykmeldte bli informert om at sykepenger ikke kan innvilges før sykmeldingsblankett A foreligger. Det vil da bli avklart om den sykmeldte selv ønsker å kontakte legen for at det skal bli utstedt et duplikat av sykmeldingen, noe som ofte vil være den raskeste løsningen, eller om den sykmeldte ønsker at Arbeids- og velferdsetaten skal innhente denne. Ansvar for å innhente dokumentasjonen påhviler altså Arbeids- og velferdsetaten.

Arbeids- og velferdsdirektoratet har opplyst meg om at direktoratet vil kontakte det aktuelle NAV-kontoret og forsikre seg om at praksis er i tråd med ovennevnte redegjørelse.

SPØRSMÅL NR. 1696

Innlevert 9. september 2010 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 17. september 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Hva er forklaringen på regelverket som gjør at utenlandske båter som ligger i norsk havn i mer enn seks uker blir møtt med høye tollkrav, og vil finansministeren endre regelverket slik at norske havner ikke fremstår som tabu for utenlandske båtturister?»

BEGRUNNELSE:

Norge har svært strenge regler for utenlandske båtens opphold i Norge. Ligger en båt i havn eller opplag i mer enn seks uker kommer krav om innfortolling. Dette kan beløpe seg til flere hundre tusen kroner.

Dette virker urimelig på utenlandske båtturister som eksempelvis gjennomfører et lengre seilas langs norskekysten, og eventuelt legger båten i opplag over vinteren for å fortsette seilasen året etter. Reglene

slik de er i dag kan skremme vekk turister, og dermed også deres kjøpekraft som er til glede for flere lokalsamfunn.

I Sverige er reglene langt mildere. Der kan man ligge i havn i 18 måneder, slik at man kan fortsette seilasen året etter.

Det hadde vært en fordel om Norge i større grad harmoniserte sine regler med det som gjelder i andre land. Inntil dette er skjedd burde norske tollmyndigheter som et minimum ha dispensasjonsadgang for å hindre at utenlandske turister får en toll- og avgifts-smell. Terskelen for slik dispensasjon burde være lav, og den burde opplyses om, slik at vi ikke opplever hendelse der båtturister blir møtt med urimelige krav fra tollmyndighetene.

Dette så vi eksempelvis et tilfelle av i VG-nett 10. mai 2010.

Jeg ønsker også opplyst om det per i dag er noen dispensasjonsadgang som båtturister kan søke om.

Svar:

I mitt svar 9. september 2010 på spørsmål nr. 1668 fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou har jeg redegjort for tollbestemmelsene for utenlandske fritidsbåteier.

Personer som ferierer i Norge kan ta med seg sin egen båt uten å måtte betale norske avgifter. Når eieren forlater landet må vedkommende i utgangspunktet ta med seg båten. I motsatt fall vil den kunne anses å være import, noe som igjen vil kunne utløse krav om å betale toll og avgifter. Det er imidlertid åpnet for at båter kan etterlates i Norge i opptil 6 uker uten at dette regnes som import. At perioden ikke er lengre har sammenheng med at både vanlige feriebesøk over 6 uker, og lengre etterlatelse av utenlands båt i Norge, f. eks. i vinteropplag, er lite vanlig. Dessuten reiser slike lengre båt opphold i Norge spørsmål om grensedragningen mellom midlertidig bruk og reell båtimport til Norge. De kontrollmessige utfordringer ved dette tilsier en konkret registrering og behandling i tollestaten av slike lengre båt opphold. Å sette denne grensen ved 6 ukers opphold kan ikke an-

ses særlig urimelig ut fra ordinære, turistmessige hensyn.

Også ved båt opphold over 6 uker er det mulig å få oppholdet fritatt fra klassifisering som ordinær import med fulle avgifter i Norge. Framgangsmåten for slikt fritak er å besørge båten innlagt på godkjent, norsk tollager for den aktuelle periode. Gjennom ordinær søknadsprosedyre i tollestaten, via den private tollagerholder, kan det samtykkes i at lagringen ikke må skje i ordinært, avsondret tollager, men i stedet i marina eller annen båt opplagsplass. Selv om denne adgangen ikke har vært brukt mye hittil, vil den i hovedsak kunne imøtekomme de turistmessige behov for utenlandske båteiere som er anført i spørsmålet.

Vilkårene for den avgiftsfrie lagringsordningen er at det skjer en korrekt søknadsbehandling, og at båten ligger ubrukt på lagringsstedet i den aktuelle periode. Heller ikke dette kan ikke anses som urimelige vilkår ut fra det kontrollbehov som foreligger. Det må også avgrenses mot tilfeller der realiteten i lagringen er at den utenlandske eieren har fast stasjonert båt i Norge til bruk i f. eks. noen sommeruker her hvert år. Det ville ikke være rimelig med avgiftsfritak for slike faststasjonerte båter i Norge.

SPØRSMÅL NR. 1697

Innlevert 9. september 2010 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 16. september 2010 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Mange unge boligsøkere sliter i dag med å etablere seg på boligmarkedet. Nye statlige detaljkraav i byggt teknisk forskrift som trådte i kraft 1. juli 2010 vil gjøre spesielt små boliger vesentlig dyrere, noe som vil forverre situasjonen ytterligere.

Vil statsråden ta initiativ til endring slik at disse nye planreglene f.eks. ikke skal gjelde for boliger som er mindre enn 55 kvadratmeter?»

BEGRUNNELSE:

Fra og med 1. juli 2010 trådte ny byggt teknisk forskrift i kraft, noe som resulterer i at kravene til tilgjengelighet i forhold til areal, bad med snuplass, brede ganger og plass til rullestol ved sengene er blitt strengere. Ifølge en sak publisert på NRK 8. september 2010 vil dette føre til at nye toromsleiligheter kan bli opptil 600 000 kroner dyrere på grunn av påleggene i forskriften til at alle nye leiligheter skal være til-

passet funksjonshemmede. I regneeksemplene til NRKs sak vises det til konkrete kostnadspåslag som følge av endringene som trådte i kraft 1. juli 2010, og kilder til NRKs oppslag frykter at dette vil få uheldige ringvirkninger spesielt for unge mennesker som skal inn på boligmarkedet. Selv om tilrettelegging for funksjonshemmede er ønskelig, fratar man samtidig utbyggere friheten til å bygge ut og tilby boliger til et bredere spekter av interesserte boligkjøpere. Det virker både urimelig og irrasjonelt at en velment regulering for én gruppe av boligkjøpere skal føre til et trangere boligmarked for andre. Ettersom statsråden i NRKs oppslag erkjenner at de minste leilighetene vil koste mer med de nye reglene, men ikke har regnet på hvor mye dette vil føre til av økte kostnader for utbyggere og potensielle kjøpere, synes vurderingene som ligger til grunn for byggt teknisk forskrift som lite gjennomtenkt.

Svar:

Det er et mål for regjeringen at bygninger skal bli mer tilgjengelige og universelt utformede. Det bygde miljø er en sentral arena for samfunnsdeltakelse. Manglende tilrettelegging skaper hindringer som stenger folk ute. Prinsippet om samfunnsmessig likestilling og universell utforming har hatt en fremtredende plass i arbeidet med den nye plan- og bygningsloven som trådte i kraft 1. juli 2010.

Boligene vi bygger i dag skal være hjemmet til mange generasjoner. De mest sentrale funksjonene i hverdagen som mange av oss tar for gitt, skal være tilgjengelige også om man av en eller annen grunn får nedsatt bevegelighet, permanent eller i perioder. Gravitet, små barn i barnevogn, et knekt ben, en ryggplage, alderdom eller varige funksjonsnedsettinger kan føre til at tilgjengelige omgivelser blir nyttig. Videre er det viktig at boliger er tilpasset et langt livsløp. Antall personer over 67 år kan bli mer enn doblet fram mot 2060. Mange eldre ønsker å bo hjemme så lenge som mulig, men har vansker med atkomst og tilgjengelighet. Sykehjemsplasser er dyrt. Når flere boliger blir utformet slik at de er tilgjengelige gjennom hele livsløpet, reduseres behovet for institusjonsplasser. Det vil spare samfunnet for store ressurser om flere eldre kan bo og klare seg i eget hjem.

Det er opp til markedet å avgjøre hva kjøperen må betale for en bolig. Boligens beliggenhet kan påvirke prisen langt mer enn nye krav i byggeteknisk forskrift. Det må også skilles mellom den faktiske byggekostnaden forskriftskravene medfører og hva som blir endelig salgssum. Det er dessuten verdt å merke seg at unge mennesker langt fra er de eneste som etterspør små, nye leiligheter. Slike boliger er også et attraktivt tilbud for eldre mennesker. Vi må i tillegg huske på at de fleste eiendomsoverdragelser skjer ved kjøp av brukt eiendom.

I saken som ble omtalt av NRK 8. september 2010 ble det hevdet at nye toromsleiligheter blir opp til 600.000 kroner dyrere på grunn av nye tilgjengelighetskrav. Ved disse prisanslagene er det tatt ut-

gangspunkt i eksempler der en eksisterende planløsning endres for å oppfylle de nye kravene. Det ene eksempelet viser en leilighet hvor arealet økes fra 35 til 47,5 kvadratmeter. Kostnadene for denne utvidelsen oppgis til 536.000 kr. En slik fremgangsmåte gir misvisende tall. Å endre en allerede eksisterende planløsning gir ikke de samme mulighetene for å oppnå den mest funksjonelle og økonomiske løsningen. For at kostnadene knyttet til tilgjengelighetskrav skal holdes lave, må det tas hensyn til slike krav tidlig i prosjekteringsprosessen. De som skal bygge etter dagens regler, vil måtte legge disse til grunn fra starten av prosjekteringen.

Våre beregninger viser at det er fullt mulig å bygge en leilighet som oppfyller tilgjengelighetskravene på ca 36 kvadratmeter. 47,5 kvadratmeter er ikke en forutsetning for å klare kravene. Jeg kan ikke se at det er hensiktsmessig å fastsette en kvadratmetergrense for når kravene til tilgjengelighet skal oppfylles. Dette vil oppfordre til bygging av mange svært små leiligheter, som igjen vil ekskludere en rekke grupper boligkjøpere fra markedet. Det at de aller minste leilighetene blir noe større kan også være en kvalitet i seg selv.

I arbeidet med å utforme nye krav innhentet vi beregninger av kostnader ved tilgjengelighet. For småhus som eneboliger og rekkehus viser våre regnestykker at de nye kravene til tilgjengelighet normalt ikke vil føre til økte kostnader. I boligblokker koster det å installere heis og brannsikring. I et bygg med fire etasjer og tolv leiligheter viser beregninger at byggekostnadene kan øke med 1400 til 1800 kroner per kvadratmeter. For en representativ blokkleilighet på 70 kvadratmeter tilsier det ca 100 000 kroner. Undersøkelser viser imidlertid at markedet har tatt høyde for nye heiskrav fordi heis allerede etterspørres. En stor del er kostnaden til heis, som sannsynligvis hadde blitt installert selv om det ikke var et heiskrav. Jeg vil til slutt understreke at det er langt dyrere å skulle bygge om og tilpasse boligen i etterkant enn å satse på en god, framtidsrettet planløsning fra starten.

SPØRSMÅL NR. 1698**Innlevert 10. september 2010 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll****Besvart 27. september 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Samtidig som NVE er i ferd med å etablere standard for en ny type toveis-strømmålere, pålegges en del strømkunder å bytte ut sin strømmåler med dagens teknologi pga pålegg fra justervesenet. En del kunder pålegges dermed å kjøpe ny måler nå men som igjen må byttes ut når TAMS-standard innføres.

Vil statsråden ta initiativ ovenfor NHD for å se på justervesenets forskrift som regulerer dette, og vil han ta initiativ ovenfor NVE til å få fortgang i prosessen rundt å etablere en ny standard for strømmålere (AMS)?»

BEGRUNNELSE:

Alle nettselskap er gjennom en forskrift fra justervesenet pålagt å gjennomføre kontroller av strømmålere. Bli resultatene underkjent, må måleren byttes, hvis ikke pålegges nettselskapene bøter. Dette sikrer at kunden ikke betaler mer enn han skal for strøm, noe som i utgangspunktet er både bra og viktig.

Forskriften som regulerer dette er strengere i Norge enn i Sverige og Finland, noe som medfører at relativt mange strømmålere må skiftes ut.

Denne prosessen skjer samtidig som Norge har målsetning om å gå over til såkalt AMS måling (toveiskommunikasjon). NVE har dog enda ikke fastsatt standard for det nye systemet, og fremdriften er derfor litt usikker.

Utfordringen er da at mens man venter på at NVE fastlegger ny standard for strømmåleapparater, fortsatt pålegges å foreta uskiftninger av målere. Det kan bety at man må skifte målere nå, og på nytt igjen om bare få år. Den ekstra kostnaden ved å skifte til nye målere, før ny standard for målere er vedtatt, er antatt å koste > 250 millioner. Det fremstår som både lite samfunnsøkonomisk og lite hensiktsmessig.

Energi Norge skriver på sine hjemmesider:

"Fortsatt usikkerhet om innføring av AMS kombinert med Justervesenets gjeldende regler for kvalitetskontroll av el målere i bruk vil påføre selskapene og kundene økte kostnader på flere hundre millioner kroner som følge av flere målerbytter på kort tid."

Man står dermed i en situasjon hvor mange kan få installert en ny måler som i løpet av kort tid må skif-

tes ut igjen. Dette kan påføre strømkundene langt større kostnader enn et eventuelt avvik i måleravlesningen medfører av feil betaling for kraftpris. Dette oppleves som uheldig. En avklaring av betingelsene for AMS og regelverket for kontroll av målere i drift vil kunne spare samfunnet for store beløp.

Svar:

Innføring av AMS i Norge har lenge vært høyt oppe på den politiske dagsorden. Jeg har stor tro på at toveiskommunikasjon mellom nettselskap og forbrukere vil øke bevisstheten rundt energiforbruk og også gi incentiver til energisparing.

Som kjent innebærer innføring av AMS at eksisterende målere over tid må byttes ut. På grunn av EUs standardiseringsarbeid og den raske teknologiutviklingen på området er det hensiktsmessig å avvende endelig forskriftsvedtak om innføring av AMS. Når første fase av EUs standardiseringsarbeid er ferdig vil NVE imidlertid vurdere mulighetene for raskere fremdrift på nytt.

Det legges opp til at NVE vedtar de nødvendige forskiftsendringer for å innføre AMS innen utgangen av første halvår 2011. Nettselskap kan etter det foreta utskifting til nye målere som oppfyller kravene til AMS i forskriften. Selv om den endelige fristen for utrulling hos samtlige kunder er satt til 1. januar 2018, forventer departementet at mange kunder vil få installert slike målere i god tid før dette.

Regelverket om kontroll av strømmålere forvaltes av Justervesenet. Gjennom forskriftsarbeidet har NVE vært i nær dialog med Justervesenet og er derfor godt kjent med Justervesenets kontrollopplegg for å sikre at alle strømmålere tilfredstilles vedtatte presisjonskrav.

Jeg er kjent med at Nærings- og handelsdepartementet (NHD) har til behandling en klagesak fra Forum Distribusjon AS som omhandler Justervesenets kontroll av strømmålere, og at Energi Norge har engasjert seg i denne saken.

Selv om klagesaken vil bli behandlet ut fra dagens regelverk, har NHD opplyst at de er oppmerksomme på de problemstillingene representanten reiser og at de vil se nærmere på regelverket etter at det er fattet en beslutning i den konkrete saken.

SPØRSMÅL NR. 1699**Innlevert 10. september 2010 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 17. september 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Viser til skriftlig spørsmål fra undertegnede nr. 15:801 (09-10) om at brukere av bl.a. sosiale utleieboliger som trenger botrening og oppfølging, men samtidig har problemer med å håndtere egen økonomi, ikke lenger kan gi skriftlig samtykke til at husleie kan trekkes direkte i trygden. I svaret lovet statsråden å følge opp saken etter ferdigstilt utredning og at "Dette vil skje i løpet av våren 2010". Jeg har fått konkrete henvendelser om at dette fremdeles er et stort problem.

Når vil statsråden komme med løsningen?»

Svar:

Det er viktig for meg at arbeids- og velferdsforvaltningen yter god service og tilbyr ordninger med god kvalitet til personer som opplever vansker med å håndtere egen økonomi. Samtidig er det viktig å ivareta den enkeltes rettssikkerhet.

Arbeidsdepartementet har i den konkrete saken som det refereres til, sett behov for å foreta en grundig gjennomgang, herunder vurdere både det rettslige grunnlaget for å kunne gjennomføre denne typen trekk og hensynet til god service og rettsikkerhet for den enkelte, samt økonomiske og administrative konsekvenser for forvaltningen. Dette er bakgrunnen for at saksbehandlingen dessverre har tatt lengre tid enn ønsket.

Departementet har i gjennomgangen av det rettslige grunnlaget konkludert med at det ikke er rettslige

skranker i forhold til å inngå frivillige avtaler om direkte trekk i trygd til løpende husleie.

Hensynet til den enkeltes rettssikkerhet kan imidlertid trekke i retning av at denne praksisen likevel ikke bør videreføres, da ordningen kan føre til et utilbørlig press på mottaker til å akseptere ordningen for å sikre seg husleieavtaler eller andre goder, og det er vanskelig å kontrollere om den enkelte utsettes for et slikt press.

Vi er samtidig kjent med at enkeltkommuner og brukere har vært godt fornøyd med praksisen, og at man har vurdert ordningen som et viktig virkemiddel for å forebygge søknader om supplerende sosialhjelp til forfalt husleie.

Jeg har på denne bakgrunn etter en samlet vurdering kommet fram til at i saker der det er ønskelig med utbetaling av ytelsen til en annen enn den berettigede, bør dette som hovedregel behandles etter reglene i folketrygdlovens § 22-6 om tvungen forvaltning og skriftlig vedtak bør fattes.

Hvis saken kun gjelder trekk i trygden til løpende husleie, vil det likevel fortsatt være mulig å gjennomføre en forenklet saksbehandlingsprosess uten skriftlig vedtak i tilfeller der den enkelte ønsker det og NAV-kontoret vurderer at brukeren oppfyller vilkårene for tvungen forvaltning i folketrygdlovens § 22-6.

Departementet vil be Arbeids- og velferdsdirektoratet utarbeide nye retningslinjer for trekk i trygd til løpende husleie i tråd med dette.

SPØRSMÅL NR. 1700**Innlevert 10. september 2010 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 20. september 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Gravide rusmisbrukere trenger støtte for å holde seg borte fra rus for å hindre at barnet blir født med skader. Noen makter ikke å nyttiggjøre seg av frivillige hjelpetiltak. Det kan da gjøres tvangsinnleggelse etter § 6-2a i Lov om sosiale tjenester. Fra våren

2009 har det i følge Borgestadklinikken vært nedgang i ant henvisninger og vedtak etter § 6-2a. Det kan virke som at tvangsinnleggelse etter § 6-2a ikke lenger er like kjent for saksbehandlere.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre gravide rusmisbrukere nødvendig hjelp?»

Svar:

Hovedmålet må være å redusere antall nyfødte som fødes med skader på grunn av mors bruk av rusmidler eller medikamenter i svangerskapet. Tilbud og oppfølging, samt godt samarbeid mellom spesialisthelsetjenesten, kommunene og barnevernet er viktig for å lykkes med dette.

Gravide rusmiddelavhengige skal være høyt prioritert. Det må satses på frivillige og lett tilgjengelige tilbud som kvinner som benytter rusmidler i svangerskapet både kan og vil oppsøke. De fleste gravide med rusmiddelavhengighet tar imot behandling frivillig. I veilederen for vurdering av henvisninger til tverrfaglig spesialisert behandling er graviditet ett av alvorlighetskriteriene som skal vurderes mht. om dette på selvstendig grunnlag skal gi rett til behandling for rusmiddelavhengighet.

Det er viktig å kunne identifisere risikofull bruk av alkohol eller andre rusmidler tidligst mulig i svangerskapet. Dette er en stor utfordring for primærhelsetjenesten. Veilederen "Fra bekymring til handling", som er utarbeidet av flere direktorater i samarbeid, har et særlig fokus på gravide. I veilederen beskrives det hva helsestasjon, jordmødre og fastlege bør være særlig oppmerksomme på når det gjelder gravide og bekymringsfull bruk av alkohol. Implementeringen av veilederen er fulgt opp med tilskuddsmidler i statsbudsjettet for 2010. I tillegg har Helsedirektoratet igangsatt et opplæringsprosjekt knyttet til bruk av ulike kartleggingsverktøyet for å avdekke alkoholbruk i svangerskapet.

Helsedirektoratet ferdigstiller nå en Nasjonal retningslinje for gravide i legemiddelassistert rehabilitering (LAR) og oppfølging av barnet og familien frem til skolealder. Retningslinjene gir anbefalinger om oppfølging i svangerskap, under fødselen og i småbarnsalder.

Sosialtjenestelovens § 6-2a hjemler tilbakehold av gravide uten eget samtykke hvis bruken av rusmidler kan føre til skade på fosteret. Lovhjemmelen trådte i kraft i 1996, og det har i årene etter dette vært en gradvis økning i antall § 6-2a-saker pr år fra 10-15 saker i årene 1996 til 2001 til mellom 20 og 30 saker pr år i 2003 til 2009 (tall etter ordinær saksbehandling). Antallet saker etter § 6-2a er således lavt, men har vist en gradvis økning. Det er vanskelig å vurdere en eventuell nedgang i tvangssaker over en kort periode for en enkelt institusjon, når antallet saker på landsbasis er så lavt.

Som del av Opptrappingsplanen for rusfeltet er det nå gjennomført en nasjonal evaluering av sosialtjenestelovens §§ 6-2, 6-2a og 6-3. Evalueringsrapporten fra Uni Rokkansenteret ble offentliggjort for kort tid siden. Helsedirektoratet gjennomgår nå resultatene av evalueringen og vil gi departementet en tilrådning om videre oppfølging. Herunder vil spørsmålet om kompetansen i kommunene knyttet til praktisering av gjeldende regelverk inngå som en naturlig del. Jeg vil følge området tett i tiden som kommer, men avvente direktoratets tilrådninger før jeg vurderer mulige tiltak.

SPØRSMÅL NR. 1701

Innlevert 10. september 2010 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 17. september 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Vil finansministeren i første omgang garantere skatteamnesti for personlige kjøpere av skogeiendommene til Orkla, og deretter vurdere endring av skattereglene, slik at skogeiendommer i fremtiden ikke blir gjenstand for gevinstbeskatning?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge Nationen 3. september kan norske skogeiendommer havne på utenlandske hender fordi eventuelle norske kjøpere hemmes av både norske konsejnsregler og norske skatteregler. Skatteregimet for

skogeiendommer ble kraftig strammet inn i forbindelse med skattereformen 2004-2006 fordi muligheten til å drive skogbruk som ren kapitalforvaltning ble avskåret.

Gevinst ved realisasjon av skogeiendommer eiet gjennom enkeltpersonforetak blir etter dette beskattet etter den nye foretaksmodellen som personinntekt med toppskattesatser, dersom avkastningen på virksomheten går utover en skjermingsrente tilsvarende en normalavkastning fastsatt av departementet.

Både Norskog (Norges Skogeiierforbund) og Fremskrittspartiet advarte i forbindelse med behand-

lingen av skattereformen mot dette, jf. Innst. O. nr. 125 (2004-2005). Fremskrittspartiet mente man burde se på en uttaksmodell eller gjøre et risikopåslag i skjermingsrenten på mellom 4 og 6 prosentpoeng i tillegg til den risikofrie renten.

Spørsmålet er nå om statsråden er villig til å rette et konstruktivt blikk på situasjonen og sørge for skatteamnesti i denne konkrete situasjonen, samt gå igjennom regelverket og vurdere endring, slik at man igjen kan drive skogbruk som ren kapitalforvaltning med tilsvarende beskatning som annen kapitalforvaltning.

Svar:

Det har den siste tiden vært flere artikler i blant annet Nationen om at styret i Orkla ASA ønsker å selge skogeiendommer på rundt 1,1 millioner dekar. Skogeiendommene er eid gjennom datterselskapet Borregaard Skoger AS. Flere kommuner og private skogeiere har gitt uttrykk for at de ønsker å kjøpe disse skogeiendommene.

Et salg av skogeiendommer som er eid av et aksjeselskap kan gjennomføres ved å selge aksjene i selskapet, eller ved å selge selskapets virksomhet/skogeiendommene som sådan. Dersom aksjesalget omfattes av fritaksmetoden, vil kun 3 pst. av gevinsten anses som skattepliktig inntekt for selger, jf. skatteloven § 2-38 sjette ledd. Et salg av skogeiendommene som sådan vil imidlertid utløse 28 pst. gevinstbeskatning, jf. skatteloven § 5-30, eventuelt uttaksbeskatning etter skatteloven § 5-2.

Storingsrepresentant Torgeir Trældal har stilt spørsmål om jeg vil garantere skatteamnesti for personlige kjøpere av skogeiendommene til Orkla. Storingsrepresentant Torgeir Trældal stiller også spørsmål om jeg vil vurdere endringer i skatteregimet for private skogeiere, herunder at realisasjon av skogeiendommer skal være fritatt for gevinstbeskatning.

Som nevnt overfor vil et salg av skogeiendom fra et aksjeselskap utløse skatteplikt på selskapets hånd. For kjøper av skogeiendommen oppstår det ikke noen skatteplikt. Etter skatteloven § 11-22 kan Finansdepartementet samtykke i at inntekt ved realisasjon av blant annet fast eiendom skal være helt eller delvis fritatt for skattlegging. Et eventuelt fritak for skatteplikt må i så fall gis til det selskapet som selger eiendommen. Det foreligger imidlertid en lang og fast praksis for at fritakshjemmelen ikke omfatter regulært salg av fast eiendom mot kontantvederlag. Fritakshjemmelen kan heller ikke anvendes til å avhjelpe ulike effekter som kan oppstå som følge av fritaksmetoden, herunder at regulære salg av eiendom/virksomhet i et aksjeselskap mot kontantvederlag skal være skattefritt på linje med salg av aksjene i selskapet. Lovens vilkår for å samtykke til skattefritt vil derfor med stor sannsynlighet ikke være oppfylt

for eventuell gevinst som vil oppstå ved salg av skogeiendommer fra Borregaard Skoger AS til private skogeiere. Jeg kan heller ikke se andre hensyn som tilsier en særbehandling av dette aksjeselskapet i privat sektor. På denne bakgrunn kan jeg ikke garantere for noe skatteamnesti ved salg av skogeiendommer fra Borregaard Skoger AS til private skogeiere.

Før skattereformen 2004-2006 var det store forskjeller i skattleggingen av kapitalinntekter og arbeidsinntekter. Den ulike skattleggingen gjorde det nødvendig å dele inntekten til blant annet selvstendig næringsdrivende i en kapitalavkastningsdel og en arbeidsavkastningsdel (delingsmodellen). Det viste seg imidlertid at delingsmodellen ikke fungerte som tilsett, først og fremst fordi den var enkel å omgå, men også fordi den var svært liberal i fastsettelsen av kapitalavkastningsdelen. Skattytere kunne omgå delingsmodellen ved å arbeide mindre enn 300 timer i virksomheten (aktivitetskravet). Resultatet var et urettferdig system hvor samme type inntekter ble skattlagt ulikt. Dette svekket den reelle omfordelingen i skattesystemet, og bidro dessuten til mindre skatteinntekter.

Ved skattereformen 2004-2006 ble delingsmodellen erstattet med en skjermingsmetode, som går ut på at den risikofrie avkastningen på investert kapital skal skjermes for ekstra beskatning. Mange personlige skogeiere som ikke tidligere var omfattet av delingsmodellen som følge av aktivitetskravet, det vil si at de jobbet mindre enn 300 timer i virksomheten, har nå fått beregnet en personinntekt. I tillegg innebærer skjermingsmetoden at kapitalgevinster (for eksempel ved salg av skog) blir skattlagt som personinntekt i den grad gevinsten overstiger skjermingsfradraget. Det skal imidlertid ikke beregnes personinntekt av gevinst ved realisasjon av tomt fra skogbruk dersom gevinsten ikke overstiger 150 000 kroner i inntektsåret, jf. skatteloven § 12-11 fjerde ledd. Videre kan næringsgevinster, herunder gevinster ved realisasjon av ikke-avskrivbar eiendom, føres på gevinst- og tapskonto. Netto positiv saldo på gevinst- og tapskonto ved inntektsårets utgang skal inntektsføres med minst 20 pst., mens negativ saldo kan fradragføres med inntil 20 pst.

Det ble ved skattereformen også innført en skjermingsmetode for aksjonærer og deltakere (aksjonærmodellen og deltakermodellen), som langt på vei sikrer en likebehandling av aksjonærer, deltakere og enkeltpersonforetak. Likebehandlingen mellom disse beskatningsmodellene er også et vesentlig hensyn bak behandlingen av kapitalgevinster og –tap ved beregningen av personinntekt for enkeltpersonforetak. Til sammenligning medfører for eksempel aksjonærmodellen at realiserede kapitalgevinster i aksjeselskap blir skattlagt med en marginalsatt på 48 pst.

At skattereglene for skogbruksnæringen før inn-

føringen av skjermingsmetoden var gunstige, kan ikke være et godt argument for at de bør gjeninnføres. Når målet med en reform er å skattlegge personer med lik inntekt likt, er det en tilsiktet effekt at enkelte som har vært særlig lempelig skattlagt sammenlignet med andre, får en viss skjerpelse. I tillegg må den skjerpede skattleggingen som skjermingsmetoden isolert sett har medført for skogbruksnæringen, ses i

lys av at skogbruksnæringen har en rekke skattemessige fordeler, hvor de viktigste er trygdeavgift med mellomomsats, gjennomsnittsligning og skogfondsordningen.

På denne bakgrunn vil jeg ikke foreslå ytterligere lempninger i beskatningen av skogbruksnæringen, herunder at skogbruk skal kunne drives som ren kapitalforvaltning.

SPØRSMÅL NR. 1702

Innlevert 10. september 2010 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 17. september 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«Rundskriv M-3/2002 fastsetter priser på landbrukseiendommer ved konsesjon.

Når vil statsråden oppheve denne sentrale prisfastsetting av landbrukseiendommer?»

BEGRUNNELSE:

Det sto å lese i Stavanger Aftenblad 1. september 2010 om en veterinær som hadde kjøpt et gårdsbruk for 4,4 mill kroner.

Planen til kjøper er å ha veterinærpraksis på eiendommen samt planer om fremtidig hestesykehus.

Time formannskap vedtok mot en stemme at det ikke skulle gis konsesjon.

Bakgrunnen for avslaget var at Time kommune hadde gitt tillatelse til konsesjon i forbindelse med salg av samme eiendom tidligere til markedspris, men da hadde Fylkesmannen i Rogaland opphevet vedtaket.

Begrunnelsen fra fylkesmannen hadde vært at kjøpesummen var klart i strid med reglene i konsesjonsloven.

For å unngå samme behandling av denne saken, valgte kommunen å heller si nei til tildeling av konsesjon.

I forbindelse med behandlingen av Ot.prp. nr.44 (2008-2009) uttalte et flertall i næringskomiteen i Stortinget at det bør gis mulighet for å heve boverdien ved vurderingen av pris på konsesjonspliktig landbrukseiendom med bebyggelse. Dette for å øke omsetningstakten på landbrukseiendommer.

Bakgrunnen er at i praksis er det store regionale forskjeller på reell boverdi på landbrukseiendom.

I Rundskriv M-3/2002 med endringer, sist ved Rundskriv M-1/2010, datert 17. 02. 2010 bestemmer

Landbruks- og matdepartementet at for bebygde, konsesjonspliktige landbrukseiendommer hvor kjøpesummen er under kr. 1 500 000 skal prisvurderingen unnlates.

I dette tilfellet er kjøpesummen nærmere tre ganger så høy som vurderingsgrensen.

Regelverket for prisfastsettelse av konsesjonspliktige landbrukseiendommer slår urettferdig ut, ikke bare for kjøper men også for selger.

For det første hindrer det et åpent avtaleforhold mellom kjøper og selger ut i fra hva potensiell kjøper faktisk er villig til å betale for eiendommen.

Konsekvens kan bli at eiendommen blir stående usolgt og ubebodd og eiendom med jord og bygninger vil forringes verdimesig.

For det annet stiller det selger i en økonomisk vanskelig situasjon, da en med dagens priser på boligmarkedet ikke vil gi selger økonomisk frihet ved salg av prisfastsatt landbrukseiendom når vedkommende skal kjøpe erstatningsbolig på det åpne markedet. Konsekvensen kan bli problemer med å få tatt opp lån grunnet lav egenkapital.

Svar:

Prisvurderingen bygger på prinsipper som er beskrevet i rundskriv M-3/2002, og tar utgangspunkt i avkastningsverdi for produktive arealer, og nedskrevet kostnadsverdi for bygninger. Jeg er enig med representanten i at det er store regionale forskjeller på den reelle boverdien på landbrukseiendommer. Dette er også lagt til grunn i rundskriv M-3/2002 der det heter:

”For en del landbruksområder, bl.a. by- og tettstednære områder og generelt attraktive boområder, er det press i boligmarkedet. Det innebærer til dels stor

forskjell mellom det alminnelige prisnivå på boligeiendommer og beregnet kostnadsverdi på tilsvarende boliger på landbrukseiendommer i ett og samme område.”

I rundskrivet er det derfor bestemt at prisvurderingen av boligen skal ta utgangspunkt i en nedskrevet kostnadsverdi, og at det deretter kan gjøres et skjønnsmessig påslag for boverdi. Boverdien som opprinnelig var begrenset til kr 500.000,- ble i rundskriv M-1/2010 bl.a. som en oppfølging av Næringskomiteens behandling av Ot.prp. nr. 44 (2008-2009), hevet til kr 1 500 000,-.

Gjeldende regler innebærer at kommunen skal foreta en priskontroll i forbindelse med konsesjonsbehandlingen av landbrukseiendom som skal brukes til landbruksformål. Formålet med kontrollen er at

prisen kan bidra til å realisere landbrukspolitiske mål. Det er da nødvendig at prisnivået på landbrukseiendom ikke er høyere enn det som reflekterer verdien av eiendommens driftsgrunnlag og den verdi eiendommen har som bosted, samtidig som det ikke stilles krav om urimelig høy egenkapital.

Priskontroll er en av de skrankene som Stortinget i dag har satt gjennom lovverket, og det er Stortinget som eventuelt må ta stilling til behovet for slik kontroll. I forbindelse med den forestående stortingsmeldingen om landbrukspolitikk tar jeg derfor sikte på å belyse hvordan priskontrollen fungerer i dag.

Når det gjelder den konkrete saken som representanten viser til, finner jeg ikke grunn til å kommentere denne nærmere.

SPØRSMÅL NR. 1703

Innlevert 10. september 2010 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn

Besvart 17. september 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Hva har departementet gjort for å legge press på kommunene til å oppgradere driftstilskudd til fysioterapeuter til minst 40 %; i hvilken grad er tilskuddene økt til det reelle nivået, og er det regjeringens intensjon at fysioterapeuter med lavere driftstilskudd enn 40 % blir låst til sin stilling når vertskommunen ikke ønsker å øke størrelsen på driftstilskuddet?»

BEGRUNNELSE:

Det har som kjent blitt foretatt en endring i forhold til driftstilskudd til fysioterapeuter. Undertegnede har fått henvendelse i forbindelse med at en fysioterapeut med 27 % driftstilskudd ønsker å tre ut av sin stilling, slik at en annen fysioterapeut kan tre inn i hans stilling. Kommunen vil ikke lyse ut stillingen under henvisning til at de ikke kan lyse ut driftstilskudd på under 40 %. Vedkommende kan selvfølgelig velge å tre ut av stillingen med den konsekvens at pasientkøene vil øke eller han kan ta hensyn til pasientene og blir derved låst i stillingen. På denne måten har også endringen som har skjedd fått en tilbakevirkende kraft. Ved at de som har takket ja til driftstilskudd under 40 % nå som konsekvens kan bli låst til jobben.

Svar:

Driftstilskuddsordningen for fysioterapeuter ble innført i 1984 med kommunehelsetjenesteloven. For å løse sitt sørge-for-ansvar kan kommunen ansette fysioterapeuter på fast lønn eller inngå avtaler med privatpraktiserende fysioterapeuter i henhold til et fast volum som nedfelles i en driftsavtale mellom partene. Denne individuelle avtalen er forankret i en rammeavtale som er fremforhandlet mellom KS og Norsk Fysioterapeutforbund. I gjeldende rammeavtale pkt. 1, samt i takstavtalen (statsavtalen) pkt. 5, står følgende: ”Det skal ikke inngås individuelle avtaler mindre enn 2/5 av fullt tilskudd”. Endringen ble innført per 1.07.2008.

Enkelte kommuner har splittet opp driftshjemler i små enheter. Før 01.07.2008 var 20 pst (1/5) det minstevolum kommunen kunne inngå avtale for. En slik oppsplitting har i stor grad vært initiert av fysioterapeutene selv for å få flere utøvere inn i praksisen og flere å dele driftsutgifter i praksisen med. Resultatet av oppsplitting er at hovedtyngden av finansieringen for denne kommunale tjenesten skyves over på staten. Dette skjer fordi fysioterapeutene jobber mer enn det hjemmelen tilsier. I tillegg kan oppsplitting skape en uheldig praksisprofil fordi det å behandle mange pasienter blir mest lønnsomt.

Som følge av omlegging av finansieringen av fysioterapitjenesten vil det bli mindre attraktivt å inneha små deltidshjemler og arbeide utover avtalehjemmelen. For 2008 rapporterte kommunene totalt 521 hjemler mellom 20 og 40 pst til SSB. For 2009 var antallet redusert til 491 samtidig som antall årsverk var økt med 16 på landsbasis. Mitt inntrykk er at kommunene er interessert i å øke deltidshjemlene og tilpasse dem til den aktiviteten fysioterapeutene utøver, dersom det samsvarer med det behovet kommunen definerer for tjenesten. Kommunene trenger imidlertid noe tid for å tilpasse en økning av volumet i sine budsjetter.

I St. prp. nr. 1 (2008-2009) og Prop. 1 S (2009-2010) har departementet påpekt at en avtalehjemmel i utgangspunktet skal være 100 pst, med mindre kom-

munen har behov for en deltidshjemmel. Det samme er poengtert i kommuneproposisjonen for 2009. KS har også påpekt det samme i sin informasjon til kommunen.

Det er kommunene som definerer behovet for fysioterapitjenester og som skal tilpasse tjenesten til innbyggernes behov. Slik jeg ser det, er det ikke noe til hinder for at fysioterapeuter kan tre ut av sine driftshjemler, jf. pkt. 20 i rammeavtalen. Fysioterapeuten kan, ifølge samme avtale, ikke kreve at hjemmel skal lyses ut på ny. Enkelte fysioterapeuter har imidlertid inngått kollegiale avtaler i samarbeid med eier eller andre leietagere i praksisen som kan binde dem økonomisk. Slike interne avtaler er kommunen uvedkommende og fysioterapeutene må selv svare for disse.

SPØRSMÅL NR. 1704

Innlevert 10. september 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 24. september 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«En del offentlige eide virksomheter driver utstrakt sponning av ideelle organisasjoner og aktiviteter. I enkelte tilfeller beveger man seg dog på grensen til at den økonomiske støtten kan oppleves å være politiske motivert, der man enten ønsker å oppnå en konkret fordel eller sikre et parti makt.

Hvordan stiller statsråden seg prinsipielt til om Statkraft kan gi økonomisk støtte til et politisk parti, enten direkte "partistøtte" eller eventuelt gjennom støtte til et konkret utredningsprosjekt i regi av et bestemt parti?»

Svar:

Da spørsmål nr. 1704 vedrører Statkraft SF hvor eierskapet forvaltes av Nærings- og handelsdepartementet har olje- og energiministeren oversendt spørs-

målet til nærings- og handelsministeren for besvarelse.

I Statkrafts grunnleggende etiske prinsipper slik de er beskrevet i "Statkrafts leveregler" går det fram at det ikke skal gis støtte til politiske partier. I Statkrafts leveregler punkt 16 Politisk virksomhet, heter det:

"Statkraft støtter ikke politiske partier eller politikere. Statkraft kan delta i offentlig debatt når dette er i konsernets interesse. Alle som jobber for, opptre på vegne av eller representerer Statkraft står fritt til å delta i demokratisk politisk virksomhet, men dette må være uten henvisning eller i tilknytning til vedkommendes forhold til Statkraft."

Jeg mener dette er en prinsipielt riktig linje for Statkraft.

SPØRSMÅL NR. 1705**Innlevert 10. september 2010 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 17. september 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Avisen Varden hadde 7. september 2010 en sak om en varebil registrert ved biltilsynet i Rogaland, som ved etterkontroll viste seg å ikke ha plass til "statskassen" på 140*90*105cm. Varebileieren sitter nå igjen med en regning på 154 000 i avgifter, til tross for at vare bilen med de grønne skiltene var kjøpt inn i god tro og godkjent som varebil ved en trafikkstasjon i Rogaland.

Mener statsråden at det er rettferdig at uskyldige bilkjøpere kan bli ruinert på denne måten?»

BEGRUNNELSE:

Jeg har også tidligere tatt opp urimelig særnorske avgiftsbestemmelser for varebiler i blant annet skriftlig spørsmål Dokument nr. 15:191 (2009-2010) og Dokument nr. 15:1577 (2007-2008).

Svar:

Det er to avgiftsmessige definisjoner av kjøretøy som i henhold til vegmyndighetenes regelverk teknisk klassifiseres som varebil. For varebil klasse 1

betales full avgift (personbilavgift), mens for kjøretøy som oppfyller visse vilkår (varebil klasse 2), skal det kun betales 22 % av full avgift.

Den lave avgiftssatsen har til hensikt å tilgodese kjøretøy som typisk brukes i næringsvirksomhet. For å motvirke at andre brukergrupper anskaffer varebiler er det, i tillegg til kravene for å oppnå kjøretøyteknisk status som varebil, innført særlige krav til lasterom, skillevegg og seter. Vilkåret om fastmontert skillevegg mellom fører setene og godsrommet skal sikre at volumet i godsrommet er stort nok til å oppfylle kassekravet.

Ved en eventuell flytting av skilleveggen vil godsrommets mål reduseres. Dette kan føre til at kravet til varebil klasse 2 etter § 2-3 i forskrift om engangsgift ikke lenger er oppfylt. Dersom dette er tilfellet, må registrert eier av kjøretøyet betale full avgift.

Saken det vises til, er klaget inn til Toll- og avgiftsdirektoratet og er for tiden under behandling der. Jeg finner det derfor ikke hensiktsmessig å kommentere denne saken konkret.

SPØRSMÅL NR. 1706**Innlevert 10. september 2010 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 17. september 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Statseide Mesta vinner anbud etter anbud ved å underby konkurrentene, og konsernet har de siste årene tapt mye penger. Dette skjer til tross for at Mesta ifølge eierskapsmeldingen St.meld. nr. 13 (2006-2007) skal drives etter forretningsmessige mål.

Har regjeringen gått bort ifra målsettingen i eierskapsmelding, og isteden gått inn for å opprettholde flest mulig halvstatlige arbeidsplasser i Mesta, slik Rolf Terje Klungland tok til orde for i sitt skriftlige spørsmål Dokument nr. 15:701 (2008-2009)?»

BEGRUNNELSE:

Mestas driftsresultat for 2009 endte på -55 mill. kroner, og i 2008 var driftsresultatet på -555,1 mill. kroner. For 1. kvartal og 2. kvartal 2010 var driftsresultatet på henholdsvis -66 mill. kroner og -26 mill. kroner. Ifølge bygg.no var ordreserven per 25.05.2010 på linje med fjoråret. Det kan virke som at Mesta har fulgt en strategi der de har prioritert omsetning fremfor lønnsomhet, dvs. gjort noe helt annet enn det eierskapsmeldingen la opp til.

Fremskrittspartiet mener at Mesta AS skal være et entreprenørselskap i ordinær kommersiell virksomhet, og vi ser ingen gode grunner til at staten skal

eie et entreprenørselskap som er i konkurranse med private selskaper. FrP ønsker å ivareta Mesta AS som et rent kommersielt selskap, og foreslo i forbindelse med eierskapsmeldingen at Staten skulle børsnotere Mesta AS for deretter å selge seg ut av selskapet.

Svar:

Målene med statens eierskap i Mesta Konsern AS (tidligere Mesta AS) fremgår av St.meld. nr. 13 (2006-2007) Et aktivt og langsiktig eierskap, som Stortinget behandlet våren 2007. Som det fremgår av denne innebar etableringen av Mesta et klart organisatorisk skille mellom myndighetsoppgavene til Statens vegvesen og produksjonsvirksomheten. Det ble

videre gjort klart at staten gjennom sitt eierskap i Mesta ønsker å bidra til å utvikle selskapets til en effektiv aktør i markedet for vegproduksjon og -vedlikehold.

Statens mål med eierskapet i Mesta Konsern AS står fast, slik som beskrevet i eierskapsmeldingen fra 2006. Mesta er kategorisert i selskapskategori 1 - Selskaper med forretningsmessige mål. Selskapet konkurrerer fullt og helt med andre private selskaper og skal drives på kommersiell basis. Som en konsekvens av dette har Mesta de siste årene blant annet gjennomført betydelige omstillinger for å bedre konkurransevnen og lønnsomheten.

SPØRSMÅL NR. 1707

Innlevert 10. september 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 20. september 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Regjeringen har fra 2005 årlig økt bruken av bompenger for å finansiere veibyggning i Norge. På denne måten påføres veibrukerne en økende ekstra transportkatt. I tillegg til å betale finansieringsbidrag til selve prosjektet betaler bilistene gjennom bompenger også omfattende rentekostnader på byggelån og store administrasjonskostnader for innkreving av bompenger.

Hvordan vil statsråden forsterke årlig kontroll med bruken av innbetalte bompenger samt gi Stortinget mer systematisk informasjon om bompengebrauken?»

Svar:

Jeg viser til mitt svar på spørsmål nr. 1521 (2009-2010) av 2. juli 2010. I dette svaret ble det orientert om gjeldende rutiner for Statens vegvesens og Samferdselsdepartementets kontroll og tilsyn med bruken av bompenger. Som også omtalt i svaret, vil forvaltningsreformen føre til at bompengefinansiering av fylkesvegprosjekter blir langt mer omfattende enn i dag. I tillegg er det pakker der både statlige, fylkeskommunale og kommunale veger inngår. I tråd med Prop. 1 S (2009-2010) vil Samferdselsdepartementet foreta en samlet vurdering av opplegg for styring og oppfølging av bompengeprojekter både på riksvegnettet, fylkesvegnettet og kommunalt vegnett, inkl. rutiner for rapportering til Stortinget. Jeg vil komme tilbake til Stortinget med denne saken når arbeidet er slutført.

SPØRSMÅL NR. 1708**Innlevert 10. september 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 16. september 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Verdens fremste togekspert skal nå utrede høyhastighetsbane i Norge. Om det skulle bli bygget slike baner i Norge blir det et nytt transportkonsept med tilhørende omfattende finansieringsbehov. Det kan være nyttig at internasjonal kompetanse brukes for å se på fornyelse av norsk samferdselspolitikk. Særlig innenfor veisektoren ligger Norge langt etter land det er naturlig å sammenligne seg med.

Hvilken strategi har statsråden for å utvikle norsk veisektor gjennom bruk av internasjonale veiekspert?»

Svar:

Vegsektoren i Norge er i stadig utvikling. Dette skjer blant annet gjennom omfattende internasjonal erfarings- og kunnskapsutveksling. På mange områder er Norge langt framme i kunnskapsutviklingen. Likevel er det mye kunnskap å hente fra andre land.

Statens vegvesen deltar i et omfattende internasjonalt samarbeid for å innhente og spre kunnskap og kompetanse innenfor hele vegsektoren. Etaten er

medlem i flere store internasjonale tverrfaglige organisasjoner og i spesialiserte fagorganisasjoner og nettverk, for eksempel innenfor bru, tunnel, vegdekker og vegkonstruksjoner, ITS m.m. Statens vegvesens eksperter er etterspurt som rådgivere i mange land og som foredragsholder på internasjonale konferanser.

Internasjonale rådgivere og entreprenører virker også i Norge innenfor hele vegsektoren. De fleste store bedriftene er i dag internasjonale og tar oppdrag i både Norge og andre land. Lov og forskrift om offentlige anskaffelser pålegger at anbuds konkurranse over en viss verdi skal utlyses i EU-området. Det er en ambisjon å legge til rette for at flere utenlandske entreprenørselskaper deltar i anbuds- konkurranser på større prosjekter i Norge. Dette bidrar også til utvikling av ny kunnskap, kompetanse og erfaring på tvers av landegrensene.

Jeg legger til grunn at Statens vegvesen fortsetter å utvikle seg som kunnskapsbedrift, og at etaten fortsetter å søke ny kunnskap og kompetanse i sin omfattende kontakt med vegsektoren i andre land.

SPØRSMÅL NR. 1709**Innlevert 10. september 2010 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde****Besvart 21. september 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«En person har vært på reise i utlandet og mottatt noen tepper i gave som vedkommende anslår til en verdi av 8 000 kroner. Anslått verdi i Norge er 44 000 kroner.

Hvor stort beløp vil personen måtte ut med i avgifter og toll ved innfortolling til Norge, og hva er eventuell straff dersom personen ikke innfortoller, men senere blir avslørt?»

Svar:

Jeg kan ikke gå inn i enkeltsaker av denne typen, heller ikke om de er utformet hypotetisk eller anonymt. Jeg nøyer meg derfor med en kort redegjørelse om det aktuelle regelverk.

Gaver kan generelt innføres toll- og avgiftsfritt enten som reisegods innenfor en verdigrense på kr 6000, eller spesielt som "gave" på nærmere vilkår, jf. tolloven § 5-1 første ledd. Tolldelen av dette fritaket har bare materiell betydning dersom vedkommende vareslag har en norsk tollsats ved innførsel. Avgiftsdelen av fritaket vil generelt dreie seg om innførselsmerverdiavgiften på 25 pst., samt evt. særavgifter på vedkommende vareslag.

Vilkår for fritak som reisegods er bl.a. at varen er til personlig bruk og bringes med av den reisende selv. Ved verdsetting av gaver kan normalt vares verdi ut fra detaljpris i utlandet legges til grunn, jf. tollforskriften § 5-1-6 (lokal verdi). Reisegods er unntatt fra deklarasjonsplikten, også om den reisende har fått varen istedenfor å ha kjøpt den. Dersom det

dreier seg om to gjenstander som hver seg har en lokal verdi på under kr 6000, vil den ene gjenstanden kunne medbringes som reisegods (forutsatt at den reisende ikke medbringer annet reisegods med verdi av betydning fra utlandet), mens den andre gjenstanden må deklarerer.

Gave fra andre lands statsoverhoder kan innføres toll- og avgiftsfritt uten beløpsbegrensning, jf. tollforskriften § 5-1-22 første ledd bokstav a. Vilkår for slikt fritak som gave er bl.a. at den er gitt ved en offisiell anledning og etter sin art eller omfang ikke er usedvanlig for den aktuelle anledningen. Om det er statsoverhodet selv, eller en med fullmakt fra denne, f.eks. en minister, som overrekker gaven, er uten be-

tydning. Slike fritatte gaver skal likevel deklarerer overfor tollmyndighetene ved innførselen, selv om deklarereringen ikke medfører noen betaling da.

Ved avdekking av forsømt deklarasjonsplikt vil det, i tillegg til beregning av ordinær avgift og evt. toll, normalt bare bli spørsmål om administrativ reaksjon i form av tilleggsavgift og -toll når overtredelsen er av det mindre format. Gjelder den forsømte deklarasjonsplikten en toll- og avgiftsfri vare, vil det i slike mindre alvorlige tilfeller normalt ikke bli en slik reaksjon. Det er tolletaten som avgjør reaksjonsvalget, og både etaten og Finansdepartementet har taushetsplikt om slike avgjørelser.

SPØRSMÅL NR. 1710

Innlevert 10. september 2010 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde

Besvart 17. september 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«I ett gitt tilfelle har Skatteetaten oversittet en selvpålagt frist på hele 9 mnd. på ferdigbehandling av klage på ligning.

Hvor lang tid kan Skatteetaten bruke på å svare på en klage på ligning; hva er konsekvensene for Skatteetaten av oversitting av en behandlingsfrist, og hvor lang behandlingstid vil finansministeren anse som rimelig?»

BEGRUNNELSE:

For skatteyster er det spesielt uheldig å måtte vente i lang tid på et svar fra skattemyndighetene. Uteblivelse av svar fra skattemyndighetene trenerer eventuell videre mulighet for skatteyster til å bringe saken videre i norsk-/internasjonal rettsapparat og menneskerettighetsdomstoler, f.eks. EMD. Lange svarfrister står dessuten i grell kontrast til de korte fristene etaten selv opererer med.

Jeg ønsker opplyst om det er noe lovbestemt krav til behandlingsfrister for skattemyndighetene og hva konsekvensene av oversitting eventuelt er for skattemyndighetene. Om det ikke er spesielle frister ber jeg om finansministerens vurdering av om man burde innføre slike maksimums behandlingstider.

Svar:

Saksbehandlingen i skattesaker er regulert i ligningsloven. Ligningsloven har ingen bestemmelser

om foreløpig svar eller saksbehandlingsfrister. Begrunnelsen for dette er blant annet at ligningsforvaltningen er et masseforvaltningssystem. Den årlige utleggingen av ligningen vil nødvendigvis generere et betydelig antall klager, samtidig som saksbehandlingstiden i klagesaker vil variere etter hver enkelt saks kompleksitet. Det er således ikke hensiktsmessig å regulere saksbehandlingstidene særskilt i ligningsloven.

Skatteetaten har, som representanten Tybring-Gjedde viser til, selvpålagte svarfrister ved klagebehandling. Disse er inntatt i Skatteetatens Serviceerklæring, som er tilgjengelig på www.skatteetaten.no. Ved klage på ligning skal skattekontoret innen tre uker bekrefte at klagen er mottatt og angi hvor lang tid saksbehandlingen vil ta. Når skattekontoret er klageinstans skal klagen behandles innen tre måneder etter at klagefristen er utløpt. Forutsetningen for at fristene skal kunne overholdes er at skatteysterne framlegger nødvendig informasjon. Blir behandlingstiden lenger, skal skatteyster informeres om dette.

Søksmålsfristen ved prøving av ligningsavgjørelser for norske domstoler regnes fra utlegging av skattemønstret eller fra melding om vedtak i endringssak ble sendt skatteyster, jf. ligningsloven § 11-1. Det er således ingen forutsetning for å gå til søksmål at ligningen er påklaget først.

Skatteetaten har hatt utfordringer med å innfri serviceerklæringen for saksbehandlingstid på enkelte områder. Resultatene for etatens mål om god og rask

service overfor brukerne er bedret fra 2008 til 2009, og så langt i 2010 er det en positiv utvikling. Finansdepartementet har tett oppfølging av resultatutviklingen i skatteetaten.

Brudd på serviceerklæringen har ingen rettslige

konsekvenser, men jeg ser det som viktig at erklæringen blir fulgt opp. Jeg er opptatt av at skatteetaten skal ha en effektiv og god behandling av skattyterne, og det arbeides kontinuerlig for å sikre at skattyterne blir ivaretatt på en god måte.

SPØRSMÅL NR. 1711

Innlevert 10. september 2010 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 17. september 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«I A-magasinet 4.9. omtales Norges klima- og skogprosjekt i Brasil. Norge har lovet Brasil 6,5 mrd kr i støtte under forutsetning av at Brasil dokumenterer reduksjon i avskogingen i forhold til et gitt referansenivå.

Hvilke kontrollsystemer og rutiner er etablert fra norsk side for å sikre at de avskogingsratene Brasil oppgir, og som er grunnlaget for norske utbetalinger, er reelle og dokumenterbare?»

BEGRUNNELSE:

I samme artikkel kommer det fram at Norge har akseptert at Brasil skal stå fritt til å disponere pengene uten innblanding. Statsministeren mener i følge A-magasinet dette er en trygg plan. Desto viktigere blir det at Norge har sikret fullt innsyn i hva Brasil foretar seg og at resultatene av Brasils tiltak dokumenteres av uavhengige kilder og kontrollorganer.

Brasil hevder at avskogingen i Amazonas fra august 2009 til februar 2010 har falt med 51 % i forhold til samme periode i fjor. Dette har blitt markert av Norges utviklingsminister som svært positivt. Resultatene er imidlertid stikk i strid med den informasjon som kommer fra forskningsinstituttet Imazon som støttes av det norsk-finansierte Amazonas-fondet. De hevder at avskogingen tvert imot har økt med 23 % i samme periode.

Norge har lange tradisjoner og meget sterke miljøer for skogovervåking. Landsskogtakseringen startet allerede i 1918 og Skog og Landskap på Ås er av de institusjoner i verden med mest kunnskap om overvåking av ressursituasjonen på skogsiden.

Norge har derfor miljøer og systemer som kan bidra til effektiv overvåking av verdens skogressurser. Det er norske midler som brukes for å sikre skogressursen i andre land og Norge må sikre seg pålitelig og uhildet dokumentasjon. A-magasinet artikkel et-

terlater et inntrykk av at også på dette området har den norske regjering overlatt alt ansvar til Brasil. Forhåpentligvis er ikke det riktig. Relevante norske miljøer må ha en sentral rolle i å sikre god dokumentasjon.

Svar:

Brasil har 30 prosent av verdens gjenværende regnskog, og 15-20 prosent av det opprinnelige brasilianske Amazonas er allerede avskoget. Fram til 2004 var utviklingen negativ med stadig raskere avskoging. I de senere årene har brasilianske myndigheter vist vilje og handlekraft til å få bukt med avskogingen. President Lula lanserte i første halvdel av 2008 en ny plan, Planen for bærekraftig Amazonas, for å styrke arbeidet mot avskoging. Amazonas-fondet, som ble opprettet ved et presidentdekret 1. august 2008, skal bidra til å skaffe til veie ekstra, fortrinnsvis internasjonale, ressurser til gjennomføring av planen. Fondet er åpent for bidrag fra nasjoner, privatpersoner og næringsaktører. Norge er første bidragsyter til fondet. Det norske bidraget til fondet er koblet til en reduksjon av avskogingsraten i Amazonas sammenlignet med et bestemt referansenivå. Jeg har hele tiden lagt stor vekt på at det skal ligge et solid system til grunn for vår støtte til Amazonasfondet.

Som del av tiltakene for å redusere avskogingen har Brasil utviklet et avansert satellittsystem for overvåking av regnskog. Systemet driftes av Brasils nasjonale romforskningsinstitutt, Instituto Nacional de Pesquisas Espaciais (INPE).

Det brasilianske romforskningsinstituttet har flere systemer for å overvåke avskogingen i Amazonas. Ett system leverer en grovmasket oversikt over avskoging annenhver uke. Systemet brukes som alarmsystem for å oppdage hogst i sanntid, og gir de brasilianske miljømyndighetene mulighet til å gripe inn mot ulovlig hogst. Et annet system brukes til å produ-

sere de årlige oversiktene over avskogingen som de norske bidragene til Amazonasfondet er knyttet til. Dette systemet gir langt mer detaljerte data, men krever også mer tid til analyser og tolkning. Dette systemet regnes for å være et av de beste systemer som i dag finnes i bruk internasjonalt.

I Amazonasfondet er det nedsatt en faglig komité som har ansvaret for å verifisere avskogingstallene og beregningsmetodikken brukt av det brasilianske romforskningsinstituttet. Komiteens medlemmer utnevnes av det brasilianske miljøverndepartementet etter forslag fra det brasilianske forum for klimaendringer. Amazonas-fondets verifiseringsordning er vurdert som tilfredsstillende av tre årsaker.

- For det første er det brasilianske romforskningsinstituttet datagrunnlag og metodikk for beregning av avskoging, samt fagkomiteens rapport, offentlig tilgjengelig. Alle som ønsker det kan hente ut disse dataene og gjøre sine egne undersøkelser.
- For det andre finnes det organisasjoner som utfører alternative analyser av avskogingssituasjonen. På denne måten sikrer den interne brasilianske debatten at det brasilianske romforskningsinstituttet utfordres til å gjøre en god jobb, og til å forsvare de resultater de kommer fram til ved å vise til en solid og transparent metode. Blant disse er den frivillige organisasjonen Imazon, som også er representert i Amazonasfondets fagkomité. Imazon har sitt eget system for å overvåke avskogingen i Amazonas. Dette systemet er innrettet på å gi resultater i sanntid og er lite egnet til nøyaktige målinger. I 2009 oppdaget dette systemet f.eks. bare 24 prosent av den avskogingen som ble avdekket av det mer nøyaktige systemet til det brasilianske romforskningsinstituttet.
- For det tredje har representantene i den faglige komiteen høy faglig kompetanse og integritet. Representanter fra minst to av organisasjonene som sitter i fagkomiteen er tilknyttet FNs klimapanel. Norge følger fagkomiteens arbeid og vurderer løpende i hvilken grad komiteen utfører sitt mandat tilfredsstillende. Dersom vi finner grunn til å stille spørsmål ved resultatene vil man være innstilt på å leie inn ekspertise til å gjennomgå disse. Alle data ligger som nevnt over tilgjengelig på internett, og en ekstern gjennomgang av resultatene og metodene er derfor fullt mulig.

Den norske satsningen følges opp gjennom et årlig møte med Den brasilianske utviklingsbanken (BNDES), som er vertsinstitusjon for Amazonasfondet. Her drøftes utviklingen i samarbeidet, og det er rom for å ta opp for eksempel hvordan Amazonasfondets fagkomité fungerer, dersom det skulle være behov for det. I tillegg følger den norske ambassaden i Brasilia opp den norske satsningen gjennom jevnlig møter som tar for seg samarbeidet, fagmøter, og feltturer, i tillegg til diskusjon og kontakt med et bredt nettverk fra både myndigheter, sivilsamfunn og akademia i Brasil. Den norske støtten til sivilt samfunnsorganisasjoner (administrert av Norad) gir også mulighet for å få informasjon gjennom alternative kanaler. Det forsøkes også å etablere et samarbeidsprogram mellom INPE og norske forskningsmiljøer, blant annet med Norsk Romsenter og Universitetet for miljø- og biovitenskap. En er fra norsk side selvstendig opptatt av at mekanismen fungerer best mulig, og er, som beskrevet over, i løpende dialog med Brasils myndigheter. Det er viktig å være klar over at fondets virksomhet er i startfasen, og at det nok finnes forbedringspotensial på noen områder. Norge vil selvfølgelig søke å bidra til at fondet fungerer så godt som mulig.

Et viktig prinsipp for vårt arbeid med å redusere avskoging er at skoglandene skal utvikle og bruke sin kompetanse for å overvåke egen skog. Dette innebærer også å etablere uavhengige kontrollmekanismer. Tyskland (ved KfW) har nylig gjennomført en vurdering av Amazonasfondet og også deres vurdering er at tallgrunnlaget fra det brasilianske romforskningsinstituttet er til å stole på. Jeg er av den oppfatning at Brasil sin kompetanse på dette området er blant de fremste i verden, og det er slik jeg ser det ingen grunn til ikke å ha tillitt til de metoder og de beregninger som gjøres i Brasil.

På norsk side har Klima- og skoginitiativet startet en følgeevaluering som skal vurdere hva slags resultater initiativet oppnår, og gi råd til initiativets videre arbeid. De første rapportene, herunder en som tar for seg samarbeidet med Brasil, kommer etter alt å dømme denne høsten. Det er med andre ord etablert et system for å fange opp punkter hvor initiativet har forbedringspotensial. Jeg har derfor full tiltro til at vi på norsk side har etablert tilfredsstillende kontrollsystemer og rutiner for å fange opp eventuelle forbedringspunkter, også i samarbeidet med Brasil.

SPØRSMÅL NR. 1712**Innlevert 10. september 2010 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 20. september 2010 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«Hva slags opplæring i tvangsbruk og alternativ til tvang får barnevernsinstitusjonene i dag, og vil statsråden ta initiativ til bedre opplæring av ansatte på barnevernsinstitusjoner og fosterforeldre når det gjelder tvangsbruk?»

BEGRUNNELSE:

I VG 10. september i år kunne vi lese om en ung jente som var blitt utsatt på tvang på en barnevernsinstitusjon flere ganger. Venstre har tidligere fremmet forslag for å få ned tallene for bruk av tvang i psykiatrien og er nå bekymret over om menneskerettigheter også brytes innen barnevernet. Undertegnede er kjent med at tvang i dag særlig brukes overfor psykisk syke, rusmiddelmissbrukere, mot psykisk utviklingshemmede og mot demente.

Innen psykiatrien rapporterer helsepersonell at de ofte føler seg usikre i situasjoner der det blir brukt tvang. Felles for helsepersonell og ansatte på barnevernsinstitusjoner er at de står overfor mange vanskelige avgjørelser og dilemmaer som det ikke finnes enkle svar på. Mer kunnskap og holdningsendring har imidlertid vist seg å redusere bruk av tvang. Det bør legges til rette for undervisningsmaterieell og undervisning med fokus på menneskerettigheter til bruk for ansatte på barnevernsinstitusjoner og for fosterforeldre.

Trygghet i slike situasjoner er viktig for at tvang blir brukt minst mulig, og på en så forsvarlig måte som mulig. En økt bevisstgjøring og opplæring i menneskerettighetene, samarbeid når det enkelte barn er i en god periode, og avklaring om hva som skal skje i mer trøblete perioder, har vist seg å funge i helsevesenet.

Svar:

Jeg er enig med stortingsrepresentant Skei Grande i at tvang må brukes minst mulig. Tvang i behandlingsøyemed er både etisk og faglig problematisk. I all form for behandling er det derfor en fordel, i den grad det er mulig, at det ikke benyttes tvang.

Barnevernsinstitusjoner har en plikt til å ivareta omsorgen for barn og unge under institusjonsopphold. Institusjonsansatte er beboernes omsorgspersoner, og skal sette gode, adekvate og trygge rammer. Beboere på barnevernsinstitusjoner skal være omgitt av trygge voksne med et bredt repertoar av virkemidler i samsillet med barn og ungdom. Det er viktig at

de har virkemidler som kan hjelpe barna og ungdommene til følelses- og modningsmessig vekst, å styrke selvfølelsen deres og bidra til at de opplever positive samspill med andre. Slik vil miljøpersonalet bidra til trygghet og forutsigbarhet hos beboerne.

I noen tilfeller kan det likevel av hensyn til det enkelte barns beste være behov for å bruke tvang for å sikre barn og unge den hjelpen de trenger. De ansatte står overfor mange vanskelige avgjørelser og dilemmaer i slike situasjoner. Der det er nødvendig å utøve tvang, er det viktig at personalet har tilstrekkelig kunnskap og bevissthet om barns rettigheter og de etiske aspekter ved tvangsbruk.

Menneskerettighetene, herunder Den europeiske menneskerettskonvensjon og FNs barnekonvensjon, gir rettigheter til barn plassert på barnevernsinstitusjon og setter rammer for bruk av tvang. Barnevernloven og forskrifter til loven er basert på dette. I Forskrift om rettigheter og bruk av tvang på barnevernsinstitusjoner (rettighetsforskriften) er det gitt bestemmelser som ivaretar den enkelte beboers personlige integritet og rettssikkerhet under oppholdet. Forskriften inneholder videre bestemmelser om hvilke tvangstiltak institusjonen kan benytte. Felles for all bruk av tvang er at den må baseres på en individuell og konkret vurdering. Ved denne vurderingen skal det blant annet legges vekt på hensynet til formålet med plasseringen.

Departementet har gjennomgått forskriften med sikte på mulige forbedringer og presiseringer. Forslag til revidert forskrift er nå ute på høring. Det er ikke i særlig grad foreslått å utvide adgangen til å bruke tvang. En sentral del av høringsnotatet har tatt sikte på å definere hvor grensen går mellom beboers rett til personlig integritet og de ansattes adgang til å sette inn tiltak som begrenser denne. En slik tydeliggjøring av regelverket vil bidra til å øke de ansattes kunnskap og bevissthet rundt vurderingen av om det er nødvendig å bruke tvang overfor den enkelte ungdom.

Mange av reglene i rettighetsforskriften fordrer en konkret skjønnsmessig vurdering av om vilkårene for tvangsbruk er til stede. Skal regelen fylle sitt formål, er det viktig at de ansatte ved institusjonene er seg bevisst dette ansvaret og utøver skjønn på en god faglig og etisk måte. For at ansatte skal være godt nok rustet til å foreta vanskelige avveininger og gode faglige vurderinger, er opplæring derfor en forutsetning. Jeg vil i den forbindelse vise til at Barne-, ungdoms- og familieetaten har et høyt fokus på å sikre at alle

ansatte får opplæring i rettighetsforskriften. Det holdes jevnlig kurs i rettighetsforskriften for ansatte på barneverninstitusjoner.

I forbindelse med revidering av rettighetsforskriften, er Bufetat i gang med å revidere og utvide eksisterende kurs i rettighetsforskriften. Kurset oppdateres med metodekunnskap og læringsteori for å fremme alternativ atferd, redusere rømninger og rusbruk.

Jeg vil også vise til at det i Forskrift om krav til kvalitet i barneverninstitusjoner (kvalitetsforskriften) er stilt generelle krav til barneverninstitusjonene. Institusjonene skal blant annet ha en definert målgruppe og en formulert målsetting for sin faglige virksomhet. De metoder som anvendes ved institusjonen skal være faglig og etisk forsvarlige, tilpasset institusjonens målgruppe og målsetting og være forankret i allment anerkjent fagteori. Det stilles også krav til institusjonens bemanning og de ansattes kompetanse. Det må kunne legges til grunn at institusjonen både har personale og metoder som kan håndtere vanskelige situasjoner, innenfor de rammer regelverket setter.

De presiseringer og den tydeliggjøring som nå gjøres i forbindelse med revideringen av rettighetsforskriften og de kurs som Bufdir holder om rettighetsforskriften, samt de krav som fremgår av kvali-

tetsforskriften, vil etter min oppfatning nettopp bidra til at de ansatte får en økt bevisstgjøring og kunnskap rundt de vanskelige avveiningene de må foreta.

Stortingsrepresentant Skei Grande spør også om hva vi vil gjøre for å gi bedre opplæring til fosterforeldre når det gjelder tvangsbruk. Rettighetsforskriften gjelder når barn er plassert på barneverninstitusjon. Forskriften kommer ikke til anvendelse når et barn er plassert i fosterhjem. Fosterforeldre har ikke noen særlig hjemmel i barnevernloven for å bruke tvang. Barnelovens regler vil således ligge til grunn når det gjelder fosterforeldres ansvar. Fosterforeldre skal gi barna god omsorg og trygghet og har, på lik linje som biologiske foreldre, ikke adgang til å bruke tvang. Å sette nødvendige grenser og å skape trygghet er sentrale og viktige oppgaver for foreldre, inkludert fosterforeldre. Jeg er derfor svært opptatt av at fosterforeldre får god veiledning og oppfølging.

Jeg vil for øvrig vise til at departementet i april 2008 oppnevnte et utvalg ledet av professor Edvard Befring, som skulle fremme forslag til kvalitetsutvikling i lys av barnevernets framtidige kompetanse- og kvalifiseringsbehov. Utvalget leverte sin innstilling 30. april 2009, og denne ble deretter sendt på en bred høring. I samarbeid med Kunnskapsdepartementet vurderer departementet nå hvordan utvalgets tilrådninger skal følges opp.

SPØRSMÅL NR. 1713

Innlevert 10. september 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 21. september 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«I Haugesunds avis 8. september 2010 kunne man lese at formannskapet i Etne kommune har vedtatt å be Finansdepartementet se på en ordning for trinnvis innføring av eiendomsskatt. De ønsker å unngå at utbyggere av småkraftverk kommer i en situasjon der man må belåne kraftverket for å få betalt eiendomskatten.

Hva er statsrådens holdning til dette prinsippet og vil han ta initiativ ovenfor FIN for å se på en slik mulighet?»

BEGRUNNELSE:

Nystartede kraftverk har ofte en høy gjeldsandel. Eiendomsskatt beregnes ut fra beløp som er investert i kraftverket, ikke i økonomisk overskudd eller pro-

duksjon. I noen tilfeller vil krav om eiendomsskatt bety at man må øke belåning ytterligere. Dette demper investeringslysten i småkraft og gir feil signaler vedrørende investering i grønn energi.

Svar:

Eiendomsskatten er en såkalt objektskatt. Ved skattlegging tas det utgangspunkt i verdien av selve eiendommen med den foretatte utbygging; det tas ikke hensyn til annen formue, inntekt eller gjeld hos den aktuelle eier. Næringsdrivende kan kreve eiendomsskatten fradragsført i alminnelig inntekt. I tillegg kan eiere av grunnrenteskattepliktige kraftverk kreve eiendomsskatten fradragsført i grunnlaget for grunnrenteinntekt. Kommunene kan skrive ut eiendomsskatt på kraftproduksjonsanlegg på tilsvarende

måte som for annen næringseiendom. Eiendomsskatten kan skrives ut på minimum 0,2 prosent og maksimum 0,7 prosent av eiendomsskattegrunnlaget, se eiendomsskattelova § 11. Kommunene kan til en viss grad differensiere satsene innenfor rammene av eiendomsskattelova § 12. Første året kommunen skriver ut eiendomsskatt kan satsen ikke være større enn 0,2 prosent av eiendomsskattegrunnlaget, se eiendomsskattelova § 13. Bestemmelsen inneholder også regler for hvor mye satsen kan økes fra år til år (opp til maksimalgrensen på 0,7 prosent). Etter hovedregelen i eiendomsskattelova § 8 skal eiendommenes formuesverdi (ligningsverdi) legges til grunn ved eiendomsskatteutskrivningen. Denne bestemmelsen er kun trådt i kraft for kraftanlegg. Andre eiendomsskattepliktige eiendommer må takseres av kommunen etter egne regler. For kraftverk over 10 000 kVA beregnes formuesverdien på grunnlag av gjennomsnittlige, historiske inntekter og kostnader samt anslag på fremtidig investeringsbehov. Ved utskrivning av eiendomsskatt på slike store kraftanlegg kan imidlertid eiendomsskattegrunnlaget ikke være lavere eller høyere enn henholdsvis 0,95 og 2,35 kroner per kWh av anleggets gjennomsnittlige produksjon for inntektsåret og de seks foregående årene (maksimums- og minimumsreglene). Har kraftanlegget har vært i drift i færre enn sju år, blir gjennomsnittet for de faktiske produksjonsårene lagt til grunn. For kraftverk under 10 000 kVA (såkalte småkraftverk) beregnes eiendomsskatten på grunnlag av skattemessig verdi av investeringene, dvs. skattemessig verdi pr. 1. januar i ligningsåret. Forslaget om forenklede takseringsregler for kraftverk under 10 000 kVA ble fremmet i forbindelse med Ot.prp. nr. 22 (1996-97) Oppfølging av nye regler om kraftverksbeskatning. Finanskomiteen sluttet seg enstemmig til dette forslaget. Begrunnelsen for forenklede regler var blant annet at det ikke ble ansett hensiktsmessig å ha omfattende takseringsregler for mindre kraftverk ettersom takseringsreglene for eiendomsskatten er relativt detaljerte, og at det ville være et uforholdsmessig kostbart system for de minste kraftverkene. I Ot.prp. nr. 22 (1996-97) ble det vist til at for et nytt kraftverk vil investeringskostnadene normalt tilsvare de skattemessige verdiene av driftsmidlene i kraftverket. For

nye, marginalt lønnsomme kraftverk vil også investeringskostnaden i stor grad samsvare med markedsverdien av kraftverket. De årlige skattemessige avskrivningene skal gi uttrykk for det årlige økonomiske verdifallet på driftsmidlene. Hvis det ikke er grunnrente i kraftverket, og hvis de årlige avskrivningene tilsvare det økonomiske verdifallet, vil dermed avskrivningsgrunnlaget (de skattemessige verdiene) om lag tilsvare markedsverdien på kraftverket i det enkelte år. Når det foretas reinvesteringer i kraftverk, vil takstverdien økes både ved forenklet og ordinær takseringsmetode. For svært lønnsomme kraftverk vil markedsverdien normalt ligge over investeringskostnaden. Forutsatt om lag uendret realpris på kraft, vil den reelle markedsverdien gradvis reduseres ettersom kraftverket blir eldre og utskiftningstidspunkt på driftsmidlene nærmer seg. For ulønnsomme kraftverk kan det motsatte være tilfelle, dvs. at de skattemessige verdiene kan ligge over markedsverdiene. For driftsmidler som normalt ikke avskrives, eksempelvis fallrettigheter, vil imidlertid inflasjon føre til at de skattemessige verdiene vil ligge under den faktiske markedsverdien. Dette vil da bidra til at de skattemessige verdiene gradvis vil ligge lavere enn markedsverdien av det enkelte kraftverk. Ut fra en samlet vurdering ble det lagt til grunn at fordelene ved et forenklet takseringssystem oppveide for ulempene. Formue i kraftanleggets anleggsdeler som ikke er satt i drift settes lik investert kapital per 1. januar i ligningsåret. Når anleggsdelene settes i drift, blir de verdsatt etter de alminnelige reglene, jf. ovenfor. I Revidert nasjonalbudsjett 2008 ble det vist til at de vesentligste fiskale hindringene for nye, lønnsomme vannkraftutbygginger er knyttet til konsesjonskraft, konsesjonsavgift og eiendomsskatt. Årsaken er at disse ordningene i stor grad er uavhengige av lønnsomheten i kraftverkene og dermed kan hindre utbygging av prosjekter som har lav, men positiv samfunnsøkonomisk lønnsomhet. Dette er imidlertid ordninger som gir vertskommunene en andel av verdiskapingen samt virker som en kompensasjon for ulemper av vannkraftproduksjon.

Jeg gjør for øvrig oppmerksom på at departementet ikke har mottatt nevnte brev fra Etne kommune. Et brev vil bli besvart på ordinær måte.

SPØRSMÅL NR. 1714**Innlevert 10. september 2010 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen****Besvart 28. september 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Statens naturskadefond skal dekke skader som ikke dekkes ved alminnelig forsikringsordning. Nyelig opplevde vi jord/kvikkleireras i Lyngen, og vi husker alle katastrofen ved Namsos. Ifølge naturskadeloven skal kommunen sørge for nødvendige sikringstiltak når det gjelder kvikkleire.

Er det samme praksis og refundering av midler fra Statens naturskadefond ved kvikkleireras, sammenlignet med andre typer ras og skred som kommer ovenifra?»

BEGRUNNELSE:

Statens naturskadefond skal dekke skader som ikke dekkes ved alminnelig forsikring, som typisk har force majeure-klausuler. Viser til at Transport komiteen var på reise i Sør og Nord-Trøndelag hvor blant annet Namsos ble besøkt. Under besøket kom det frem opplysninger om at refundering av midler fra Statens naturskadefond til kommunen ennå ikke var på plass, og man kan jo undre seg over hvorfor det tar så lang tid, og om det er andre retningslinjer for refundering av erstatning ved kvikkleireras enn ved andre typer skred og ras.

Svar:

Norges vassdrags- og energidirektorat (NVE) overtok 1. januar 2009 det statlige ansvaret for forebygging av skredulykker. Med dette overtok NVE også den delen av ansvaret Statens naturskadefond tidligere hadde for å yte tilskudd til sikringstiltak ved

naturskader. NVEs bistandsordning, som tidligere var begrenset til sikring mot flom og vassdragsrelaterte skred, omfatter nå sikring også mot skader som direkte skyldes skred, storm, flom, stormflo, jordskjelv eller lignende naturulykke. I forbindelse med omorganiseringen ble naturskadeloven endret. Midlene til sikringstiltak som tidligere ble forvaltet av Naturskadefondet ble overført til NVE. Det er ingen forskjell i reglene for bistand til sikring mot kvikkleireskred og andre typer skred.

Den statlige bistanden til sikring endrer ikke kommunenes ansvar etter naturskadeloven for å ta forholdsregler mot naturskade når det gjelder arealplanlegging, ved utbygging og ved å iverksette sikringstiltak.

NVE skal prioritere sikring av de områder der risikoen er høy og der investeringer i sikring gir størst samfunnsøkonomisk nytte. Bistandsordningen holdes innenfor de budsjettammer som Stortinget fastsetter.

Statens naturskadefond har fortsatt til oppgave å yte erstatning for inntrådte naturskader. Naturskadefondet vil derfor ha en viktig rolle etter naturskader der det ikke har vært adgang til å forsikre seg mot skaden gjennom alminnelig forsikring.

Statens naturskadefond v/Statens landbruksforvaltning besvarer spørsmål som skadelidte har om erstatning for naturskade som ikke dekkes ved en alminnelig forsikring. Landbruks- og matdepartementet bekrefter som det ansvarlige departement at det heller ikke for erstatning er andre retningslinjer for kvikkleireskred enn for andre typer skred.

SPØRSMÅL NR. 1715**Innlevert 10. september 2010 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou****Besvart 17. september 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Vil statsråden sørge for at norske statsborgere med bosted i utlandet kan benytte sin bostedsregistrerte bil ved opphold i Norge?»

BEGRUNNELSE:

En norsk Molbohistorie;

Fru Ulvestad er bosatt i Tyskland. Hun har norsk statsborgerskap. Hun ferierer i Telemark og andre deler av Norge i sommermånedene.

Tollvesenets regler åpner for at utenlandsboende nordmenn kan få midlertidig innførselstillatelse for utenlandsregistrert bil dersom man har familiær eller ervervmessig tilknytning til utlandet. Pensjonister og studenter kan altså gjerne kjøpe bil som registreres i utlandet, men de får ikke lov til å bruke den når de er på besøk i Norge.

Oddrun Ulvestad antydet at regelen kan skyldes misunnelse og tollvesenets redsel for at nordmenn bosatt i Tyskland skal komme hjem og vise frem flotte tyske biler med lave avgifter. Med alderen på den norske bilparken ser jeg at dette er et poeng, men velger å tro at det er ikke gjennomarbeidede regler som ligger til grunn for den lite smidige løsningen familien Ulvestad opplever.

Ulvestad har foreslått at nordmenn bosatt i utlandet skal kunne søke tollvesenet om midlertidig innførsel, og registrere seg ved grensepassering inn og ut, slik at myndighetene har kontroll på at bilen kun brukes ved korte opphold i Norge, oppad begrenset til et visst antall uker pr besøk og/eller pr år.

Slik jeg ser dette kan dette være en farbar vei.

Det er klokt med en rimelig forklaring på hvorfor det å være norsk statsborger oppført i det norske folkerregister er til hinder for å bruke utenlandsk registrert bil i Norge under ferieopphold.

Svar:

Muligheten for å benytte utenlandsregistrert bil i Norge er regulert i forskrift om avgiftsfri innførsel og midlertidig bruk av utenlandsregistrert motorvogn i Norge av 20. juni 1991 nr. 381 (midlertidig forskriften). Forskriften oppstiller to situasjoner der dette er lov. For det første kan personer med fast oppholdssted utenfor Norge benytte utenlandsk registrert bil

her. Tilsvarende gjelder for personer som oppholder seg midlertidig i Norge.

Har en person ervervmessig tilknytning til Norge må vedkommende opprettholde personlig tilknytning til et annet land for å anses å ha fast oppholdssted utenfor Norge. Personer som er registrert i norsk folkerregister er å regne som ervervmessig tilknyttet til Norge. For å opprettholde personlig tilknytning til et land utenfor Norge forutsettes at vedkommende ikke har familiemessig tilknytning til Norge, og at hun enten pendler daglig mellom landene eller har oppholdt seg/har til hensikt å oppholde seg i det annet land i minst 185 dager i løpet av en 12-månedersperiode.

Hvorvidt en bil med utenlandske skilter kan benyttes på ferie i Norge, vil etter dette avhenge av om vedkommende er å anse som bosatt her i landet.

Jeg kjenner ikke saken det refereres til, og ber om forståelse for at jeg må vise tilbakeholdenhet med å gå inn i enkeltsaker som er til behandling i underliggende etat. Det synes imidlertid som om problemet i saken er at vedkommende anses å være bosatt i Norge i forhold til regelverket om midlertidig bruk.

Alle land det er naturlig å sammenligne seg med har regler om hvem som kan benytte utenlandsregistrerte biler på vedkommende lands område. Dette gjøres blant annet for å avklare i hvilket land kjøretøyet skal registreres og i hvilket land kjøretøyet skal skattlegges. De norske reglene om dette ligger tett opp til de regler som benyttes ellers i Europa. Ulempen med regelverk av denne typen er at det nødvendigvis vil oppstå enkeltsituasjoner som vil kunne oppfattes som urimelige. Alternativet er å åpne for at personer som i utgangspunktet anses bosatt i Norge likevel kan benytte utenlandsregistrerte biler her. Det finnes situasjoner hvor det norske regelverket åpner for dette. Slike fritak er imidlertid ikke uproblematisk, og øker faren for omgåelser og misbruk. Det norske avgiftsnivået gjør dette til reell utfordring.

Toll- og avgiftsdirektoratet jobber for tiden med en gjennomgang av regelverket om avgiftsfri innførsel og midlertidig bruk av utenlandsregistrert motorvogn i Norge. Det er for tidlig å si noe om hva som vil komme ut av dette arbeidet, og om dette eventuelt vil fange opp den situasjonen som det vises til i spørsmålet.

SPØRSMÅL NR. 1716**Innlevert 13. september 2010 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 17. september 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Endringer i Forskrift for bekjempelse av lus i akvakulturanlegg (luseforskriften) vil tre i kraft fra 1. januar 2011.

Etter statsrådets vurdering, er oppdrettsnæringen ved hjelp av offentlige myndigheter og forskningsmiljøer, forberedt på de nye strengere krav til lakselusbehandling som trer i kraft 1. januar 2011, og vil det eventuelt bli åpnet for overgangsordninger for oppdrettsnæringen?»

BEGRUNNELSE:

I Fiskeribladet Fiskaren 3. september 2010 under tittelen "Dårlig forberedt på nye krav" står det å lese, at fra 1. januar 2011 vil det tre i kraft nye krav om at lakselusbehandling skal skje med "lukket presenning". Etter dagens ordning er det tillatt å behandle lakselus med kjemiske midler med presennings-skjørt, dvs. presenning langs merdkanten men uten lukking i bunnen. Fra 1. januar 2011 er det krav om lukkede presenninger. I artikkelen i Fiskeribladet Fiskaren blir det stilt spørsmål ved om oppdrettsnæringen har tilgang til optimale behandlingsmetoder av lakselus etter de nye bestemmelsene. utfordringene for oppdretterne når det gjelder lusebehandlingen øker med størrelsen på laksemerdene. Ansvar for å ha nødvendig utstyr og gjennomføre nødvendige tiltak påligger oppdrettsbransjen.

Representanter for SINTEF Fiskeri og havbruk uttaler at de prosjekt SINTEF gjennomfører på heldekkende presenninger og dens atferd i vann og strømmingers påvirkning, dessverre ikke er samkjørt med forbudet mot skjortbehandling.

Resultater på denne forskningen vil tidligst foreligge våren 2011, dvs. 4-5 måneder etter at ny bestemmelse om pålegg trådte i kraft. I mellomtiden har næringsdrivende i bransjen måttet foreta økonomiske investeringer i utstyr som en ikke vet om tilfredstillende kravene etter de nye bestemmelsene.

Mattilsynet har allerede lovet å føre tilsyn med oppdrettsbransjen for å sjekke om det nye regelverket etterleves. Mattilsynet er også tildelt sanksjonsmyndighet.

Svar:

Lakselus er i dag havbruksnæringas kanskje største miljø og omdømmeutfordring. Myndighetene regulerer lakselus i oppdrett, både ut i fra hensynet til oppdrettsfiskeriet og av hensyn til villfiskeriet. Grensene

for når oppdretter pålegges å starte behandling er satt ut i fra ønske om å beskytte villfiskeriet. Tiltaksgrensene er så lave at oppdrettsfiskeriet ikke tar skade av den mengde lakselus som utløser behandling. Grensene er 1 kjønnsmoden hunnlus pr 2 oppdrettsfisk (0,5 pr fisk) fra januar til september, og 1 pr fisk resten av året. Dette for å ha et så lavt lusenivå som mulig når villaksen trenger mest beskyttelse, og for ikke å utløse flere behandlinger og medisinerbruk enn nødvendig.

Dårlig utførte avslusninger hvor fisken ikke utsettes for tilstrekkelig høy medisindose under hele behandlingen, bidrar til utvikling av resistente lakselus. Da det ved bruk av såkalte "skjørt" er vanskelig å sikre fullgod behandling, blir det fra årsskiftet innført krav om at behandling skal gjennomføres i lukket behandlingseenhet. Det hersker bred enighet mellom næringens organisasjoner og myndighetene om at lukket behandling er bedre enn bruk av skjørt, og at man har best kontroll med dosering og fordeling av lusemiddelet ved lukket behandling. Dette er ett av mange tiltak for å få kontroll med lakselus i oppdrett, og formålet er å gjøre behandlingen mer effektiv og dermed kunne bidra til å begrense bruken av veterinærpreparater.

Kravet om badebehandling i lukket behandlingseenhet ble sendt på høring 19. februar 2009 og ble siden fastsatt i luseforskriften 18. august 2009. På bakgrunn av merknader som kom inn i høringen, ble det gitt en lang overgangsperiode ved at kravet ikke skulle tre i kraft før 1. januar 2011. Dette innebærer at næringen formelt sett fikk 16 måneder til å forberede seg på kravet. Overgangsperioden er en balanse mellom behovet for tid til å tilpasse seg kravet, og behovet for å handle raskt på grunn av lusesituasjonen generelt og resistensutviklingen spesielt.

Det kommende kravet er blitt kommunisert fra myndighetene ved en rekke anledninger, også etter at forskriften ble vedtatt. Blant annet er det lagt ut informasjon på Mattilsynets nettsider tre ganger, hhv 29. januar, 27. juli og 31. august 2010. Det er også blitt informert om kravet i andre fora som på møter, i veileder til luseforskriften (januar 2010) og i annen kontakt. Jeg er også kjent med at næringens organisasjoner har sendt ut informasjon om dette til sine medlemmer. Dette, sammen med det fokus som har vært på lakselus de siste to årene, gjør at jeg har grunn til å tro at næringsaktørene er godt kjent med kravet.

Mattilsynet er i forskriften gitt adgang til å fravike kravet om behandling i lukket behandlingseenhet dersom det kan dokumenteres at "skjørt"-behandling

tilfredsstillers funksjonskrav knyttet til rett dose og behandlingstid. Dette er gjort for ikke å legge bånd på metode- og teknologiutvikling, men dokumentasjonskravene er strenge. Mattilsynet opplyser at de ikke har mottatt slik dokumentasjon eller mottatt signaler på at slik dokumentasjon er nært forestående.

Jeg mener at næringen har hatt god tid til å forberede seg på kravet. En utvidet overgangsperiode ville for øvrig kunne anses urimelig i forhold til dem som allerede har gjort de nødvendige forberedelsene til

det nye kravet. Ved fastsettelse av forskrifter ligger det en realistisk forventning om at næringen vil kunne innfri kravet når det trer i kraft. Det er næringsaktørenes ansvar å imøtekomme kravet.

I min dialog med Mattilsynet om lakselussituasjonen og -kontrollen har vi også drøftet den forestående milepæl når det gjelder kravet om "lukket" behandling. Det er mitt inntrykk at Mattilsynet er innstilt på å føre en dialog med oppdretter og/eller veterinær før det blir aktuelt med sanksjoner.

SPØRSMÅL NR. 1717

Innlevert 13. september 2010 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 21. september 2010 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«Kan statsråden gjøre rede for hvor mange fyringsanlegg med fossile brenslers som grunnlast som i dag finnes i bygg staten eier eller leier; hvor store volum av fossile brenslers som årlig forbrukes til oppvarmingsformål i statlige bygg, samt i hvilken takt statens anlegg for og bruk av fossile brenslers til oppvarming vil bli faset ut i årene fremover, etter eksisterende planer?»

BEGRUNNELSE:

I klimaforliket ble partene enige om følgende punkt vedrørende bruk av fossile brenslers i offentlige bygg:

“Partene er enige om å forberede forbud mot oljefyring som grunnlast i offentlige bygg og næringsbygg over 500 kvm når man erstatter gamle oljekjeler eller i forbindelse med hovedombygginger som berører varmeanlegg, fra 2009. Det tas endelig stilling til spørsmålet i forbindelse med statsbudsjettet for 2009.”

I plan- og bygningslovens nye tekniske forskrift, TEK10, innføres det forbud mot å installere fyringsanlegg med fossile brenslers som grunnlast i nye bygg.

Gitt at rammebetingelsene på dette området nå er skjerpet, er det interessant å bringe på det rene hvor snart man med eksisterende virkemidler regner med å eliminere bruk av fossile brenslers i statens bygningsmasse.

Svar:

Av landets totale eiendomsmasse eies 4 % av staten. Ansvar for forvaltning av statens ulike eiendommer er fordelt på flere departementer og underliggende virksomheter, for eksempel Universitetene, Jernbaneverket og Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap. Det er de aktuelle virksomhetene selv som har ansvaret for å kjøpe eller leie egnede lokaler til sin virksomhet. En slik deling er hensiktsmessig for å sikre effektiv drift og utvikling av eiendommene, og fordi byggene har ulike funksjoner. Det finnes således ingen samlet oversikt for hvilke energibærere som brukes de ulike byggene staten eier eller leier.

Mitt ansvar omfatter de statlige eiendommene som er forvaltet av Statsbygg, i alt 2,6 mill m². Statsbygg forvalter 114 eiendommer med olje/elkjel, eksklusive fengelseieidommene som Statsbygg overtok ansvaret for 1. januar 2009. I 2009 sto samtlige 114 oljekjeler som beredskapskjeler. Oljekjelene vil fortløpende bli utfaset og erstattet av andre energikilder, unntatt der hensynet til samfunnssikkerhet eller behovet hos fjernvarmeleverandører tilsier at oljekjelene blir stående som reserve i krisesituasjoner.

Statsbygg utarbeider årlige energirapporter for bygningsmassen, med unntak av utenlandseiendommene, eiendommer uten EOS-system (energioppfølgingsystem), og eiendommer der det statistiske grunnlaget mangler, eller der energibruken er unormal på grunn av spesiell virksomhet, som for eksempel fengsler og forskningsstasjoner.

I energirapporten for 2009 framkommer fordelingen av energibærere. Der framgår det at elkraft (67

%) og fjernvarme (20 %) er de to største energikilderne, og at olje kun står for ca. 2 % av det totale energiforbruket. Dette utgjorde i 2009 1.238 m³ olje, tilsvarende en energieffekt på 6753 MWh.

I forbindelse med endringer i ny plan- og bygningslov ble det 1. juli 2010 innført forbud mot installering av oljekjeler i nye bygninger. Når det gjelder konvertering av oppvarmingskilder i eksisterende bygg, fra olje til andre energibærere, eksisterer det ikke en felles plan for alle statlige bygninger for det.

Det er den enkelte virksomhet som har ansvaret for konverteringsplaner ut fra behov, forutsetninger og sammensetning av eiendomsporteføljen. Det er likevel grunn til å understreke at det pågår mange prosesser som utreder spørsmålet om tiltak, insitamer og utfasing av anlegg som benytter fossile brensler i bygg. Eksempler på dette er Klimakur 2020 og arbeidsgruppe for energieffektivisering i bygg i regi av Kommunal- og regionaldepartementet som avga rapport 16.08.10.

SPØRSMÅL NR. 1718

Innlevert 13. september 2010 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 20. september 2010 av forsvarsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Det pågår for tiden avvikling av tidligere forsvarsanlegg rundt om i landet. Samtidig er det en diskusjon om hvilke anlegg som bør bevares for ettertiden. Det finnes flere kystfort og de fleste skal bort.

Mitt spørsmål til statsråden er hvordan hun ser på Nes fort ved Lødingen og om dette fortets mulighet til å bli et museum for fremtiden?»

BEGRUNNELSE:

Nes fort ved Lødingen er et anlegg som har kostet store beløp. Jeg tror også at statsråden vil være enig med meg i at å sette området tilbake til den standen det var i før forsvarret etablerte seg vil kunne bli svært kostbart. I en tid da forsvarret sliter med å løse sine oppgaver er jeg betenkt over at store summer skal brukes til å fjerne anlegg heller enn å styrke det operative. Jeg ser derfor frem til statsrådets svar.

Svar:

I forbindelse med behandlingen av Innst. S. nr. 342 (2000 - 2001), jf. St. prp. nr. 45 (2000 - 2001), ga Stortinget sin tilslutning til at 9 kystartillerifort og 6 undervannsanlegg skulle utfases som følge av en nedprioritering av stasjonært kystartilleri. På bakgrunn av denne beslutningen innledet Riksantikvaren, i samarbeid med Forsvarsbygg, et arbeid med å verneverdere et begrenset og representativt utvalg av anleggene. Vernevurderingen av 120 mm kanonbat-

terier har omfattet Meløyvær, Nes og Kråkvåg. Meløyvær er foreslått vernet fordi dette fortet hadde en viktigere strategisk betydning under den kalde krigen enn de to andre, og er karakterisert som en unik representant for et fullt utbygd og fast kystartilleribatteri fra den kalde krigens periode. Det fremgår av vurderingen at Nes fort var et ikke-komplett stridsanlegg, at det ikke hadde et intakt kulturmiljø og at fortets omkringliggende område, som ble solgt i 2005, var under utbygging og endring. Forsvarsdepartementet har tatt Riksantikvarens anbefaling til etterretning. Omleggingene i Forsvaret er i utgangspunktet kostnadskrevende, men gir samtidig betydelige økonomiske gevinster. Nettoeffekten er dermed positiv. I tillegg er omleggingen en nødvendig forutsetning for å kunne tilpasse Forsvaret til nye utfordringer og styrke Forsvarets operative evne. Forsvaret og Forsvarsbygg har foretatt beregninger av kostnadene forbundet med å ta kystartillerianleggene ut av strukturen, og bekrefter at det isolert sett er forbundet med vesentlige kostnader å sikre og miljøsanere anleggene i henhold til gjeldende lovbestemmelser. Grovt sett vil disse kostnadene imidlertid være de samme uansett om anleggene skal drives som museum eller ikke. Skal et fort drives som museum, vil det i tillegg måtte legges til rette for besøk f. eks. i form av rømningsveier. I tillegg kommer årlige driftsutgifter. Samlet sett gir utfasing av kystartillerianleggene Forsvaret en klar økonomisk gevinst, en gevinst som bidrar til å styrke Forsvarets operative evne.

SPØRSMÅL NR. 1719**Innlevert 13. september 2010 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 24. september 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«90 % av alle bedriftene i Norge er små eller mellomstore og en avbyråkratisering og mindre rigide reguleringer i arbeidsmarkedet er nødvendig for å opprettholde verdiskapingen.

Jeg viser til begrunnelsen og ber om jeg kan få en oppsummering av status og oppnådde resultater for regjeringens arbeid med avbyråkratisering og forenkling for næringslivet etter 5 år i regjering, og hvilke tidsfrister og mål man nå har satt seg for å levere konkrete resultater av arbeidet?»

BEGRUNNELSE:

Norge ligger på 14. plass på World Economic forums liste over konkurransedyktige land.

Alle de øvrige nordiske land ligger foran oss.

Grunnen til en så vidt svak plassering er nå som tidligere reguleringene i arbeidsmarkedet og tungrodd byråkrati viser rapporten bl.a. referert i Finansavisen 10/9-10.

Siden den rød-grønne regjeringen tiltrådte i 2005 har mangelen på forenklinger og manglende tiltak for reduksjon av skjemaveldet, sammen med krav om å fjerne formuesskatten, vært et av hovedankepunktene fra næringslivet når det gjelder betingelsene for å etablere og drive næringsvirksomhet i Norge.

Temaet har vært tatt opp gjentagne ganger både i pressen og i Stortinget ved spørsmål i spørretimen, interpellasjoner, representantforslag og på andre måter. Det nedsettes utvalg og arbeidsgrupper men status er nedslående etter 5 år, arbeidet går svært sent, resultatene er nærmest lik null og målsettingene synes svært uklare.

En illustrasjon av situasjonen når det gjelder forenkling er at Danmark har satt seg et mål på 25 % reduksjon av bedriftenes administrative kostnader og har oppnådd 20 %. Sverige har det samme målet og har en reduksjon på 11 %. I Norge vil ikke regjeringen fastsette noe mål og fra 2006 er det oppnådd en reduksjon på fattige 0,54 %. Både fjerning av revisjonsplikten for mindre bedrifter, forenklinger av regnskapsloven, tilpasninger av aksjeloven og flere enkeltsaker har vært tatt opp av næringslivet og vært foreslått i Stortinget, men også dette arbeidet synes å stå stille.

Svar:

Regjeringen arbeider kontinuerlig for å legge bedre til rette slik at alle bedrifter kan bruke mest mulig

av tiden sin på den produksjon og tjenesteyting som skaper arbeidsplasser og verdier, og minst mulig unødig tid på etterlevelse av offentlig regelverk. Dette fordi regjeringen også er klar over at tiden bedriftene må bruke på blant annet informasjonssøk og innrapportering går på bekostning av tid som kunne vært brukt til bedriftens produksjon.

Status og oppnådde resultater i forenklingsarbeidet

I Soria-Moria II-erklæringen er det omtalt at det skal foretas en vurdering av aksje- og regnskapslovgivningen med sikte på forenklinger. Det er således, i samråd med Justisdepartementet, satt ned en enkeltpersonsutredning som skal se på forenklinger i aksjeloven for å vurdere om aksjeloven kan tilpasses bedre de minste bedriftenes behov. Denne utredningen skal være ferdigstilt ved utgangen av året. Det vil også bli sett nærmere på regnskapslovgivningen.

Et unntak fra revisjonsplikten for de minste bedriftene vil kunne innebære en merkbar lettelse for bedriftene. NOU 2008:12 Revisjonsplikten for små foretak har vært på høring, og er nå til vurdering i Finansdepartementet. Regjeringen vil ta en beslutning i spørsmålet før jul.

Regjeringen vil fremme et forslag om forenkling av signeringskravene i enhetsregisterloven og foretaksregisterloven. Der foreslås det å forenkle reglene for hvem som skal signere elektroniske meldinger til Enhetsregisteret og Foretaksregisteret. Dagens forskriftsfullmakt utvides slik at den gjelder alle typer elektroniske meldinger og ikke bare meldinger om kontakt- og adressedata. Dette vil innebære en forenkling for alle bedrifter, også for de minste.

Altinn er myndighetenes viktigste verktøy i arbeidet med forenkling og redusering av næringslivets administrative kostnader. Andelen skjemaer som er tilgjengelig gjennom Altinn har økt jevnlig siden 2002, da Altinn ble opprettet og passerte i sommer 50 millioner enkeltskjema. I en nylig gjennomført brukerundersøkelse svarer 83,6 pst. av de spurte bedriftslederne at de sparer tid ved å bruke Altinn.

Altinn videreutvikles gjennom Altinn II-prosjektet. Dette arbeidet er høyt prioritert fra regjeringens side og vil gi helt nye verktøy i arbeidet med å forenkle bedriftenes hverdag. I den versjonen som ble lansert i sommer, er det en bedre funksjonalitet for innsendings- og meldingstjenester. Det er også utviklet en ny skjemamotor, som vil gjøre det enklere for de offentlige etatene, som stadig utvikler nye elektroniske skjematjenester. Brukerne/næringslivet vil merke

det i form av bedre presentasjon av tjenesten på www.altinn.no. Hovedsiden er forbedret, blant annet blir det en forbedret søkefunksjonalitet. Det vil nå være mulig å lagre søk slik at brukere kan organisere "dokumentene" sine og finne tilbake på en enklere måte enn tidligere. I tillegg blir de aller fleste funksjonene i Altinn nå tilgjengelig for sluttbrukersystemer (dvs. for regnskap, lønns- og personal og årsoppgjør).

Neste versjon av Altinn II skal være ferdig før årsskiftet. Denne versjonen vil blant annet inneholde støtte for samhandlingstjenester. Dette innebærer at flere tjenester vil kunne knyttes sammen til en helhetlig prosess mellom sluttbruker (bla regnskapsførere) og en eller flere bedrifter. Gjenbruk av informasjon vil også bli enklere i de fremtidige versjonene i Altinn.

Mål for forenklingsarbeidet

Nærings- og handelsdepartementet har gjennomført en kartlegging av alle administrative krav i lover og forskrifter. Kartleggingen estimerte kostnadene med å etterleve disse til ca. 54 mrd. kr. Dette tallet er imidlertid ikke sammenfallende med potensialet for forenkling. Det er en svakhet med målingen at den ikke skiller mellom aktiviteter som bidrar til verdiskaping både i bedriften selv og i samfunnet for øvrig, og aktiviteter som bør reduseres eller fjernes.

I min vurdering av en tallfesting ser jeg selvfølgelig også til våre naboland som har tallfestede mål allerede, særlig Sverige og Danmark..

Det er fornuftig å fastsette et konkret mål for arbeidet med forenkling. Dette målet må ta utgangspunkt i hva som er det reelle potensialet for forenkling og bidra til å styrke verdiskapingen i bedriftene.

SPØRSMÅL NR. 1720

Innlevert 13. september 2010 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 20. september 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Leder Per Østvold i Oslo SV sier at Politiet i Oslo ikke klarer å ordne opp i dagens ordensproblemer i Oslo sentrum og vil ha en ordning med lokalt politi i hovedstaden. Dette er et forslag som har blitt fremmet av FrP en rekke ganger, men uten å få støtte fra regjeringspartiene. At SV i Oslo nå ønsker en slik ordning er et kraftig signal til regjeringen om at kriminalpolitikken ikke fungerer.

Vil statsråden følge opp forslaget fra Oslo SV slik at vi snart kan få en trygg hovedstad?»

Svar:

Oslo er en trygg hovedstad og Regjeringen er opptatt av at Oslo politidistrikt skal ha gode rammebetingelser. Politidistriktet har i perioden 2000 – 2010 fått økt sitt budsjett fra 973 mill. kr til 1 808 mill. kr, dvs. en nominell økning på 835 mill. kr. I realiteten er økningen større. Dette har sammenheng med at oppgaver i tilknytning til utlendingssaker ble overført til Politiets Utlendingsenhet ved opprettelsen i 2004 og ansvar for livvakttjenesten ble overført til Politiets sikkerhetstjeneste i 2006. (utgjør til sammen ca 60 mill. kr). Sammenlignet med saldert budsjett 2009 er budsjettet til Oslo politidistrikt for 2010 økt med 193 mill. kr, tilsvarende 12 pst. Korri-

gert for pris og lønnskompensasjon er økningen på 177 mill. kr.

Oslo politidistrikt har i fm tiltakspakken i 2009 (St.prp. nr 37 (2008-2009) fått 100 nye sivile stillinger. Denne styrkingen har frigjort om lag 60 årsverk til operativ polititjeneste. Jeg minner også om at Oslo Politidistrikt ble styrket tilsvarende 20 årsverk i 2009 og 20 årsverk i 2010. Nye arbeidstidsbestemmelser fra høsten 2009 har også medført en styrking av Oslo politidistrikt ved at arbeidstiden ble utvidet med én time for et stort antall ansatte.

Oslo politidistrikt står overfor spesielle utfordringer når det gjelder kriminalitets-bekjempelse. Halvårsrapporten fra politidistriktet viser at antall registrerte anmeldelser samlet sett ligger på samme nivå som i fjor. Det er imidlertid en positiv utvikling når det gjelder vinningskriminalitet, vold, ran og skadeverk med færre anmeldte forhold siste halvår enn i samme periode i fjor. Her vil jeg bla. trekke frem grovt tyveri fra person på offentlig sted som er redusert med nærmere 10 %, grovt tyveri fra villa og fra leilighet som er redusert med henholdsvis 48 % og 29 %. Også oppklaringsprosenten har økt.

Jeg vil også vise til Innbyggerundersøkelsen 2009, som er gjennomført av TNS Gallup på oppdrag fra Politidirektoratet. Dette er en nasjonal innbygger-

undersøkelse om politiet i den hensikt å måle trygghet og tillit i forhold til politiets ansvarsområder og opplevelsen av service i forhold til politiets tjenester. Tilbakemeldingen viser at folk flest føler seg trygge der de bor og ferdes.

Resultatene for Oslo politidistrikt viser at 90 % av innbyggerne opplever at politiet skaper trygghet, hvilket er en økning fra 2008. Også når det gjelder tilgjengelig ved behov for akutt hjelp er det en økt andel av byens innbyggere som har et svært godt eller godt inntrykk av politiet. Sammen med Asker og Bærum og Gudbrandsdal oppnår Oslo politidistrikt de beste vurderingene her.

Stortingsrepresentanten viser i sitt spørsmål om kommunalt ordenspoliti til uttalelser fra Per Østvold i Oslo SV. Det foreligger imidlertid ikke noe forslag fra SV om kommunalt politi og SVs justispolitiske talsmann Akhtar Chaudhry uttaler at SV står på et standpunkt om enhetlig politi i Norge.

Forslag om kommunalt ordenspoliti har vært drøftet ved flere anledninger. En slik ordning vil etter min vurdering kunne skape uklare og uoversiktlige ansvarsforhold, og er i et historisk perspektiv et tilbakeskritt. Et kommunalt ordenspoliti vil bryte med prinsippet om enhetspoliti, hvor oppgavene er samlet innenfor samme organisasjon og bidrar til et helhets-syn på politiets oppgaver og prioritering. Jeg vil i stedet vise til viktigheten av å videreutvikle og styrke lokale arenaer som politiråd og SLT-samarbeid. Det vises i denne forbindelse til samarbeidsplan Trygghet i Oslo (SaLTo-rapporten). Oslo kommune og Oslo politidistrikt er hovedsamarbeidspartnere innenfor SaLTo-modellen, som har som målsetting å forebygge barne- og ungdomskriminalitet. Gjennom å utvikle politirådsmodeller sammen med politiet, vil Oslos folkevalgte kunne få innvirkning på politiets prioriteringer og selv få innspill til tiltak som kan virke kriminalitetsforebyggende.

SPØRSMÅL NR. 1721

Innlevert 13. september 2010 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll

Besvart 22. september 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Igjen har det vært en stor trafikkulykke på E39 vest for Kristiansand. Fire ungdommer i alderen 18–20 år omkom. Bilen ungdommene satt i kom over i motsatt kjørefelt, og kolliderte med en møtende lastebil. For et år siden så omkom tre personer på E39 ved Flekkefjord. Statsråden svarte da på mitt spørre-timespørsmål at midtdeler ikke var aktuelt ved ulykkesstedet i Flekkefjord.

På grunnlag av siste ulykke på E39 kan jeg be om en redegjørelse om hva statsråden tenker er nødvendige tiltak på trafikkutsatte E39 ved Try?»

Svar:

Det har dessverre vært flere alvorlige ulykker på E39 de siste årene. På strekningen der den siste ulyk-

ken skjedde, er det et 1,3 km langt forbikjøringsfelt. Statens vegvesen vil umiddelbart sette opp midtrekkverk på 400 meter av strekningen. På resten av strekningen er det stigning og derfor behov for å beholde forbikjøringsfeltet. I tillegg vil Statens vegvesen gjennomføre en trafikkikkerhetsinspeksjon for E18 mellom Kristiansand og Stavanger, bl.a. for å vurdere behovet for å gjennomføre strakstiltak på flere punkter/strekninger.

Som del av arbeidet med Nasjonal transportplan 2014–2023 har Statens vegvesen startet arbeidet med en konseptvalgutredning (KVU) for E39 fra Søgne i Vest-Agder til Ålgård i Rogaland. Mer omfattende tiltak på strekningen i forlengelsen av denne utredningen vil eventuelt bli vurdert i forbindelse med arbeidet med Nasjonal transportplan 2014–2023.

SPØRSMÅL NR. 1722**Innlevert 15. september 2010 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 22. september 2010 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Vil statsråden ta initiativ til å sikre at kommunene får en mer ensartet praksis i behandlingen av oppsetting av partytelt, slik at disse ikke behandles som tiltak som krever søknad og tillatelse iht. plbl. § 20-3?»

BEGRUNNELSE:

Lov om planlegging og byggesaksbehandling (plan- og bygningsloven) og der tilhørende forskrift om byggesak (byggesaksforskriften) regulerer hvordan bygninger settes opp og skal gi klare definisjoner på hva som regnes for bygning og hva som ikke er det. Det har ikke lyktes spørreeren å finne hvor i denne lov og tilhørende forskrift hva som regulerer tiltak som såkalte "partytelt". Slike teltløsninger, som brukes av et økende antall personer i by og bygd, er ment å beskytte en mot naturens elementer når man samles til hyggelig lag.

Spørreeren har mottatt henvendelser fra enkeltpersoner som mener seg utsatt for unødvendige krav for byggesaksbehandling. Blant annet er disse kravene basert på ulike tolkninger av hva et partytelt er for

noe. Eksempler på dette er mindre tiltak på bebygd eiendom (plbl. § 20-2 a), fasadeendring (plbl. § 20-1 c) og plassering av midlertidige bygninger (plbl. § 20-1 j). Dette kan tyde på at kommunene ikke behandler denne typen søknader på en ensartet måte og at det råder noe forvirring om hvordan slike saker skal behandles.

Svar:

Partytelt, eller selskapstelt, som skal benyttes i forbindelse med for eksempel bryllup, konfirmasjon, jubileumsfest og andre hyggelige tilstelninger, er ikke omfattet av plan- og bygningsloven. Det vil derfor ikke være nødvendig for enkeltpersoner å informere eller innhente tillatelse fra bygningsmyndighetene for oppsetting av slike telt. Jeg kan opplyse om at dette også fremgår av veiledningen til byggesaksforskriften som ligger lett tilgjengelig på nett.

Hvis det derimot er tale om permanente selskapstelt som på fast basis leies ut som selskapslokale, vil disse være omfattet av kravet til søknadsplikt etter plan- og bygningsloven.

SPØRSMÅL NR. 1723**Innlevert 15. september 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 22. september 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Det har nettopp vært en ny dødsulykke på E39 over Stord. Veistrekningen Heiane - Vestliveien er sterkt ulykkesbelastet. Også i området nær Sandvikvåg er det behov for tiltak. Både ordfører i Fitjar og representanter for politiet har bedt om tiltak mot for høy fart etter rekordmange fartsbøter og mange fører-kortbeslag.

Hva vil statsråden gjøre for at det blir gjennomført trafiksikkerhetstiltak langs E39 fra Leirvik til Sandvikvåg?»

Svar:

På den 36 km lange strekningen fra bomstasjonen på Føyne (Trekantsambandet) til Sandvikvåg er det i perioden 2000-2009 registrert 73 personskadeulykker. I denne perioden er to personer blitt drept, 23 personer alvorlig skadd og 96 personer lettere skadd. Til nå i 2010 er to personer blitt drept. Over år er det store variasjoner i antall drepte og skadde.

I løpet av de siste ti årene er det blitt gjennomført en rekke investeringstiltak som skal bidra til bedre trafiksikkerhet på E39 over Stord. I forbindelse med den delvis bompengefinansierte utbedringen mellom Jektevik og Sandvikvåg er flere smale og svingete

strekninger blitt utbedret, og det er bygd gang- og sykkelveger på flere strekninger. I handlingsprogrammet for perioden 2010-2013 er det lagt opp til ytterligere utbedringer av E39 der blant annet bygging av gang- og sykkelveger og utbedring av kryss inngår. Det er videre gjennomført trafikksikkerhetsinspeksjon av strekningen fra Heiane til Sandvikvåg, og i perioden 2006-2009 er det gjennomført flere strakstiltak. Blant annet er det satt opp 1,7 km nytt rekkverk, og ytterligere rekkverk blir satt opp i 2010. Enkelte steder er skilt blitt skiftet ut og supplert.

Statens vegvesen har nedsatt en arbeidsgruppe

som skal vurdere risikobildet og aktuelle trafikksikkerhetstiltak på E39 over Stord. Politiet og representanter fra kommunene Stord og Fitjar vil bli invitert til å delta. Statens vegvesen ønsker å vurdere både strakstiltak og mer langsiktige tiltak på strekningen.

Jeg mener derfor at det er gjennomført eller igangsatt en rekke arbeider som har som klart mål å få ned ulykkesantallet på E39 over Stord. Jeg har tillit til at arbeidsgruppen vil kunne komme med gode analyser og vurderinger, samt konkrete forslag til både strakstiltak og mer langsiktige tiltak på denne strekningen.

SPØRSMÅL NR. 1724

Innlevert 15. september 2010 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 23. september 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«I både vanlige aksjeselskaper og allmennaksjeselskaper er litt over 25 prosent av aksjonærene kvinner. 84 prosent av storaksjonærene er menn. Regjeringen motarbeider gründerskap i omsorgssektoren og i barnehagesektoren trues eierne på nærmere vilkår med konfiskasjon.

Vil statsråden, som ansvarlig for alle sektorer i næringslivet, personlig engasjere seg slik at det med normale næringspolitiske virkemidler stimuleres til privat eierskap i kvinnetunge sektorer?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringens handlingsplaner for entreprenørskap blant kvinner er kjent.

Fakta er at kjønnsfordelingen holder seg slik den har vært de siste årene.

Regjeringen har sagt nei til private aktører i utdannings, helse- og omsorgssektoren. Dette er "kvinnetunge" sektorer, der nettopp mange kvinner sitter med kunnskap, erfaringer, forutsetninger og interesse for å starte egen virksomhet.

Regjeringens forslag om utbyttebegrensning og konfiskasjonshjemmel i barnehagesektoren er utsatt til etter valget i 2011.

I Vårt Land 18. juni 2010 uttalte Private Barnehagers Landsforbund at:

"...forslaget først og fremst rammer kvinnelige gründere."

De fikk støtte av førsteamanuensis ved Handelshøyskolen i Bodø, Erlend Bullvåg, som har sett nærmere på entreprenørskap i barnehagesektoren. Det siteres:

"Han mener at forretningsmuligheten barnehage nå forsvinner og påpeker at det er uvanlig at det offentlige går så langt i å regulere en sektor, samt at det vitner om mangel på respekt for at dette er bedrifter."

Svar:

Å fremme entreprenørskap blant kvinner er viktig for å øke mangfoldet i norsk næringsliv og for å fremme verdiskapingen. Dette handler om å øke antall nyetableringer i næringslivet generelt. Jeg er uenig i at det finnes egne "kvinnelige sektorer" slik spørsmålsstiller skriver. Tvert imot mener jeg at kvinner har alle forutsetninger for å lykkes på alle områder i næringslivet dersom de får likeverdige muligheter. Regjeringen la i 2008 frem en handlingsplan for mer entreprenørskap blant kvinner med en ambisiøs målsetting om at kvinner skal utgjøre minst 40 prosent av nye entreprenører innen 2013. Sju departementer har samarbeidet om planen, og det viser at vi har en helhetlig og samordnet tilnærming. Målsettingen har sin bakgrunn i at flere kvinnelige entreprenører vil øke mangfoldet og verdiskapingen i norsk næringsliv. Det langsiktige målet er at kvinner bør utgjøre en større andel av entreprenører med vekstambisjoner. Jeg vil fortsette arbeidet for å nå dette målet.

SPØRSMÅL NR. 1725**Innlevert 15. september 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 27. september 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Bergen opplevde i 2004 en drikkevannsepidemi der minst 5000 personer ble smittet. En av Norges fremste eksperter på drikkevann slår nå alarm og sier Norge må være forberedt på nye utbrudd. Hele 1,3 mill. nordmenn har drikkevann som ikke behandles mot parasitter. Jeg viser til Norges opplegg mot svininfluensa der det ikke ble spart på kostnader for å sikre mot smitte.

Hva vil helseministeren gjøre for å forbedre drikkevannskvaliteten i Norge og sikre innbyggerne mot nye drikkevannsepidemier?»

Svar:

Norge har råvannskilder i tilstrekkelig mengde og av bra kvalitet i forhold til mange andre land. Imidlertid er det en utfordring at råvannskildene i Norge ofte er overflatevann, noe som fører til varierende kvalitet på råvannet. En annen utfordring er en økende andel gamle vann- og avløpsrør, som kan lekke og som kan føre til at forurenset vann kommer inn i drikkevannsforsyningen.

Når det gjelder spørsmålet om hvor mange nordmenn som mottar drikkevann fra vannverk med vannbehandling som ikke beskytter mot parasitter, har det vært en betydelig forbedring det seneste året. Folkehelseinstituttets vannverksregister omfatter i alt 1783 vannverk, som til sammen leverer vann til over 4 millioner mennesker. Tallene fra i fjor viste at ca. 1,3 millioner nordmenn fikk vann fra vannverk med

renseanlegg som ikke beskyttet mot parasitter. Tallene fra i år viser at dette har sunket til ca. 400.000 nordmenn.

I følge drikkevannsforskriften er vannverkseier ansvarlig for å iverksette nødvendige tiltak slik at forbrukerne får drikkevann av tilfredsstillende kvalitet. Dette gjelder nødvendige rensiltak og utskifting av dårlige vannrør. Vannverkeier må tenke langsiktig for å sikre forbrukerne trygt drikkevann.

Mattilsynet er ansvarlig for å føre tilsyn med at vannverkene etterlever drikkevannsforskriftens bestemmelser, slik at vannet som leveres forbruker er trygt. Jeg vil påse at Mattilsynet gjennom sitt tilsyn sørger for at vannverkseier overholder sitt ansvar. Det er viktig at Mattilsynet er aktive i sitt tilsyn, og bruker de nødvendige virkemidlene som regelverket gir. Sterkere virkemidler enn de som er benyttet hittil, bør vurderes ovenfor vannverk som bryter regelverket.

Norge har videre undertegnet WHO/UNECE protokollen om vann og helse av 1999. Nasjonalt innebærer medlemskapet i protokollen at Norge har forpliktet seg til å sette egne nasjonale mål på vann- og sanitærområdet. Forslag til mål utarbeides for tiden under ledelse av Mattilsynet med bidrag fra mellom andre Folkehelseinstituttet og Klima- og forurensningsdirektoratet. Endelige mål på dette området vil bli kommunisert til operatører av vann- og sanitæranlegg og til befolkningen generelt.

SPØRSMÅL NR. 1726**Innlevert 15. september 2010 av stortingsrepresentant Dag Ole Teigen****Besvart 24. september 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Ifølge www.na24.no 06.09.10 ønsker Fremskrittspartiets skattepolitiske talsmann å fjerne el-avgift, bompenger, dokumentavgift, nybilavgift, kringkastingsavgift, arveavgift og formuesskatt dersom Fremskrittspartiet kommer i regjering.

Hva er provenytapet av å fjerne disse inntektene fra statsbudsjettet?»

Svar:

Provenytapet ved bortfall av de nevnte skatter, avgifter og gebyrer vil variere fra år til år, avhengig av størrelsen på de enkelte skattegrunnlagene og satsene. Tabell 1 viser anslag fra bokførte skatte- og avgiftsinntekter i 2010.

Tabell 1. Anslag på provenytap ved bortfall av enkelte skatter, avgifter og gebyrer. Helårsvirkning for 2010. Tallene er basert på anslag fra saldert budsjett for 2010. Mill. 2010-kroner

Betegnelse	Beløp
El-avgift	7 382
Bompenger	5 300 ¹
Dokumentavgift	4 500
Engangsavgift	16 000
Kringkastingsavgift	4 554 ²
Arveavgift	1 400
Formuesskatt	12 800
Sum	51 936

Disse endringene av skatter, avgifter og gebyrer ville følgelig ha utgjort et samlet inntektstap for staten på om lag 52 mrd. kroner i 2010.

¹ Anslaget er for kun riksveiinvesteringer, se Samferdselsdepartementets Prop. 1 S (2009-2010), side 189. Se også svar på spørsmål 269 fra Finanskomiteen/Fremskrittspartiets fraksjon av 15. okt 2009 Vedr. bompengegjeld.

² Tallet inkluderer tilleggsavgifter, inkasso m.m.

SPØRSMÅL NR. 1727**Innlevert 16. september 2010 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 23. september 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Reguleringen av årets kongekrabbefiske har vært meget omstridt. Det kan se ut til at årets regulering har bidratt til å redusere uttaket av kongekrabbe med rundt 5000 tonn sammenlignet med kvantum i 2008 og 2009. De fleste aktører mener årets regulering ikke har fungert hensiktsmessig. Signaler fra departementet tyder derfor på at årets regulering IKKE vil bli gjentatt neste år.

Vil statsråden sørge for allerede nå å foreta reguleringsendringer som er markeditilpasset og i tråd med fiskernes og industriens behov og ønsker?»

Svar:

Forvaltningen av kongekrabbe er basert på St.meld. nr. 40 (2006-2007) Forvaltning av konge-

krabbe. Stortinget behandlet meldingen i mars 2008, og sluttet seg til et todelt forvaltningsregime for denne arten. Det er et mål å begrense videre spredning av kongekrabben gjennom ulike tiltak. Innenfor et kvoteregulert område øst for 26°Ø, hvor kongekrabben allerede er etablert, skal bestanden forvaltes på en måte som legger til rette for næringsaktivitet og syssetting i dette området.

For å kunne lykkes med et todelt forvaltningsregime ble det i år nødvendig å justere grensene for det kvoteregulerte området på en måte som sikrer en stabil og lønnsom næringsaktivitet både på sjø og land i dette området. På bakgrunn av dette fant jeg det tilrådelig å fastsette en kvote i regulert område på 900 tonn hannkrabber og 50 tonn hunnkrabber, til tross for at det i utgangspunktet forelå en tilrådning fra

Havforskningsinstituttet om at det ikke burde åpnes for fangst i det regulerte området denne sesongen. Havforskningsinstituttets beregninger viser at bestanden av krabber over minstemålet er på et relativt lavt nivå.

I reguleringsåret 2009/2010 (1. april – 31. mars) ble det landet totalt 1096 tonn kongekrabbe fra det regulerte området. For reguleringsåret 2010/2011 var det pr. 20. september allerede landet ca 600 tonn kongekrabbe fra den regulerte fangsten, og mye tyder på at årets kvote vil bli tatt.

Med den reguleringen som nå foreligger er det tilrettelagt for en stabil næringsaktivitet og langsiktig lønnsomhet i kongekrabbenæringen øst for Nordkapp, samtidig som vi har satt inn mer målrettede tiltak for å begrense en videre spredning av bestanden. Det drives nå i større grad enn tidligere en målrettet nedfangsting av kongekrabbe i områder vest for 26°Ø, både ved at Fiskeridirektoratet i år har hatt innleide fartøy som har søkt etter nye forekomster og drevet nedfangsting, og ved at grensejusteringene for det regulerte området har bidratt til en betydelig økning av fangsttinsatsen i områder vest for Nordkapp hvor spredningsfaren er størst. Ambisjonen er fortsatt, som sagt i Stortingsmeldingen, i størst mulig grad å begrense videre spredning av bestanden.

Fra den frie fangsten ble det registrert landet vel 4400 tonn kongekrabbe i 2009, mens det hittil i år er

landet nær 700 tonn. Redusert fangstkvantum i år kan være en følge av at den frie fangsten har gitt ønsket effekt. Det har på ingen måte vært lagt opp til stabilt uttak og varig lønnsomhet i den frie fangsten etter kongekrabbe. Samtidig ble det avdekket at en betydelig andel av den frie fangsten i 2009 i realiteten var fangstet ulovlig inne i det regulerte området. Dette var en del av årsaken til hvorfor det var nødvendig å endre grensene foran årets sesong.

Jeg har på ingen måte inntrykk av at ”de fleste aktører” mener årets regulering ikke fungerer hensiktsmessig. Næringsutøvere knyttet til den regulerte fangsten øst for 26°Ø har i hovedsak gitt uttrykk for tilfredshet med årets regulering, mens misnøyen er synes å komme fra aktører som har satset på varige inntekter fra den frie fangsten.

Avslutningsvis vil jeg påpeke at det ikke er gitt signaler fra Fiskeri- og kystdepartementet om at ”årets regulering ikke vil bli gjentatt neste år”. Reguleringene fastsettes årlig på bakgrunn av tilrådninger fra Havforskningsinstituttet og Fiskeridirektoratet, og etter en ordinær høringsprosess. Departementet har derfor ennå ikke grunnlag for å vurdere neste års reguleringer. Det kan imidlertid bemerkes at årets reguleringsopplegg så langt ikke har resultert i uventede konsekvenser eller slått ut negativt på noen måte som på det nåværende tidspunkt tilsier behov for spesielle endringer til neste år.

SPØRSMÅL NR. 1728

Innlevert 16. september 2010 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 23. september 2010 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«For å styrke den offentlige e-handelen har Regjeringen i samarbeide med Direktoratet for Forvaltning og IKT besluttet å tilby brukere av E-handelsplattformen og IBX eOrder kostnadsfri oppstart, tilknytning og gratis konsulenthjelp.

Vil ikke regjeringens organisering av denne e-handelssatsing være i strid med konkurranseloven fordi statens valg av selskap og løsninger vil virke meget konkurransevridende overfor private selskaper som tilbyr lignende hjelp ifm. offentlige innkjøp?»

BEGRUNNELSE:

Bl.a. i Sulitjelma i Nordland er det investert i et selskap som selger systemer for offentlig innkjøp til

kommuner. Selskapet har i dag 9 arbeidsplasser i en region som preges av høye ledighetstall. Regjeringens ønske om å satse på økt bruk av e-handel har bred støtte, men Regjeringens valg av løsning ifm. å fremme e-handel kan neppe være i tråd med konkurranselovens intensjoner i og med at løsningen vil virke meget konkurransevridende. I Sulis er det satset 12-15 mill. kr. på å utvikle en sunn og nødvendig konkurranse innen ehandelssegmentet. At staten selv går inn og velger løsninger og selskap ifm denne satsingen kan derfor være direkte økonomisk skadelig for selskaper som IKKE kan tilby kostnadsfri oppstart og gratis konsulenttimer. Direktoratet markedsfører at kommuner og offentlige virksomheter som tar i bruk IBX sin ehandelssløsning eksempelvis kan få 60 konsulenttimer og betydelige andre økonomis-

ke fordeler betalt av staten, med henvisning til ett selskap. Her bør i det minste Regjeringen sørge for at kundene fritt skal kunne bestemme valg av løsninger og selskaper som tilfredsstillter statens e-handels mål. Noe jeg ber statsråden om å bidra til. Sulitjelma selskapet hadde så sent som i februar 2009 besøk av tidligere fornyingsminister, som lovpriste selskapet og etableringen, og som videre lovet solid offentlig oppfølging. I dag kan det virke som om nettopp statens egne valg av e-handels løsninger kan bli dette selskaps største trussel for å overleve.

Svar:

Jeg viser til brev av 16. september 2010 fra Stortingets Presidentskap vedrørende ovennevnte.

I spørsmålet viser stortingsrepresentant Ivar Kristiansen til at Regjeringen ved Direktoratet for Forvaltning og IKT (Difi) har besluttet å tilby brukere av E-handelsplattformen og IBX eOrder kostnadsfri oppstart, tilknytning og gratis konsulenthjelp. Kristiansen spør om Regjeringens organisering av denne e-handelssatsningen er i strid med konkurranseloven, fordi statens valg av selskap og løsninger vil virke meget konkurransevridende overfor private aktører som tilbyr liknende hjelp i forbindelse med offentlige innkjøp. Kristiansen viser til at Regjeringen i det minste burde ha sørget for at kunden fritt skal kunne bestemme valg av løsninger og selskaper. Det ville tilfredsstillt statens e-handels mål. Det vises blant annet til at det i Sulitjelma i Nordland er investert i et selskap som selger systemer for offentlige innkjøp til kommuner. Statens valg av e-handelsløsninger kan bli dette selskaps største trussel for å overleve.

Jeg vil innledningsvis påpeke at spørsmålet som er reist om lovligheten av nevnte e-handelssatsning, ikke reguleres av konkurranseloven.¹ Dette regelverket omhandler i hovedsak forbudene mot konkurransebegrensende avtaler mellom foretak og foretaks utilbørlige utnyttelse av en dominerende stilling i §§ 10 og 11, samt kontroll med foretakssammenslutninger i lovens kapittel 4.

I statsbudsjettet for 2010 besluttet Stortinget å bevilge 19 millioner kroner til økt satsing på elektronisk handel. Dette er et ledd i Regjeringens femårige satsing på økt bruk av elektroniske handelsløsninger. Til grunn for den økte bevilgningen, lå det en forutsetning om at E-handelsplattformen i større grad skulle finansieres sentralt. Støtten koordineres gjennom Direktoratet for Forvaltning og IKT (Difi), som også forvalter avtalen om drift av den offentlige E-handelsplattformen - Ehandel.no.

De økte bevilgningene til elektronisk handel, skal blant annet brukes til finansiering av et støtteapparat i Difi, som kan bistå nye leverandører og oppdragsgivere med å komme i gang med elektronisk handel, samt bistå eksisterende brukere med å revitalisere sine prosjekter. Økt satsing på informasjon og veiledning er viktig for økt bruk av elektronisk handel.

Videre skal de økte bevilgningene brukes til sentralfinansiering av kostnader til etablering og bruk av E-handelsplattformen. I denne forbindelse vil jeg vise til at representanten Ivar Kristiansen skriver i sitt spørsmål, at Regjeringen og Difi tilbyr "... brukere av E-handelsplattformen og IBX eOrder kostnadsfri oppstart, tilknytning og gratis konsulenthjelp". Dette er ikke helt korrekt. Med midler fra sentralfinansieringen, tilbyr Difi dekning av tilknytningsavgiften (fra NOK 20.000 til NOK 75.000 avhengig av virksomhetens størrelse), fri bistand fra IBX med inntil 60 timer til aktivering (tilknytning) av nye leverandører, samt oppfølging fra Difi. Støtten vil bidra til å redusere brukernes kostnader og øke deres gjennomføringskapasitet, men det er misvisende at det blir kostnadsfritt for offentlige oppdragsgivere å starte opp eller å bruke tjenesten.

Jeg viser dessuten også til at en forutsetning for å motta etableringsstøtte og støttetjenester, er at brukerne gjennomgår en modenhetsevaluering og forplikter seg til egen ressursinnsats (personer og budsjettmidler).

Videre nevner jeg at driften av den offentlige E-handelsplattformen er konkurranseutsatt, første gang i 2001 og deretter i 2009. Strategien med å tilgjengeliggjøre én definert tjeneste, levert av én valgt operatør, har i hovedsak vært den samme siden oppstarten da den første avtalen om den offentlige E-handelsplattformen ble inngått i 2001. Konkurransen om ny leverandør av E-handelsplattformen startet opp sommeren 2008 og utvelgelse skjedde i 2009 med signering av avtale med IBX i november samme år. I konkurransen ble det gitt tilbud både på desentralisert finansiering og hel eller delvis sentral finansiering. Dette var en konkurranse, hvor det nevnte selskapet fra Sulitjelma også hadde anledning til å levere inn tilbud (under forutsetning av at de oppfylte kvalifikasjonskravene). Valg av leverandør til E-handelsplattformen skjedde derfor gjennom konkurranse i samsvar med regelverket om offentlig anskaffelser.

Resultatet av konkurransen var at Difi signerte avtale med IBX for utvikling og drift av E-handelsplattformen på Ehandel.no. Avtalen er for fire år, med mulighet til forlengelse i fire år til.

Jeg både håper og tror at E-handelssatsingen vil bidra til ytterligere fremdrift i arbeidet med implementering av elektronisk handel i anskaffelsesprosessen.

¹ Lov 5. mars 2004 nr. 12 om konkurranse mellom foretak og kontroll med foretakssammenslutninger (konkurranse-loven).

SPØRSMÅL NR. 1729**Innlevert 17. september 2010 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 23. september 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Jakt og fritid er viktig rekreasjon og en viktig hobby for mange. Det er også en viktig inntektskilde og attåt næring for mange grunneiere. De siste årene har det vært stor utvikling og variasjon i bestand og antall felte dyr av blant annet hjort og elg, og i Aust-Agder viser Agderposten den 8. september til at elgstammen i følge Fylkesmannens elgrådgiver "sannsynligvis er verdens dårligste".

Vil statsråden se på viltforvaltningen og vurdere endringer for å sikre en enda bedre forvaltning?»

BEGRUNNELSE:

I forrige uke skrev Agderposten om Aust-Agder fylkeskommunes elgkonsulent, Lars Erik Gangsei som mener at elgstammen i fylket må halveres for å få en bedre stamme på lengre sikt. Han mener også at elgstammen i Aust-Agder sannsynligvis er verdens skraleste fordi slaktevekten på kalv og ungdyr har den lavest kjente verdien i verden. Dette viser en forvaltning som ikke virker bra.

I fjor omsatte landets grunneiere jakt og fiske for cirka 3,6 milliarder kroner. Beregninger Norges Skogeierforbund har gjort for Landbruksdepartementet viser at utmarksnæringene innen ti år vil ha et potensial på cirka 6 milliarder kroner. Det er med andre ord enorme verdier som må forvaltes med kløkt.

Svar:

Forvaltningen av hjorteviltartene elg og hjort skjer i medhold av lov om jakt og fangst av vilt (viltloven). I henhold til lovens formål skal viltet og viltets leveområder forvaltes i samsvar med naturmangfoldloven og slik at naturens produktivitet og artsrikdom bevares. Innenfor denne rammen kan viltproduksjonen høstes til gode for landbruksnæring og fri-

luftsliv. Etter forskrift om forvaltning av hjortevilt og bever, fastsatt av Direktoratet for naturforvaltning 22. mars 2002, skal forvaltningen legge til rette for en lokal, langsiktig forvaltning med næringsmessig og rekreasjonsmessig nyttiggjørelse av viltressursene. Forvaltningen skal videre sikre bestandsstørrelser som medfører at de aktuelle viltartene ikke forårsaker uakseptable skader og ulemper på andre samfunnsinteresser.

Forvaltningen av elg og hjort er i dag hovedsakelig kommunenes ansvar. Kommunene fastsetter forskrift om åpning av jakt og forskrift om minsteareal. De godkjenner vald for jakt og utsteder fellingstillatelser. Kommunene skal også legge til rette for jaktrettshavernes bestandsplanlegging og kan godkjenne en flerårig bestandsplan for vald, som skal inneholde målsetting for bestandsutviklingen og plan for den årlige avskytingen. Bestandsplanens målsetting skal ta hensyn til offentlige målsettinger for å bli godkjent. Som alternativ til bestandsplan kan kommunen pålegge målrettet avskyting av elg og hjort ved å fordele fellingskvoten på et bestemt antall av definerte kjønns- og aldersgrupper.

Forvaltningen av elg og hjort har store utfordringer fremover. Mange dyr blir påkjørt på vei og jernbane, og i en del områder er det konflikter med jord- og skogbruk. Direktoratet for naturforvaltning la i fjor høst fram en ny strategi for hjorteviltforvaltningen (DN-rapport 8-2009). Denne ble utarbeidet i samråd med deltakere fra forskning, rettighetshavere, jegere og forvaltning. Strategien synliggjør utfordringer og foreslår noen nye tiltak for fortsatt å sikre livskraftige hjorteviltbestander.

Med utgangspunkt i den nye strategien vurderer vi nå nye grep og tiltak for å møte utfordringene i hjorteviltforvaltningen i tiden fremover.

SPØRSMÅL NR. 1730**Innlevert 17. september 2010 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 24. september 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Når kan en forvente at Regjeringen vil komme med forslag om å endre regelverket når det gjelder helserettigheter for papirløse migranter?»

BEGRUNNELSE:

SSB anslår at det er 18000 papirløse migranter i Norge. Papirløse migranter har generelt en dårlig fysisk helse. Mange av dem har alvorlige sykdommer og lidelser som tuberkulose, krigstraumer og en generelt svekket allmenntilstand, uten å få behandling. Per dags dato har voksne papirløse migranter kun rett til øyeblikkelig eller akutt hjelp (pasientrettighetsloven § 1-2 og § 2-1).

Ved behandling av Dokument 8:24 S (2009-2010), 22. mars sa statsråden følgende:

”... På denne bakgrunn har Regjeringen bestemt at det skal settes i gang et arbeid med å klargjøre regelverket. Departementet vil utarbeide et høringsnotat der det redegjøres nærmere for forslag til klargjøring og presiseringer. Alle som oppholder seg i Norge, skal

ha rett til øyeblikkelig hjelp, også personer uten lovlig oppholdsgrunnlag.”

”Jeg mener at det er viktig at alle barn får rett til nødvendig helsehjelp, og at gravide får rett til helsehjelp før og etter fødsel, uavhengig av oppholdsstatus. Jeg vil derfor sende på høring et forslag som i større grad likestiller disse gruppene med andre grupper.”

Undertegnede kan ikke se at et slikt forslag er sendt på høring.

Svar:

Som jeg tidligere har uttalt, og som representant Ropstad viser til, satte jeg i våres i gang et arbeid med utarbeidelse av et høringsnotat vedrørende klargjøring av regelverket for rett til helsehjelp for personer som oppholder seg ulovlig i landet. Jeg anså en slik klargjøring for nødvendig, da eksisterende regelverk på området er lite sammenhengende og til dels uklart. Arbeidet er nå i slutfasen, og jeg vil sende ut et høringsnotat med endringsforslag i løpet av kort tid.

SPØRSMÅL NR. 1731**Innlevert 17. september 2010 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 27. september 2010 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Mener statsråden det er forsvarlig å bygge gigantiske skoler for tusen og flere elever til erstatning for skoler med 150-400 elever og hvilket faglig grunnlag foreligger for statsrådets syn?»

BEGRUNNELSE:

Mange kommuner opplever nå forslag om store strukturendringer innen skolesektoren. Gjennomgående hevdes det at skoler må bli større, ofte fordi det skal gi best driftsøkonomi. Det foreligger en del forskning på hva som er optimal skolestørrelse på barne- og ungdomstrinnet, men denne refereres det lite til.

Som ansvarlig statsråd for optimal læring antar jeg at statsråden har en oppfatning av hvilke motiver som bør styre debatten om skolesammenslåinger,

penger eller læring. I tillegg formodes det at statsråden på sitt vis har påvirket eller vil påvirke utviklingen av skoler som nå skal bygges som fremtidens skoler.

Driftsøkonomiske hensyn vil gi en helt annen skolestruktur og en ganske annerledes skolebygning enn om opplæringshensyn er avgjørende.

Svar:

Over tid har det blitt færre små og flere større skoler i Norge. Ut fra prinsippet om lokalt selvstyre er det opp til kommunene å finne gode løsninger for skolen som er til beste for deres innbyggere. Lokale folkevalgte har god kunnskap om og nærhet til lokale forhold og er derfor de beste til å ta beslutninger om skolestrukturen.

Det er mange hensyn som må balanseres mot hverandre ved vurdering av nedlegging eller opprettholdelse av små skoler. Det er kommunene som må gjøre disse avveiningene bl.a. på grunnlag av:

- Kvaliteten på opplæringen (herunder tilpasset opplæring og spesialundervisning)
- Elevenes sosiale fellesskap
- Lærernes faglige og sosiale arbeidsvilkår
- Mulighetene for å rekruttere kvalifiserte lærere
- Muligheter for arbeidsdeling og spesialisering (f.eks. bruk av IKT og assistenter)
- Belastning for elevene som følge av lengre reisevei
- Endringer i bosettingsmønsteret
- Kostnadseffektivitet

I opplæringsloven § 9–5 annet ledd, heter det at

”Til vanleg bør det ikkje skipast grunnskolar med meir enn 450 elevar.”

Dette er imidlertid en anbefaling om maksimal skolestørrelse og er ikke rettslig bindende.

I internasjonal forskning, særlig fra USA, konkluderes det ofte med at det både er en nedre og øvre grense for skolestørrelse når det gjelder effekten på elevprestasjoner. Med andre ord: både svært små og svært store skoler er negativt for elevprestasjoner. Sammenliknet med elevtallet på skolene i disse studiene, vil de fleste norske grunnskoler bli betraktet som små. I analyser av nasjonale prøver i Norge, er det et klart mønster at elevprestasjonene er bedre i store enn i små skoler. Store skoler har imidlertid større andeler elever med høyt utdannede foreldre enn små skoler, som indikerer at sammenhengen avspeiler elevsammensetningen og ikke en direkte effekt av skolestørrelse.

I nasjonale studier er det avdekket at høy skolestørrelse reduserer kostnadene per elev og legger færre begrensninger på oppgaveløsningen lokalt. For eksempel bruker store skoler i større grad resultatene fra nasjonale prøver i videre planer for å utvikle skolene og omfanget av lokalt læreplanarbeid er ofte større. I store skoler er også mulighetene for arbeidsdeling blant de ansatte større og tilgangen på kvalifisert arbeidskraft er lettere. I tillegg vil omfanget av aldersblandede klasser/grupper være mindre eller ikke-eksisterende på store skoler. Forskning viser tydelig at aldersblandede grupper er negativt for læringsutbytte. Norske studier tyder også på at det sosiale fellesskapet for elevene ofte kan bli for lite på små skoler.

Det som foreligger av forskning tyder altså på at små skoler ikke nødvendigvis er det beste for elevens læringsutbytte. Jeg er imidlertid klar over at det å ha en skole i nærmiljøet er av stor betydning for mange elever og foreldre.

Det er en forutsetning at utformingen av skolebygget og organiseringen av skolen er tilrettelagt på en slik måte at elevene føler trygghet og sosial tilhørighet i skolehverdagen. Dette kan også ivaretas på store skoler. Forskning viser tydelig at kompetansen til lærerne og skolelederne er blant de viktigste enkeltfaktorene for økt læringsutbytte for elevene. Jeg er derfor mer opptatt av økt kompetanse for lærerne samt å sikre at det er nok lærerressurser i skolen, enn av skolestørrelse. I regjeringens politiske plattform heter det bl.a. at regjeringen vil ”legge til rette for flere lærere gjennomstyrket kommuneøkonomi og ved å endre opplæringsloven for å sikre en maksimumsgrense for tallet på elever per lærer på hver skole”.

SPØRSMÅL NR. 1732

Innlevert 17. september 2010 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 24. september 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Mener statsråden det er viktig at alle barn, uavhengig av sosial tilhørighet og foreldrenes økonomi, bør ha rett til briller når de har behov for det, og vil statsråden vurdere å gjennomføre tiltak som likebehandler synssvekkelse med andre helseplager slik at kostnader til barns briller blir kostnadsfrie på samme måte som det offentlig dekker barns kostnader i forbindelse med andre helserelaterte forhold?»

BEGRUNNELSE:

I Norge er vi opptatt av å gi barn like muligheter til å lykkes både i skole og liv. En rekke ordninger er på plass for å jevne ut sosiale forskjeller og det er gjort mye arbeid for å hindre at barn skal leve i fattigdom i Velferds-Norge. Blant viktige tiltak for å sikre likest mulig utgangspunkt for barn er tilgangen til gratis helsehjelp inkludert tannhelse.

Forleden besøkte jeg en synsklinikk og fikk på-

pekt en problemstilling jeg selv ikke har tenkt særlig over. Der ble jeg fortalt at mange barn som trenger briller ikke får briller fordi foreldrene ikke har råd til det.

Barn som ser dårlig og ikke får tilgang til briller vil naturligvis lese dårligere, de vil bli raskere trøtte og slitne på skolen og de vil miste evnen til å vurdere og se omgivelsene sine skikkelig.

Barn får gratis synstest, men dersom det avdekkes at barnet ser dårlig, stopper angivelig Velferdsstatens velvilje og de må klare seg selv. Briller kan være ganske kostbart i en del tilfeller og briller må ofte byttes ut fordi barns syn endrer seg veldig fort. NAV har, etter det jeg forstår, få virkemidler for å hjelpe barn i en slik situasjon.

Svar:

Jeg vil først opplyse om hvordan regelverket er å forstå. Det gis vanligvis ikke stønad til briller eller kontaktlinser etter folketrygdloven ved vanlige brytningsfeil som nærsynthet, langsynthet eller skjeve hornhinner. Årsaken er at slike synsnedsettelse er vanlige i befolkningen som helhet, og regnes derfor ikke å være hjelpemidler i vanlig forstand. Det er imidlertid gjort unntak ved visse typer tilstander for voksne, og ved visse lidelser for barn/unge under 18 år.

Arbeids- og velferdsdirektoratet har opplyst meg

om at de har fått tilbakemeldinger fra egen etat om at de i svært liten grad avslår søknader til briller/kontaktlinser til barn fordi de ikke fyller vilkårene for stønad.

Direktoratet har også forelagt problemstillingen for Huseby kompetansesenter, som er en enhet i Statlig spesialpedagogisk støttesystem (Statped), underlagt Utdanningsdirektoratet. Tilbakemeldingen derfra er at det i utgangspunktet ikke er noen spesielle diagnoser som faller utenom dagens regelverk. Likevel vil det være noen barn som har behov for briller, som etter en nærmere vurdering ikke får stønad til briller fordi de ikke fyller vilkårene i retningslinjene i folketrygdloven.

Dersom kostnadene til briller ikke dekkes av folketrygden, og familiens økonomi er slik at de ikke selv har råd til å bære kostnadene, har vi et sikkerhetsnett. Det kan søkes økonomisk stønad etter § 18 eller § 19 i lov om sosiale tjenester i arbeids- og velferdsforvaltningen til hele eller deler av det brillene koster. Hvorvidt utgiften vurderes som livsopphold, og dekkes etter § 18, eller om NAV-kontoret velger å vurdere det som et "særlig tilfelle" etter § 19, bør ikke være avgjørende for utfallet. Dersom et barn i skolepliktig alder trenger briller, vil dette være en nødvendig utgift, da barnet ellers ikke vil kunne følge normal undervisning, og kanskje heller ikke delta i fritidsaktiviteter.

SPØRSMÅL NR. 1733

Innlevert 17. september 2010 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad

Besvart 23. september 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Vil miljøvernministeren endre reglene for jervejakt slik at det skal bli mulig å nå de bestandsmål som er fastsatt for jervebestanden gjennom stortingets rovdyrforlik?»

BEGRUNNELSE:

Til tross for rekordstore skadedyruttak vokser jervestammen. I følge Nationen torsdag den 16. sept. d.å. er det registrert 65 ynglinger av jerv i år, noe som er skyhøyt over bestandsmål fastsatt av Stortinget. Den ordinære jakten på jerv har de siste årene bare tatt ut brøkdelen av kvoten. Dette skyldes langt på vei alt for restriktive regler for jervejakt. Jervebestanden er i rask vekst og det er helt nødvendig å få tilrettelagt

for en effektiv jakt, hvor nødvendige hjelpemidler kan tas i bruk under jakten og hvor blant annet også hiuttak må kunne vurderes, utover konkrete skadesituasjoner.

Svar:

Innledningsvis vil jeg vise til at jerv i utgangspunktet er en fredet art i Norge, men at det med hjemmel i unntaksbestemmelsene i naturmangfoldsloven likevel er mulig å felle jerv for blant annet å forhindre skade på bufe eller tamrein. Det nasjonale bestandsmålet for jerv er av Stortinget fastsatt til 39 årlige ynglinger, og bestanden av jerv har de siste årene ligget over bestandsmålet.

Det er ikke aktuelt å endre reglene for jervejakt

under dagens omstendigheter. Jeg mener det i tiden fremover vil være viktig å øke fellingsprosenten ved lisensfelling, slik at behovet for skadefelling og ekstraordinære uttak av jerv blir redusert. For å nå dette målet er opplæring av og erfaringsutveksling mellom lisensjegerne det viktigste virkemiddelet vi har. Det ble nylig vurdert hvorvidt man skulle forlenge jakttiden på jerv utover dagens jakttid som er 10. september – 15. februar. Dette ble vurdert som ikke forsvarlig da ungene er avhengige av mora fra de blir født siste halvdel av februar og fram til begynnelsen av september. Andre tiltak som for eksempel å åpne for bruk av hjelpemidler så som f. eks snøscooter under lisensjakta vil det ikke være i tråd med St. meld. nr 15 (2003-2004), om alminneliggjøring av lisensjakta, og er dermed ikke vurdert av Miljøverndepartementet. Et annet tiltak som har blitt vurdert er bruk av elek-

troniske varslingssystemer på jervebåser. Dyreetisk er dette vurdert som problematisk med dagens teknologi. Visuell kontroll er det eneste som pr. i dag er vurdert som sikkert nok.

Det er et mål at rovviltartene skal forvaltes mest mulig likt andre viltarter, og lisensfelling der alminnelige jegere slipper til skal være hovedvirkemiddelet for bestandsregulering av jerv, jf. St. meld. nr. 15 (2003-2004). De siste fem årene har alminnelige jegere under lisensjakten gjennomsnittlig felt 45 % av fellingskvoten. I de tilfeller der lisensfelling ikke har medført tilstrekkelig uttak av jerv, har Direktoratet for naturforvaltning etter avsluttet lisensfelling vurdert behovet for å fatte vedtak om ekstraordinære uttak, bl.a i form av hiuttak. Våren 2010 ble 22 enkeltindivider og 12 ynglehi tatt ut ekstraordinært etter direktoratets vedtak.

SPØRSMÅL NR. 1734

Innlevert 17. september 2010 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad

Besvart 23. september 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Er miljøvernministeren komfortabel med at staten tillater forskere å jage ulv over et lengre tidsrom enn hva de selv anbefaler som maksimal tid før det blir å anse som dyreplageri, og i tilfelle ikke, hva vil miljøvernministeren gjøre for at dyreplageri av ulv i forskningsøyemed er like uakseptabelt som dyreplageri utført av privatpersoner?»

BEGRUNNELSE:

En bonde fra Rendalen i Østerdalen ble dømt for grov dyremishandling etter å ha kjørt bak tre ulver på en skogsbilvei i åtte minutter, samtidig som han filmet ulvene løpende foran bilen. Filmsnutten fra bondens biltur i Rendalen med de tre ulvene løpende foran bilen har i den senere tid hvert lagt ut på nettavisen til TV2. Samtidig har det hvert vist en filmsnutt om ulvejaging i forbindelse med merking av ulv i regi av Norsk Institutt for Naturforskning (NINA). Også denne filmsnutten ble tatt opp i Rendalen og viser jaging av ulv i fra helikopter i regi av NINA i forbindelse med merking av ulv.

Bondens biltur bak de løpende ulvene hadde en varighet på åtte minutter. NINAs ulvejaging over islagt vann hadde en varighet på mer enn 15 minutter,

faktisk helt til ulven stanset og spydde p.g.a. utmattelse.

Bondens biltur på 8 minutter bak de løpende ulvene på skogsbilveien resulterte i en dom for dyremishandling med inndragelse av våpen og jaktnekt i 2 år.

I forbindelse med straffesaken mot bonden ble det i retten uttalt fra en professor som jobber på oppdrag for NINA at intensiv jaging av ulv over 3 minutter ikke bør forekomme. Det ble fremholdt fra eksperthold at jaging av ulv utover 3 minutter må karakteriseres som dyreplageri. Bonden ble følgelig på bakgrunn av ekspertens uttalelse dømt i Østerdal Tingrett for dyreplageri. Så langt kunne denne saken vært grei, men når det samtidig kan dokumenteres at NINA i det samme området har drevet ulvejaging med helikopter i langt mer enn 8 minutter, ja helt opp mot 15 til 20 minutter og kanskje enda lenger uten at det får konsekvenser for de involverte fra NINA, så blir det hele et spørsmål om dyreplageri utført av statlige institusjoner ikke skal behandles på samme måte som for privatpersoner. Eller er det slik at jaging av ulv i mer enn 3 minutter i regi av NINA ikke er dyreplageri, mens det samme utført av privatpersoner er dyreplageri. Filmsnutten som ble vist av NINAs ulvejaging med helikopter varte nærmere 15 minutter

og viser til slutt en ulv som stanser opp på isen mens den spyr av utmattelse. Filmsnutten som bonden tok opp viser ulver løpende foran bilen, hvor ulvene tilslutt hopper ut av veien tilsynelatende friske og raske.

Svar:

Forskning blir i dag utført på ulike fagområder for å øke kompetansen i samfunnet. Samfunnet veier de eventuelle negative virkningene av enhver forskningsaktivitet opp mot nytten av informasjonen man kan få ut av forskningen. I all forskning, og spesielt der dyr er involvert, er det viktig at man følger etiske retningslinjer. Det er derfor etablert et eget Forsøksdyrutvalg som skal godkjenne søknader der dyr involveres i forsøk.

Forskning på rovvilt blir utført for å få mer kunnskap om blant annet dyras reproduksjon, dødelighet, effekt på byttedyrbestander, atferd, og leveområder. Resultatene fra denne forskningen er i stor grad forvaltningsrelevant, og bidrar til at forvaltningen av våre rovviltarter blir mer kunnskapsbasert. Med dagens rovviltpolitikk kreves det et svært høyt presisjonsnivå på den kunnskapen som er nødvendig for å forvalte rovvilt i norsk natur, og man er derfor avhengig av å samle data på individnivå. Norsk institutt for naturforskning (NINA) utfører blant annet merking og forskning på ulv i Norge, og dette blir utført av profesjonelle med lang erfaring i sitt fag. NINA forholder seg til fastlagt regelverk og innhenter tillatelse til denne virksomheten fra Forsøksdyrutvalget og Direktoratet for naturforvaltning. Virksomheten blir kontrollert av Forsøksdyrutvalget.

Representanten spør om jeg er komfortabel med

at forskerne jager ulv over lengre tidsrom enn hva de selv anbefaler som maksimal tid før det blir å anse som dyreplageri. Jeg er opptatt av at forskning på rovvilt foregår etter gjeldene regelverk og har bedt om en kort redegjørelse fra NINA vedrørende merking av ulv. Deler av denne følger under.

”Aktiviteten vedrørende merking av rovvilt i NINA er regulert gjennom protokollen ”Biomedical Protocols for Freeranging Brown Bears, Gray Wolves, Wolverines and Lynx”. Immobilisering av ulv består av flere faser. Det kan skilles mellom en ”rolig forfølgelse”, der helikopteret på langt hold forsøker å styre ulven inn i et terreng slik at man kan komme nær nok ulven til å skyte en bedøvelsespil, og en ”intensiv forfølgelse”. Under den ”intensive forfølgelsen” løper ulvene i maksimal hastighet, og det skytes en bedøvelsespil i dyret. Total tid for forfølgelse skal ikke overstige 30 minutter, og den intensive jagingen der ulvene løper i maksimal hastighet skal holdes på et minimum. Erfaringsmessig er det snakk om inntil 3 minutter. For utenforstående observatører vil det ofte være svært vanskelig å skille disse to fasene fra hverandre.

Metodikken for fangst og immobilisering av ulv forbedres og evalueres kontinuerlig, og NINA sine erfaringer publiseres i vitenskapelige journaler slik at andre forskere verden over kan lære av og eventuelt kommentere eller kritisere metodene som blir brukt. Alternativet til bruk av helikopter vil være snarer eller sakser, som benyttes i Nord-Amerika, men dette representerer etter vårt skjønn en betydelig større påkjenning og risiko for skader på dyrene enn dagens metodikk med immobilisering fra helikopter.”

Jeg har full tillitt til at forskerne på NINA i dette tilfellet har utøvd sin virksomhet innenfor gjeldende rammer.

SPØRSMÅL NR. 1735

Innlevert 17. september 2010 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal

Besvart 24. september 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Bedrifter med varig tilrettelagte arbeidsplasser, blant annet i Østfold, har fått signaler om at før nye deltakere kan begynne i tiltaket "Varig tilrettelagt arbeid i skjermet virksomhet" skal antall godkjente plasser vurderes justert ned av NAV.

Hva er bakgrunnen for dette, og hvilke tiltak vil statsråden iverksette for å forhindre at færre med behov for tilpassede arbeidsplasser får slike tilbud?»

BEGRUNNELSE:

Et godt tilbud av varig tilrettelagte arbeidsplasser er helt avgjørende for at en del personer som trenger tilrettelagt arbeid skal kunne være i arbeid. Det virker derfor lite formålstjenlig å redusere antall plasser slik det nå er gitt signaler om fra NAV Østfold.

Svar:

De årlige økonomiske rammer for arbeidsmarkedstiltakene fordeles fylkene i forhold til ledighets-

situasjonen i fylkene og fylkenes andel av personer med nedsatt arbeidsevne som har behov for arbeidsrettede tiltak

Fylkene forvalter arbeidsmarkedstiltakene innenfor gitte fullmakter, lokale behov i arbeidsmarkedet og brukernes behov, samt føringer i departementets tildelingsbrev og direktoratets mål- og disponeringsbrev til fylkene. Dette innebærer en regional prioritering av dimensjonering og innretning/sammensetning av virkemidlene innenfor tilgjengelig budsjett-ramme.

For tiltaket varig tilrettelagt arbeid i skjermet

virksomhet skal tiltaksleverandøren, i henhold til inngåtte avtaler, varsles 6 måneder i forkant dersom det foretas endring av avtalte plasser hos den enkelte tiltaksleverandør. Det legges til grunn at deltakere i tiltak skaffes alternative tilbud dersom tiltaks-plassen hos en leverandør bortfaller.

I tilknytning til en del varig tilrettelagte arbeidsplasser, som for eksempel VTA, vil det kunne være aktuelt innenfor det enkelte fylke å tilpasse volumet i en geografisk fordeling slik at den enkelte kommune /region har et tilnærmet likt tilbud på antall varige tilrettelagte arbeidsplasser innen en gitt ramme.

SPØRSMÅL NR. 1736

Innlevert 17. september 2010 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen

Besvart 23. september 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Ved vedtak om at Ahus skal overta ansvaret for bydelene Alna, Stovner og Grorud har det vært en klar forutsetning, også fra statsråden, at tilbudet ikke skal bli dårligere. Alt tyder nå på at flere titalls brukere som har hatt et godt tilbud på Nordre Aasen vil bli skadelidende fordi Ahus nekter å videreføre driftsavtalen. Dette er et tilbud som gis til barn med autisme, psykisk utviklingshemmede, språkvansker m.m.

Mener statsråden at dette er i tråd med forutsetningene for overflyttingen?»

BEGRUNNELSE:

Stiftelsen Nordre Aasen har hatt driftsavtale med Oslo Universitetssykehus/Ullevål siden 1994. 25 % av tjenestene må nå bort grunnet overføring av bydelene Alna, Stovner og Grorud til Ahus. Ahus skal såkalt bygge opp "eget" tilbud. Man river altså ned noe som har fungert godt på omorganiserings alter, til stor fortvilelse for brukere og foreldre. Det resterende tilbud ved Nordre Aasen vil også bli negativt berørt. Det bør være unødvendig å si at tilbudet overfor denne gruppen har vært utviklet på Nordre Aasen over svært mange år. Fagfeltet er svakt og komplekst og det vil være svært beklagelig å fragmentere dette. Å tro at Ahus skal kunne make å bygge opp noe tilsvarende på kort tid, er naivt. Gjennomføres dette vil det være et eksempel på at brukerne skal tilpasses systemet og ikke omvendt.

Svar:

Da Stortinget ga klarsignal for byggingen av Akershus universitetssykehus HF (Ahus) i statsbudsjettet for 2004, ble det samtidig besluttet at befolkningen i bydelene Stovner, Grorud og Alna skulle ha Ahus som sitt fremtidige lokalsykehus.

De to nordligste bydelene, Stovner og Grorud, ble overført til Ahus allerede i 2004, mens befolkningen i Alna skal overføres fra Oslo Universitetssykehus HF til Ahus fra 2011. Som en konsekvens av dette, vil Oslo Universitetssykehus HF fra 2011 få et mindre og Ahus et større pasientgrunnlag.

Jeg har gitt klart uttrykk for at før befolkningen overføres fra Oslo universitetssykehus HF til Ahus i 2011, skal det gjøres nødvendige vurderinger av både forsvarligheten og kapasiteten i tjenestetilbudet. Dette slik at befolkningen i hovedstadsområdet skal sikres et minst like godt fremtidig tjenestetilbud.

Helse Sør-Øst RHF har informert meg om at Oslo Universitetssykehus HF har hatt driftsavtale med stiftelsen Nordre Aasen innen utredning og habilitering av barn og unge med sammensatte funksjonsvansker. Dette tilbudet har vært organisert på en annen måte i Oslo enn i resten av landet. Spesielt gjelder dette innen motorisk intensiv trening og intensiv trening til barn og unge med autisme eller psykisk utviklingshemming, der grenseoppgangene mellom spesialisthelsetjenesten og kommunen har vært en annen i Oslo enn i resten av landet.

Ved Ahus har det siden 1998 vært en egen avdeling for habilitering av barn og unge som har sikret et

godt tjenestetilbud til denne pasientgruppen i hele Akershus. Avdelingen har høy kompetanse på de områdene der stiftelsen Nordre Aasen har sitt tjenestetilbud. I forbindelse med at Ahus får et større pasientgrunnlag fra 2011, arbeides det med å styrke kapasiteten.

OUS og Ahus vedtar i disse dager en avtale om prinsipper for overføringen av pasientene. Etter dette

vil de ulike fagmiljøene gjøre konkrete vurdering av tilbudet til de ulike pasientgruppene. Helse Sør-Øst RHF har informert meg om at Ahus i den forbindelse, i dialog med stiftelsen Nordre Aasen, vil diskutere områder der det kan være hensiktsmessig for Ahus fortsatt å kjøpe tjenester innen utredning og habilitering av barn og unge fra stiftelsen Nordre Aasen.

SPØRSMÅL NR. 1737

Innlevert 17. september 2010 av stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide

Besvart 23. september 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Rekrutteringssituasjonen for jordskiftedommere er svært vanskelig. Kandidater en skal rekruttere til jordskiftedommere sitter som regel i stillinger hvor lønnen er betydelig høyere enn det man i dag kan tilby som lønn til dommere i jordskiftedomstolene. En får derfor bare unntaksvis kvalifiserte søkere til ledige embeter. Hvis lønns- og arbeidsvilkår for dommere i de ordinære domstolene og dommere i jordskifteretten ble underlagt de samme vilkår, ville det styrke rekrutteringen.

Hva er statsrådets syn på dette?»

BEGRUNNELSE:

I 2003 vedtok Stortinget enstemmig at jordskiftedommers virksomheten skal videreføres som domstol, ikke som forvaltningsorgan. I 2006 ble jordskifterettene administrativt underlagt Domstoladministrasjonen i Trondheim. Umiddelbart ble jordskiftedommerne underlagt alle praktiske krav, plikter og begrensninger som gjelder alle embetsdommere. Men den prinsipielt viktige statusmessige likestillingen hva angår lønns- og arbeidsvilkår er ennå ikke etablert. Jordskiftedommerne er fortsatt underlagt vilkårene de hadde som tjenestemenn - noe de opphørte å være da stortingsvedtaket trådte i kraft 01.04.2004.

I Soria Moria II heter det at "regjeringen vil opprettholde styrkingen av jordskifterettene og gjennomføre tiltak for økt rekruttering".

Svar:

Jeg vil starte med å si at jordskiftedomstolene har svært dyktige dommere og gjør et godt arbeid. Saksbehandlingstiden har hatt en positiv utvikling de siste årene. Dommere i jordskifteretten er likestilt med

dommere i de alminnelige domstolene på mange områder. Jordskiftedommerne har siden 1. april 2004 vært underlagt bestemmelsene om tilsetning og stillingsvern i grunnlovens §§ 21 og 22, og har således det samme konstitusjonelle stillingsvernet som dommere i de alminnelige domstolene. Den 1. januar 2006 ble det administrative ansvaret for jordskifterettene flyttet fra Landbruks- og matdepartementet til den uavhengige Domstoladministrasjonen. Prinsippene for den sentrale administrasjonen av jordskifterettene er dermed de samme som for de alminnelige domstolene. Fra samme tidspunkt ble jordskiftedommere underlagt de samme reglene som alminnelige dommere når det gjelder utnevningssprosess, klage- og disiplinærordning og adgangen til å påta seg sidegjøremål. Selv om også jordskiftedommerne har dømmende myndighet, er oppgavene de utfører forskjellige fra oppgavene til alminnelige dommere. Jordskifterettene er særdomstoler tilpasset behandlingen av saker om fast eiendom som behandles etter jordskifteloven, og jordskiftedommere behandler kun saker som skal behandles etter denne loven. Dommere ved de alminnelige domstoler behandler et svært vidt spekter av saker, som for eksempel sivile tvister, straffesaker, barnevernssaker og saker om tvangsinngrep. Jeg er kjent med at det i flere år har vært vanskelig å rekruttere til jordskiftedomstolene; noe jeg ser på som bekymringsfullt. Situasjonen er ekstra utfordrende fordi et stort antall jordskiftedommere vil gå av med pensjon i de nærmeste årene. For å bli jordskiftedommer, må en i henhold til jordskifteloven § 7 ha eksamen fra Universitetet for miljø- og biovitenskap. I Landbruks- og matdepartementets utkast til ny jordskiftelov som ble sendt på høring 21. august 2009, blir det blant annet foreslått at kvalifikasjonene til jordskiftedommerne ikke lenger skal

være bundet til et bestemt universitet. Det blir også foreslått å innføre en jordskiftedommerfullmektig-ordning. Dette er forslag som vil kunne bidra til en bedre rekruttering til jordskiftedomstolene. Jeg vil også nevne at det allerede er gjennomført tiltak for å bedre rekrutteringssituasjonen. I 2009 ble bevilgningen til jordskiftedomstolene økt med 20 mill. kroner hvorav 15 mill. kroner ble benyttet til lønnsøkning, blant annet for å bidra til økt rekruttering. Dette medførte at jordskiftedommerne fikk en lønnsøkning på

rundt 130 000. kroner. For øvrig følger Domstoladministrasjonen, som har det administrative ansvaret for jordskiftedomstolene, nøye med på rekrutteringssituasjonen. Domstoladministrasjonen har iverksatt et prosjekt for å utrede jordskiftedomstolenes ressursbehov. Prosjektet innebærer blant annet at det skal utarbeides en rekrutteringsplan. Jeg er opptatt av at rekrutteringsutfordringene løses, og har jevnlig dialog med Domstoladministrasjonen om situasjonen i jordskiftedomstolene.

SPØRSMÅL NR. 1738

Innlevert 17. september 2010 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 28. september 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Man skulle tro at det ville være langt billigere å varsle bilistene, gjerne via SMS og email, enn å ta alle kostnadene knyttet til purrebrev, avskilting osv. Det kan også medføre store kostnader for bilistene dersom de grunnet manglende varslings om EU-kontroll kan risikere å ende opp med at forsikringen ikke lenger vil være gyldig ved eventuelle trafikkulykke fordi man har glemt EU-kontrollen.

Hva har egentlig staten spart på å ikke lenger informere bilistene om at de må ha bilen på EU-kontroll?»

BEGRUNNELSE:

Norske bilister risikerer å få avskiltet bilene sine, fordi Ap, SV og Sp har avvirket ordningen med å varsle folk om EU-kontroll. Tidligere fikk man beskjed i god tid før bilen måtte være kontrollert. Nå får mange først vite om EU-kontrollen når de får purring i posten. Da har de bare én måned på seg før bilen avskiltes, og folk risikerer ved en eventuell trafikkulykke å bli gjeldsslaver for resten av livet.

Svar:

Jeg har fått opplyst at Statens vegvesen regner med å spare ca. 4,5 mill. kroner årlig i form av reduserte utgifter til porto og papir. Når påminnelsesbrev ikke lenger blir sendt til alle som skal til kontroll i løpet av et år, vil den netto gevinsten bli betydelig selv

om antall purrebrev øker. Bileierne har vært vant til å motta en slik påminnelse, og Statens vegvesen har derfor iverksatt tiltak for å gjøre det enklere for eierne selv å ha oversikt over når kontrollen skal gjennomføres. Jeg kan bl.a. nevne at bileierne nå får informasjon om dette sammen med utsendingen av de årlige kontrollmerkene (oblatene). Det er dessuten etablert en opplysningstjeneste på Statens vegvesens nettsider "vegvesen.no", der bileiere selv kan søke opp tid for neste kontroll. Det samme tilbudet finnes også som SMS-tjeneste. I tillegg har de fleste godkjente kontrollorganer, som ledd i sin kundepleie, en egen påminnelsestjeneste for sine kunder. Bl.a. har Norges Automobilforbund (NAF) opprettet en slik tjeneste, som alle bileiere gratis og uten forpliktelser kan melde seg på. Jeg tror derfor at de aller fleste etter hvert vil kunne holde seg orientert om fristen for EU-kontroll, uten at offentlig påminnelsesbrev blir sendt til alle. Antall purringer vil derfor trolig komme ned på "normalt nivå" (i underkant av 30 %) i nær framtid. Jeg er inneforstått med at det vil bli nødvendig å sende ut flere purringer det første året etter omleggingen, noe som vil medføre økte utgifter. Dette vil likevel ikke overskygge det faktum at over 1 mill utsendinger hvert år nå kan sløyfes. Jeg har gitt Statens vegvesen i oppdrag å følge utviklingen nøye, og fortløpende vurdere behovet for justering/supplering av tiltakene som er iverksatt for å erstatte det tidligere påminnelsesbrevet.

SPØRSMÅL NR. 1739**Innlevert 17. september 2010 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen****Besvart 24. september 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Viser til den senere tids aksjoner ved flere asylmottak i Norge. Prinsipielt så er jeg helt enig i at Norge må følge de retningslinjer og kriterier for opphold, og at ikke oppnådde kriterier for asyl medfører utvisning. Ved asylmottaket i Vadsø var det asylsøkere som var der i lang tid. Flere av dem har deltatt aktivt i arbeidslivet og blitt integrert.

Vil det formelt være mulig for arbeidsgivere å søke om arbeidsinnvandring for disse, gjennom å dokumentere behov for manglende ressurser og kompetanse lokalt?»

BEGRUNNELSE:

Aller først ønsker jeg å presisere at jeg i all hovedsak er enig i de beslutninger som er blitt tatt og gjennomført av politiet. Men denne type saker vil bestandig ha mange sider, en side er forholdet flere asylanter over tid har opparbeidet til både arbeidsgivere og lokalsamfunnet, en annen side er at de som aktivt gikk inn for integrering (noe som ofte er en mangel) blir likebehandlet med de som sitter passive på asylmottak og ikke ønsker en integreringsprosess. Noe som er uheldig. Den tredje siden er at når Storting og Regjering velger å legge store deler av asylmottakene i distriktene, så vil de fleste mindre byer og steder til enhver tid ha et behov for kompetanse og håndverkere. I dette tilfellet så blir både lokalsamfunnet, arbeidsgivere og asylsøkerne som har deltatt aktivt og ønsket å bli integrert skadelidende. Derfor ønsker jeg at Statsråden ser på de muligheter som kan være der, relatert til arbeidsinnvandring for dem det gjelder. Da selvfølgelig dokumentert av arbeidsgivere vedrørende behovet for både arbeidskraft og kompetanse lokalt, på en sådan måte at de kan bli gitt arbeids og oppholdstillatelse.

Svar:

Alle utlendinger som får tilbud om arbeid i Norge kan få oppholdstillatelse dersom vilkårene for dette

er oppfylt og utlendingen ikke er utvist. Å være utvist innebærer at utlendingen er ilagt et innreiseforbud. En asylsøker som har fått avslag på søknad om asyl plikter å forlate landet, men er ikke ilagt et innreiseforbud. De vil derfor etter søknad kunne få oppholdstillatelse for å arbeide. Spørsmålet er om søknaden kan fremmes fra Norge eller om vedkommende må reise hjem og søke om oppholdstillatelse derfra.

Utgangspunktet i utlendingsforskriften er at faglærte, spesialister og sesongarbeidere kan søke om oppholdstillatelse fra Norge. Dette gjelder likevel ikke personer som oppholder seg i landet i forbindelse med søknad om asyl eller i påvente av utreise etter avslag på asylsøknad. Jeg viser til St.meld. nr. 18 (2007-2008) Arbeidsinnvandring hvor dette ble drøftet. I meldingen ble det vist til at en mulighet til å søke fra Norge for den aktuelle gruppen, sannsynligvis ville gi en økning i antall grunnløse asylsøknader fra personer som egentlig søker arbeid. Dette vil svekke tilliten til asylinstituttet og medføre betydelige kostnader både for asylmottakene og for saksbehandlingen. Det vil også kunne medføre forsøk på å trenere avslagsvedtak og gjøre det vanskeligere å motivere til frivillig retur. Ordningen er derfor at asylsøkere som ønsker å søke om oppholdstillatelse for å arbeide i Norge, må reise hjem og søke om tilatelse fra hjemlandet.

Som bemerket i den refererte stortingsmeldingen om arbeidsinnvandring kan det være hensiktsmessig med en viss fleksibilitet når det gjelder asylsøkere som er faglærte, slik at man unngår helt urimelige utslag. Det fremgår derfor av departementets rundskriv A 63/09 at enkelte saker kan være aktuelle å vurdere etter forskriftens bestemmelse om at det kan gjøres unntak dersom det er "sterke rimelighetsgrunner som tilsier at søknaden likevel bør tas til behandling". En forutsetning for å gjøre unntak for asylsøkere som søker om opphold som arbeidstakere, bør etter rundskrivet være at det gjelder personer som er faglærte, har kjent identitet og ikke har skjult viktige forhold eller gitt uriktige opplysninger i saksbehandlingen.

SPØRSMÅL NR. 1740**Innlevert 17. september 2010 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 27. september 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Jeg viser til mitt tidligere spørsmål om pilegrimsledene.

Kan statsråden redegjøre for hvilken historisk dokumentasjon som foreligger for at Hadelandsleden opprinnelig ble brukt som pilegrimsled?»

Svar:

Pilegrimsleden på vestsiden av Mjøsa ble, som nevnt i mitt svar til Stortinget av 13. september 2010, godkjent av Riksantikvaren i 1997 som en del av leden mot Nidaros. I forkant av denne godkjennelsen ble det i 1994 etablert et prosjekt ledet av Riksantikvaren og Direktoratet for naturforvaltning med formål bl.a. å markere pilegrimsleden mot Nidaros. I tilknytning til dette arbeidet ble det etablert en bredt sammensatt referansegruppe med representanter fra Nidaros bispedømme, Riksantikvaren, Direktoratet for naturforvaltning, Landbruksdepartementet, Vegdirektoratet, Norsk Skogeierforbund, Norges Bonde-

lag, Norges bonde- og småbrukarlag, Landslaget for lokalhistorie, fylkesmenn og fylkeskommuner. På lokalt nivå ble kommunale etater, frivillige organisasjoner, lokalhistorikere og grunneiere trukket med i arbeidet. Prosjektarbeidet ledet frem til at strekningen på vestsiden av Mjøsa over Hadeland ble godkjent som en del av pilegrimsleden til Nidaros.

Fra sentralt nivå har det vært viktig å stille krav til den historiske dokumentasjonen og at kultur- og naturverdiene blir ivaretatt på en god måte. Kriteriene for å godkjenne en gammel ferdselsveg som pilegrimsled er bl.a. at det kan knyttes pilegrimstradisjoner til strekningen. Etter tradisjonen vokste Olav den Hellige opp på Ringerike og med en viss sannsynlighet kan derfor Olavs fødested knyttes til denne del av leden. Det ble vurdert som svært viktig å knytte leden til hans liv gjennom stedene der han vokste opp. Det var også mange spor etter gamle vegfar på denne strekningen.

SPØRSMÅL NR. 1741**Innlevert 17. september 2010 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen****Besvart 24. september 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Viser til søknad om familiegjenforening: Ref: 09028662. Saksbehandlingstiden har i denne sak gått over snart 17 måneder, og jeg lurer på om dette er normal praksis og tidsbruk på denne type saker eller om det har oppstått ekstraordinære omstendigheter som er forsinkende i saksbehandlingen?»

BEGRUNNELSE:

Etter den informasjon som jeg besitter så skal saksgang normalt være 12 måneder.

Svar:

Generelt vil forventet saksbehandlingstid på familieinnvandringsaker variere etter type familieinnvandring og hvilket land søkeren kommer fra.

Søknader om familieinnvandring der referansepersonen er arbeidsmigrant, og fra barn som er uten omsorgspersoner i hjemlandet og som søker alene, skal prioriteres. For enkelte land er det krevende å vurdere dokumentasjon som viser identitet eller familierelasjoner, og informasjonen må undersøkes nærmere. Det kan også være behov for å undersøke forhold som mistanke om proforma ekteskap, tvangsekteskap eller lignende. I en del tilfeller er ikke nødvendige dokumenter innlevert sammen med søknaden, og det må innhentes ytterligere dokumentasjon. Det kan også ta tid fra søknaden leveres på en utenriksstasjon eller til politiet og til saken kommer inn til UDI. Som det fremgår på UDIs hjemmesider vil forventet saksbehandlingstid i saker som må undersøkes nærmere være inntil 14 måneder, og i spesielle saker kan den også overstige 14 måneder. Saksbehandlingsti-

den for søknader om familieinnvandring til Norge er dessverre blitt noe lenger i 2010 etter innføringen av den nye utlendingsloven, som i en innkjøringsperiode krever mye av UDIs saksbehandlere. Hittil i 2010 er over 50 prosent av alle familieinnvandrings-søknader behandlet innen 6 mnd etter saksopprettelse, og 84 prosent innen 13 måneder. Det arbeides kontinuerlig med tiltak for å få redusert saksbehandlingstiden. Den pågående satsingen på IKT-løsninger innenfor utlendingsforvaltningen (EFFEKT-programmet) er et sentralt tiltak for å få til mer effektiv ressursbruk, hurtigere saksbehandling og bedre ser-

vice for brukerne. I tillegg vurderes det å endre oppgave- og ansvarsfordelingen mellom politiet, UDI og utenriksstasjoner i saksbehandlingen for å effektivisere ressursbruken og redusere saksbehandlingstiden. Reduksjonen i antall asylsøkere i 2010 har gitt rom for å omfordele mer ressurser i UDI til å behandle oppholdssaker, og UDI har i høst satt i gang et restanseprosjekt for å redusere andelen av de gamle sakene. Jeg har fått opplyst fra UDI at den konkrete saken som representanten viser til inngår i dette prosjektet.

SPØRSMÅL NR. 1742

Innlevert 17. september 2010 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 24. september 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Hvordan vil statsråden sikre at reiselivsnæringen generelt og NHO Reiseliv spesielt, blir hørt og får aktivt delta med innspill overfor arbeidsutvalgene som er nedsatt for å vurdere fremtidig strømforsyning på strekningen Sima-Samnanger og sikkerheten knyttet til dette, og hva valg av løsning vil kunne medføre av konsekvenser for reiselivsnæringen i Hordaland?»

BEGRUNNELSE:

Spørsmålet fremmes på bakgrunn av et brev fra NHO Reiseliv til Regjeringen ved statsminister Jens Stoltenberg, datert 15. september 2010.

I brevet krever NHO Reiseliv at regjeringen parallelt med å utrede sjøkabel, gjennomfører en bred samfunnsøkonomisk analyse for alternativene luftspenn og sjøkabel. I en slik analyse må reiselivets nåsituasjon og potensial ha en sentral plass.

En slik analyse kan endre synet på hva som er lønnsomt samfunnsmessig over tid.

I Soria Moria 2 erklæringen har den rødgrønne regjeringen lagt vekt på reiselivsnæringen som de vil videreutvikle som distriktsnæring samt forsterke arbeidet med merkevarebygging og markedsføring av Norge som reisemål i inn- og utland.

Svar:

I etterkant av at Olje- og energidepartementet 2. juni 2010 ga konsesjon til bygging av luftledningen Sima-Samnanger, tok regjeringen 10. august 2010

initiativ til en ny ekstern vurdering av sjøkabelalternativet. I brev av 15. september 2010 til statsministeren krevde NHO Reiseliv at det blir gjennomført en bred samfunnsøkonomisk analyse for alternativene luftspenn og sjøkabel hvor reiselivets nåsituasjon og potensial har en sentral plass.

Olje- og energidepartementet presenterte 31. august 2010 mandat for og sammensetning av fire eksterne utvalg som skal stå for den uavhengige gjennomgangen av sjøkabelalternativet i Hardanger. Et av disse utvalgene skal vurdere de samfunnsøkonomiske virkningene av sjøkabelalternativet, og sammenholde dette med de samfunnsøkonomiske virkningene ved det konsesjonsgitte luftalternativet. Utredningen skal omfatte vesentlige forhold, inkludert vurderinger av samfunnsøkonomiske virkninger knyttet til miljø og landskap. Dette inkluderer også forhold reiselivsnæringen er særlig opptatt av.

Mandatene for de fire eksterne utvalgene er tydelige hva gjelder utvalgenes arbeidsprosess. Berørte kommuner og instanser skal involveres i arbeidet. Det er utvalget selv som skal organisere sitt arbeid og innhente den informasjon det finner nødvendig. Utvalget kan herunder holde møter med andre aktører, organisasjoner osv. i den grad utvalget finner det hensiktsmessig.

Det følger av dette at det er utvalgene selv som bestemmer fra hvem og hvordan ulike interessenters innspill skal tilflyte utredningen. Jeg har tillit til at alle arbeidsutvalgene selv er i stand til å identifisere sitt informasjonsbehov og innhente nødvendig informasjon.

SPØRSMÅL NR. 1743**Innlevert 17. september 2010 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy****Besvart 28. september 2010 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Jeg viser til mitt spørsmål til Forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen fra 2.9.2009 om flere mobbe- og seksuelle trakasseringssaker i Forsvaret. Flere nye alvorlige saker er kommet opp etter at jeg fikk svar på mitt spørsmål. Ofrene i disse sakene, som hovedsakelig er kvinner, må enten slutte eller de blir forflyttet, mens den som har utøvd trakasseringen blir værende og får fortsette sin karriere. Varslede saker treneres.

Hva vil statsråden gjøre for å få satt en stopper for dette?»

BEGRUNNELSE:

I sitt svar på mitt spørsmål fra september 2009, svarer forsvarsministeren at flere tiltak er iverksatt og at et forskningsprogram skal igangsettes i 2009. I Aftenposten fra august i år fremkommer at forskningsprogrammet ikke er igangsatt, og at nåværende forsvarsminister ikke har vært kjent med saken.

Dette er meget alvorlig, når flere alvorlige hendelser har skjedd i ettertid. Det sies at saker som er varslet og meldt treneres både i Forsvaret og i departementet, at varslingssystemet ikke fungerer, at overordnede ledere ikke tar tak i sakene, at maktkulturer står sterkt, at det er en ukultur som får leve videre.

Flere har opplevd sin nærmeste overordnede som den som utøver trakassering. Ledere har også ansvar for å gi en årlig tjenesteuttalelse, som er avgjørende for den ansattes videre karriere. Dette er et "maktforhold" som er særlig utfordrende for den som er blitt utsatt for trakassering.

Etter min mening haster det med å ta et krafttak i Forsvaret når det gjelder mobbing og seksuell trakassering. Dersom Forsvaret skal bli en god arbeidsplass for kvinner, må kultur og holdninger endres radikalt. Innen Forsvarets rekke er det godt kjent at slike saker foregår, men terskelen for å våge å gripe fatt i det er høy, for ikke å si nærmest fraværende.

Svar:

Innledningsvis vil jeg understreke at mobbing og seksuell trakassering er helt uakseptabelt. Forsvaret opplyser at de ikke er kjent med tilfeller av alvorlig mobbing eller trakassering i den senere tid.

Personell i Forsvaret blir oppfordret til å ta opp alle typer kritikkverdige forhold med sin nærmeste leder. Verneombud, arbeidsmiljøutvalg, bedriftshelsetjeneste og militærpoliti kan også kontaktes i slike saker. I tillegg er det opprettet varslingskanaler både i Forsvarsdepartementet og i Forsvaret. Ledere på alle nivåer i Forsvaret er forpliktet til å gjennomføre et opplæringsprogram innen helse, miljø og sikkerhet (HMS). Programmet inkluderer forhold knyttet til uønsket seksuell oppmerksomhet. Ledere har ansvar for å bidra til å avdekke og håndtere slike saker.

Ved behandlingen av Innst. St. nr. 31 (2007-2008) til St.meld. nr. 36 (2006-2007) om økt rekruttering av kvinner til Forsvaret, ga Stortinget sin tilslutning til at det iverksettes en kartlegging og forskning på årskull fra sesjon og flere år frem i tid. Målet er blant annet å få kunnskap om hvordan Forsvaret oppfattes som arbeidsplass både av kvinner og menn. Kartleggingen skal også avklare om det er forskjellige årsaker til at kvinner og menn ønsker å slutte i Forsvaret. Kartleggingen skal videre bidra til en helhetlig oppfølging av eventuelle uønskede forhold.

I tillegg til dette opplyser Forsvaret at det innen utgangen av 2010 tas sikte på å inngå kontrakt på forprosjektet for forskning om mobbing og uønsket seksuell oppmerksomhet. Formålet med forprosjektet er blant annet raskt å fremskaffe kunnskap for å gjøre Forsvaret i stand til å iverksette målrettede tiltak mot mobbing og uønsket seksuell oppmerksomhet.

Gjennom arbeidet med holdninger, etikk og ledelse vil Forsvarsdepartementet og Forsvaret sammen bidra til å styrke arbeidsmiljøet i alle deler av organisasjonen.

SPØRSMÅL NR. 1744**Innlevert 17. september 2010 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen****Besvart 28. september 2010 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«Vil statsråden vurdere virkningene av rundskrivet for den type ideelle stiftelser som New Page?»

BEGRUNNELSE:

New Page er en ideell stiftelse som i en ti års periode har drevet et viktig forbyggende arbeid rettet mot sosialt utsatte ungdommer i Hordaland, Rogaland, Akershus og Oslo. Stiftelsen har et særlig fokus på storbyproblematikk i Oslo, Bergen og Stavanger.

New Page er en ideell stiftelse som gir individuell oppfølging til utsatt ungdom med alvorlige problemer knyttet til atferd, rus og kriminalitet. Arbeidet New Page utfører er profesjonelt og stiftelsen benytter seg derfor ikke av frivillige. Målgruppen New Page jobber med er ungdom i det kommunale barnevernet som bor hjemme. Ofte er New Page det eneste hjemmebaserte alternativet til en institusjonsplassering.

New Page og andre ideelle stiftelser står nå i fare for miste nødvendig økonomisk støtte til å drive profesjonelt. Bakgrunnen for dette er blant annet ansvarsfordeling av hjemmebaserte tjenester mellom Bufetat og det kommunale barnevernet med utgangspunkt i rundskriv Q-16/2007. Som følge av den praksis rundskrivet innfører nedprioriterer den kommunale barnevernstjenesten, i de aller fleste kommuner, helt avgjørende forebyggende arbeid som kommunen selv må finansiere uten refusjon fra Bufetat.

Svar:

Representanten skriver at New Page ofte er "... det eneste hjemmebaserte alternativet til en institusjonsplassering". Han skriver videre at ideelle stiftelser som New Page står i fare for å miste nødvendig støtte til å drive profesjonelt og uten frivillige. Bakgrunnen for dette er ifølge representanten at kommunene på bakgrunn av dette rundskrivet nedprioriterer forebyggende arbeid som kommunen selv må finansiere uten refusjon fra Bufetat.

Representantens spørsmål er stilt på bakgrunn av rundskriv Q-16/2007 Forebyggende innsats for barn og unge. Dette rundskrivet omhandler imidlertid forebyggende innsats for barn og unge på generell basis, og tar ikke opp finansieringsansvar for tiltak i barnevernet. Finansieringsansvaret for barnevernet er omtalt i rundskriv Q-06/2007 Oppgave og ansvarsfordeling mellom kommuner og statlige barnevernmyndigheter – herunder om betalingsordninger i bar-

nevernet. Jeg vil derfor besvare representantens spørsmål med utgangspunkt i rundskriv Q-06/2007.

Kommunene har hovedansvaret for barnevern i Norge. Kommunens ansvar inkluderer å finansiere tiltak i barnets hjem og ansvar for barnevernets forebyggende virksomhet. Det statlige barnevernet har ansvar for etablering og drift av barneverninstitusjoner, kjøp av private og kommunale institusjonsplasser og utgifter til fosterhjem dersom disse overstiger satsen for kommunal betaling. Staten dekker i enkelte tilfeller også utgiftene til hjelpetiltak dersom disse etableres som alternativ til plassering utenfor hjemmet.

Utgifter til hjelpetiltak som etableres og organiseres i kommunal regi kan derfor dekkes hvis tiltakene i det enkelte tilfelle er å anse som et alternativ til plassering utenfor hjemmet, og følgende vilkår er oppfylt:

- Kommunen og regional myndighet er enige om at hjelpetiltak ivaretar hensynet til barnets beste, jf. barnevernloven § 4-1. Dette innebærer at hjelpetiltak vurderes som like bra – eller bedre – for barnet enn plassering utenfor hjemmet.
- Kommunen har vurdert barnets og familiens situasjon slik at lovens grunnvilkår for plassering utenfor hjemmet er til stede.
- Barnet/familien har behov for omfattende tiltak.
- Utgiftene overstiger kommunens egenandel ved plassering utenfor hjemmet.
- De aktuelle tiltakene har en slik faglig kvalitet at kommunen og regional myndighet er enige om at tiltakene vil avhjelpe barnets situasjon både på kort og lang sikt.

Barnets beste skal alltid være utgangspunktet for tiltak i barnevernet. Dersom ideelle stiftelser tilbyr tiltak som vil være alternativ til plassering utenfor hjemmet, og både kommunen og regional barnevernmyndighet er enige i at tiltaket er til barnets beste, kan derfor staten dekke deler av kommunens utgifter til tiltaket.

Det er derimot ikke tilstrekkelig for statlig medfinansiering at hjelpetiltak anses å kunne forebygge en eventuell plassering utenfor hjemmet på et senere tidspunkt. Slike forebyggende hjelpetiltak er et kommunalt ansvar og skal finansieres av den kommunale barneverntjenesten.

Jeg er enig med representanten i at ideelle stiftelser som New Page og andre gjør viktig forebyggende

arbeid mange steder. Regjeringen støtter derfor slikt arbeid. New Page har for eksempel blitt tildelt midler over mange år gjennom Barne-, likestillings- og in-

kluderingsdepartementets tilskudd til barne- og ungdomstiltak i større bysamfunn. I inneværende år er denne støtten på 1,425 mill kroner.

SPØRSMÅL NR. 1745

Innlevert 17. september 2010 av stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen

Besvart 24. september 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Det er stor frustrasjon i Aust-Agder pga sykehusstyrets behandling av sykehuset i Arendal. Vi føler at sykehuset blir fratatt funksjoner bit for bit.

Er disse overføringene og funksjoner fra sykehuset i Arendal til Kristiansand alle omkampene som pågår i samsvar med styrets mandat, og har styret mandat til å iverksette utredninger om nedleggelse av sykehus for bygging av nytt annet sted?»

BEGRUNNELSE:

Da staten i 2003 overtok eierskapet til sykehuse- ne, førte dette til en fusjon av blant annet daværende Aust-Agder Sentralsykehus i Arendal og Vest-Agder Sentralsykehus i Kristiansand. I fusjonsavtalens originaldokument heter det at de to sykehusene skulle være likeverdige.

I ettertid er flere viktige funksjoner overført fra Arendal til Kristiansand, blant annet karkirurgi, og ved rullering av strategiplanen for nåværende Sørlandet sykehus HF som gjelder for to år av gangen, stilles det stadig spørsmål om ytterligere overføringer til Kristiansand. For tiden utredes slagenheten for overføring til Kristiansand, det samme med barneavdelingen som nå kan bli helgestengt i Arendal og på sikt lagt til et nytt såkalt Barnesenter ved sykehuset i Kristiansand. Samtidig har styret for Sørlandet sykehus HF drøftet bygging av nytt sykehus for Agder et sted i Lillesands-området.

Når det er snakk om eventuell sommerlukking på enkelte avdelinger, (barneavdeling - nevrologisk avdeling) blir det alltid sommerlukking i Arendal og avdelingene blir lagt til sykehuset i Kristiansand.

Svar:

Arendal sykehus yter viktige helsetjenester til befolkningen i sitt område. Jeg forutsetter at Helse Sør-Øst RHF som en del av sitt sørge-for-ansvar legger til rette for at Arendal fortsatt er et robust sykehus.

Styret for Sørlandet sykehus HF har ansvar for å organisere sykehus tilbudet på en god måte, inklusiv å utrede fremtidige modeller for organisering og drift. I forhold til det spørsmålet som er reist, vil jeg vise til regjeringsplattformen hvor regjeringen vil videreføre arbeidet med en bedre arbeidsdeling mellom sykehus. Dette kan bety at enkelte sykehus skal gjøre andre oppgaver enn i dag, blant annet sett i sammenheng med samhandlingsreformen. I dette arbeidet legges det til grunn at dagens desentraliserte sykehus tilbud skal opprettholdes. Dette vil blant annet sikre nærhet til akuttfunksjoner og fødetilbud.

Det fremgår av en redegjørelse jeg har mottatt fra Helse Sør-Øst RHF at Sørlandet sykehus HF nå er i en prosess med å revidere sin strategiplan for perioden 2012-2014. Helse Sør-Øst RHF opplyser at det i dette arbeidet er en grunnleggende premiss at sykehusstrukturen ligger fast, og at det skal være basisfunksjoner i Flekkefjord, Arendal og Kristiansand som innebærer lokalsykehusfunksjoner, inklusive fødetilbud og akuttfunksjoner for nærområdet, og ulike vaktordninger, tilpasset øvrige funksjoner og øhjelpsbelastning. Det foreligger ingen utredninger om nedleggelse av sykehus eller planer om bygging av et nytt sykehus.

SPØRSMÅL NR. 1746**Innlevert 17. september 2010 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde****Besvart 24. september 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Hva er årsaken til at norske skattemyndigheter ikke godtar "Statement of Acknowledgement of Foreign Income" utstedt av Revenue Department i Thailand som dokumentasjon på at en norsk pensjonist er kommet inn under thailandsk skatteregime, og vil finansministeren gjøre noe for å rette opp dette?»

BEGRUNNELSE:

Norske skattemyndigheter gjør det unødig vanskelig for norske pensjonister i Thailand. De godtar ikke "Statement of Acknowledgement of Foreign Income" som utstedes av Revenue Department i Thailand. Isteden krever norske skattemyndigheter "Tax Receipt" og "Income Tax Certificate" fra thailandske skattemyndigheter, dokumenter som først utstedes når skatten for det gjeldende inntektsår er betalt, tilsvarende det norske skatteoppgjør. Dokumentene er altså ikke tilgjengelige på det tidspunkt norske skattemyndigheter ønsker, og følgelig umulig for skatteyder å fremskaffe.

Norske skattemyndigheter burde etter min mening respektere at andre land har skattesystemer og innretninger som ikke nødvendigvis er lagt opp etter norske skattemyndigheters behag. Norske skattemyndigheter bør være ytterst varsomme med å la dette gå utover nordmenn som oppholder seg i gjeldende land ved å lage unødige vanskeligheter og stille urimelige krav overfor for dem.

Svar:

Av vår skatteavtale med Thailand, som ble undertegnet 30. juli 2003, fremgår at pensjon som utbetales fra Norge til en person bosatt i Thailand som utgangspunkt bare skal kunne skattlegges i Thailand. Norge har altså i hovedsak frafalt sin rett til å beskatte slik pensjon. Dette følger av artikkel 18 i skatteavtalen. At skattyter er bosatt i Thailand i skatteavtalens forstand, og således berettiget til å påberope seg dens virkninger, er et forhold som må dokumenteres på vanlig måte. De dokumentasjonskrav som oppstilles i denne sammenheng, er slike som er egnet til å dokumentere at vilkårene i skatteavtalens bostedsbestemmelse i artikkel 4 nr. 1 er oppfylt. Disse er ikke spesielle for Thailand. Samme type dokumentasjonskrav gjelder i enhver situasjon hvor skattyter påberoper seg å være bosatt i et land vi har skatteavtale med, som grunnlag for å slippe norsk skatt. Skatteavtalen med Thailand er imidlertid noe spesiell, i den for-

stand at det bare er under gitte forutsetninger at Norges rett til å beskatte pensjonen er frafalt. Dette har igjen sammenheng med særegenheter i det thailandske skattesystemet. Etter lovgivningen der har visse inntekter med kilde utenfor Thailand bare vært skattepliktige i Thailand dersom inntekten (pengene) overføres dit og dermed pliktes oppgitt til beskatning der. Selv om Norge i avtalen som et utgangspunkt har akseptert at Thailand skal ha en eksklusiv beskatningsrett til pensjonen, har en ikke vært innstilt på å oppgi en beskatning som ellers følger av vår interne lovgivning i tilfeller hvor den andre staten, på grunn av begrensinger i sin lovgivning, ikke kan utnytte den eksklusive beskatningsretten som avtalen tillegger dem. Dette ville ledet til et utilsiktet skattefritak i begge land. Dette er bakgrunnen for at det i artikkel 23 punkt 3 e) i avtalen er tatt inn en særbestemmelse, en såkalt "overføringsregel" eller "remittance"-regel. Bestemmelsen innebærer at Norge beholder retten til å skattlegge inntekter med norsk kilde i den utstrekning Thailand etter sin interne lovgivning ikke skattlegger den fordi den ikke er overført til, eller mottatt i, Thailand. Betingelsen for at en pensjon med kilde i Norge ikke er skattepliktig i Norge, er altså at pensjonen er skattepliktig i Thailand og beskattet der. I denne forbindelse bemerkes at pensjonen vil anses beskattet i Thailand selv om det rent faktisk ikke utlignes noe skatt der på inntekten, når dette skyldes at inntekten er så lav at den faller inn under lovbestemte bunnfradrag i det alminnelige skattesystemet i Thailand. For personer bosatt i Thailand gjelder det altså et ytterligere vilkår for norsk skattefritak utover det som er situasjonen for utflyttede nordmenn i mange andre tilfeller. Da må naturligvis kravene til dokumentasjon tilpasses dette. For å ivareta etterlevelsen av norske skatteregler må det kreves dokumentasjon som er egnet til å godtgjøre at de enkelte vilkårene som er satt for skattefritak i Norge, er oppfylt. I tillegg til å dokumentere bosted etter skatteavtalen må personer bosatt i Thailand altså også dokumentere at pensjonen er oppgitt til beskatning og ansett skattepliktig der. Det er vanskelig å se at "Statement of Acknowledgement of Foreign Income" som utstedes av Revenue Department i Thailand innebærer noen form for bekreftelse på at inntekten er ansett skattepliktig i Thailand. En slik erklæring kan etter sin ordlyd like gjerne gjelde en innrapportert utenlandsinntekt som Thailand ikke skattlegger fordi den ikke er tatt hjem til Thailand. Dette dokumentet alene kan derfor ikke anses tilstrekkelig til å

dokumentere dette forhold. Samtidig legger jeg til grunn at når Thailand skattlegger den norske pensjonen, basert på tilstrekkelig medvirkning fra pensjonisten selv, vil de thailandske skattemyndigheter være i stand til å gi fyldestgjørende attestasjon om denne skattleggingen. Fordi slik attestasjon trolig lettest vil være oppnåelig på etterskudd, dvs. en stund etter inntektsårets utgang, er det åpnet for at attestasjon for foregående år etter omstendighetene kan være tilstrekkelig til å få fritak for norsk kildeskattetrekk for det senere år. Forutsetningen må da være at skattemyndighetene i Thailand er kjent med den løpende, norske pensjonen og dens skatteplikt der, slik at også fremtidig, løpende beskatning der kan forventes, og at ordinær attestasjon som vedlegg til den norske selvangivelsen så bekrefter dette (og gir grunnlag for fortsatt fritak for kildeskattetrekk i Norge).

Jeg kan videre opplyse at en fra norsk side har anmodet om å få avholde et kontaktmøte på embetsmannsnivå med thailandske skattemyndigheter. I lys av det store antallet nordmenn som er berørt av den spesielle skatteavtalen med Thailand, er det ønskelig nå å forsøke å innhente ytterligere og mer presis informasjon om thailandske regler, både for så vidt angår den materielle skatteplikt for utenlandspensjoner, opplysningsplikter, samt om dokumentasjonen som utstedes. Jeg håper at et slikt møte bl.a. kan øke de thailandske skattemyndigheters forståelse av at det behøves noe mer enn det foreliggende standard "Statement" for å kunne fritta norske pensjonister der fra norsk kildeskatt.

SPØRSMÅL NR. 1747

Innlevert 17. september 2010 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll

Besvart 1. oktober 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«I et innlegg i DN 6. september hevder dr. juris Beate Sjøfjell at regjeringen styrer Statoil i det skjulte, gjennom møter mellom OED og Statoil, utenfor generalforsamlingen. Det er ikke uvanlig at aksjonærer har møter med selskapene, men det er problematisk hvis staten gjennom slike møter kommer med styringssignaler. Statsråden tilbakeviste dette i etterkant i DN. Det kan dermed forstås som at regjeringen verken gir signaler i egne møter eller på gen. forsamling.

Kan statsråden redegjøre for praksis og forståelse av saken?»

Svar:

I St.meld. nr. 13 (2006-2007) Et aktivt og langsiktig eierskap, redegjør regjeringen for sin eierskapspolitikk. Hovedformålet med statens eierskap er å bidra til langsiktig verdiskaping og industriell utvikling. Eierskapet skal utøves innenfor rammen av allment aksepterte eierstyringsprinsipper.

Ifølge allmennaksjeloven utøver aksjeeierne den øverste myndighet i selskapet gjennom generalforsamlingen. Saker som krever tilslutning fra eierne må tas opp på generalforsamlingen, og få sin avgjørelse gjennom aksjonærdemokratiet på ordinær måte. Sta-

ten forholder seg til dette, og avlegger sin stemme på Statoils generalforsamling. Som andre betydelige aksjeeiere er det også slik at Olje- og energidepartementet jevnlig har kontaktmøter med selskapet. I disse møtene drøftes blant annet selskapets resultater, utvikling, arbeid med samfunnsansvar og andre viktige saker. Det tas ingen styringsmessige beslutninger i disse møtene.

Møtene håndteres innenfor rammene som er gitt i selskaps- og verdipapirlovgivningen, ikke minst hva gjelder hensynet til likebehandling av aksjonærene. Rammene omkring eierstyring er således ikke til hinder for at staten som andre aksjonærer tar opp forhold som selskapet bør vurdere i tilknytning til sin virksomhet og utvikling. De synspunkter staten gir uttrykk for i slike møter er å betrakte som innspill til selskapets administrasjon og styre. Styret har ansvar for å forvalte selskapets eierandeler til beste for alle aksjonærer, og må foreta de konkrete avveininger og beslutninger. Ved styrevalg vil staten også vurdere det arbeidet styret har gjort, og om de strategiske utfordringene selskapet står overfor tilsier endringer i styret. Jeg kan forsikre representanten Skumsvoll om at statens etablerte eierskapspolitikk slik den er presentert for Stortinget ligger fast. Jeg vil fortsette å utøve statens eierrolle i tråd med denne også for Statoil.

SPØRSMÅL NR. 1748**Innlevert 17. september 2010 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun****Besvart 27. september 2010 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«Barnevernet i Råde vil flytte et søskenpar fra et familiefosterhjem hvor de får kjærlighet og omsorg til et nytt fosterhjem mot morens vilje. Stabilitet og familietilhørighet er viktige momenter for at moren er imot overflytting nå da familiefosterhjemsordningen har vist seg å fungere bra.

Mener Statsråden at kommunen kan nekte moren å klage overflyttingen til Fylkesnemnda, og bør ikke dagens situasjon legges til grunn for beslutningen om hvor barna skal være?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til en sak som var omtalt i Fredrikstad Blad og på NRK Østfold 13. og 14. september. Barna har vært i familiefosterhjemmet som i utgangspunktet var tenkt som en midlertidig ordning i 1 år nå. Det å finne et egnet fosterhjem har i følge barnevernet tatt lenger tid enn forventet, og i mellomtiden har barna har slått seg til ro og blitt trygge der de er. I løpet av året har både fosterforeldrene og moren sett at barna stortrives, og at den midlertidige ordningen fungerer så bra at de ikke ønsker å flytte barna til et nytt fosterhjem. Barna går i barnehage har mange familietilknytninger i området, noe som styrker nettverket og gir trygghet. Så lenge situasjonen nå er slik at ungene har det bra hos sin egen familie kan det virke urimelig at saken ikke skal kunne få en ny vurdering. Det viktigste er ikke å gjennomføre en planlagt overflytting, men å se på muligheter for at barna kan slippe å flytte til fremmede. Målsetningen på sikt bør være å tilbakeføre barna til moren som for tiden er til behandling. Barnevernet har avvist klagen fra moren da de ikke ser på denne saken som en overflytting, men som gjennomføring av opprinnelig vedtak.

Dette brukes som begrunnelse for at klagen ikke skal behandles av Fylkesnemnda. For barna er dette en flytting hvor de blir tatt bort fra et trygt hjem og alle de er glad i, og det formelle i saken har for dem ingen betydning. For disse små barna vil et nytt fosterhjem bli deres 3.dje hjem, og det finnes ingen garanti for hvor lenge de skal bli der heller. Slik jeg ser det virker det urimelig at ikke moren skal få fremlegge sin klage til Fylkesnemnda, og at dagens situasjon legges til grunn for avgjørelsen når saken blir behandlet.

Svar:

Jeg kan ikke kommentere den konkrete barnevernssaken som stortingsrepresentanten viser til. Det

følger av barnevernloven kapittel 2 om ansvarsfordeling og administrasjon. På et generelt grunnlag vil jeg imidlertid si følgende:

I følge barnevernloven skal det legges avgjørende vekt på å finne tiltak og fatte vedtak som er til det beste for barnet. Der det er motsetninger mellom barnets behov for trygghet og omsorg, og foreldrenes behov og ønsker, må barnets behov settes foran foreldrenes. Omsorgsovertakelse vil aldri være en enkel avgjørelse, og det er også kun i få tilfeller barnevernet anbefaler en slik løsning. Det er fylkesnemnda for sosiale saker som fatter vedtak om omsorgsovertakelser. Vedtak om omsorgsovertakelse kan blant annet fattes dersom barnet utsettes for alvorlig omsorgssvikt.

Er det uenighet mellom barneverntjenesten og biologiske foreldre om valg av fosterhjem kan fylkesnemnda også ta stilling til dette spørsmålet. I mange tilfeller overlater imidlertid fylkesnemnda til barneverntjenesten i kommunen å avgjøre valg av fosterhjem. Det er fordi det er barneverntjenesten som har kontakt med de aktuelle fosterforeldrene og som foretar de nødvendige undersøkelsene av deres egnethet.

Valg av fosterhjem vurderes konkret i hvert enkelt tilfelle ut fra det enkelte barns behov for omsorg. Barnets foreldre gis anledning til å uttale seg om valg av fosterhjem. Foreldrenes mening skal inngå i barneverntjenestens samlede vurdering av hvilket fosterhjem som velges for barnet. Barn som er fylt 7 år, og yngre barn som er i stand til å danne seg egne synspunkter, skal informeres og gis anledning til å uttale seg før fosterhjem velges. Barnets mening skal tillegges vekt i samsvar med dets alder og modenhet. Barneverntjenestens valg av fosterhjem til det enkelte barn kan ikke påklages.

Det er fullt mulig å benytte biologisk familie som fosterforeldre. Det følger også av fosterhjemsforskriften at barneverntjenesten alltid skal vurdere om noen i barnets familie eller nære nettverk kan velges som fosterhjem. I mange tilfeller vil dette kunne være den beste løsningen for barn som av ulike grunner ikke kan bo sammen med sine foreldre.

Når det gjelder flytting av barnet, fremgår det av barnevernloven at barneverntjenesten kan flytte barnet dersom endrede forhold gjør det nødvendig eller dersom det må anses til det beste for barnet. Barneverntjenestens vedtak om flytting kan påklages til fylkesnemnda.

Det er for øvrig fylkesmannen som har ansvaret

med å føre tilsyn med barnevernvirksomheten i kommunen og påse at barneverntjenestens arbeid ligger innenfor rammene av loven. Fylkesmannen kan påtale forhold som er lovstridig. Hvorvidt det er grunn til å undersøke barneverntjenestens håndtering av en

konkret sak må derfor eventuelt tas opp med fylkesmannen. Jeg vil imidlertid understreke at det er opp til fylkesmannen å avgjøre både om og på hvilken måte en slik undersøkelse skal gjennomføres.

SPØRSMÅL NR. 1749

Innlevert 17. september 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 27. september 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Regjeringen utsatte den planlagte klimameldingen i 2010 fordi man ikke fikk til et bindende internasjonalt rammeverk under klimamøtet i København. I en NTB melding fra 25. februar i år sier statsråden at han ikke tror på noen klimaavtale i Mexico. Det budskapet gjentok Statsråden også under Klimakur møtet i Oslo 13. september.

Når vil statsråden fremlegge regjeringens klimamelding, og er de planene på noen måter avhengig av forhandlingsresultatet fra møtet i Mexico i desember?»

Svar:

Først vil jeg gjerne presisere at arbeidet til faggruppen Klimakur 2020, som leverte sin rapport 17. februar 2010, vil være et viktig bakgrunnsmateriale til den kommende klimameldingen. Denne meldingen vil inneholde en vurdering av klimapolitikken og behov for endrede virkemidler. Regjeringen vil legge fram den nye klimameldingen høsten 2011. I meldingen vil det også være naturlig å gi en statusrapport fra de internasjonale klimaforhandlingene.

SPØRSMÅL NR. 1750

Innlevert 17. september 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 1. oktober 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Bladet Energi 06-10 meldte at "Lyse-konsernet og IVAR IKS vurderer å investere en halv milliard på det som kan bli skandinavia's største biogassfabrikk. Men flere måneder etter at de henvendte seg til departementene om rammebetingelsen for satsingen, er det ennå ikke kommet svar." Nå har Hå Biopark meldt at prosjektet legges på is, og at de ikke har fått svar på henvendelser til regjeringen om møte.

Er statsråden tilfreds med behandlingen av Hå Biopark, og hvilken strategi og mål har regjeringen rundt biogass?»

Svar:

Nærings- og handelsdepartementet avholdt 23. september i år et møte med aktørene som står bak prosjektet Hå Biopark. Olje- og energidepartementet var til stede på dette møtet.

Hå Biopark henvendte seg til Olje- og energidepartementet, Miljøverndepartementet, Landbruks- og matdepartementet og Nærings- og handelsdepartementet, og pekte på at utfordringene for deres prosjekt faller innenfor flere departementers ansvarsråder.

Når det gjelder energiutnyttelsen av biogass inngår det i regjeringens energipolitiske målsetninger

for økt fornybar energiproduksjon. Enova er et viktig verktøy for å nå våre energipolitiske målsetninger. Enova lanserte i 2009 et nytt støtteprogram for aktører som ønsker å satse på industriell produksjon av biogass. Støtten gis som investeringsstøtte til byg-

ging av anlegg for biogassproduksjon, samt distribusjon i sammenheng med produksjon. Hå Biopark har opplyst at de har vært i kontakt med Enova om prosjektet.

SPØRSMÅL NR. 1751

Innlevert 20. september 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 23. september 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Kan statsråden gi en orientering om fremdriften av ny utredning av fremtidig håndteringen av ubåten U-864 i havet ved Fedje i Hordaland og forventet tidspunkt for ny stortingsbehandling av saken?»

Svar:

I henhold til Prop. 81 S (2009-2010) om håndteringen av U-864, og Stortingets behandling av Innst. 275 (2009-2010) og Representantforslag/Dokument 8:144 S der flertallet sluttet seg til forslaget i proposisjonen, har Kystverket fått i oppdrag å gjennomføre

en konseptvalgutredning for den videre håndteringen av U-864. I konseptvalgutredningen skal fire alternativer utredes; nullalternativet, tildekking, heving og et alternativ der heving og tildekking kombineres. Konseptvalgutredningen skal deretter gjennom en ekstern kvalitetssikring.

Arbeidet med konseptvalgutredningen er i gang, og det tas sikte på at utredningen skal være ferdig vinteren 2010/2011.

Regjeringen vil senest i revidert nasjonalbudsjett for 2011 orientere Stortinget om den videre fremdriftsplanen.

SPØRSMÅL NR. 1752

Innlevert 20. september 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 29. september 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Ifølge Aftenposten 16.9.2010 har det svenske Trafikverket undersøkt effekten av piggdekk. Ifølge deres undersøkelse reduserer piggdekk risikoen for dødelige vinterulykker med 42 % sammenlignet med piggfrie vinterdekk.

Vil statsråden på denne bakgrunn - og som en del av arbeidet med å gjøre norske vinterveier mer trafikksikre - åpne for utvidet bruk av piggdekk i Norge?»

Svar:

Norge er, i likhet med Sverige, et land hvor store deler av trafikkarbeidet på vintertid foregår på snø- og isdekkede veger. For de som utfører drifts- og vedlikeholdsarbeid, og som skal ivareta trafikksikkerheten under alle rådende forhold, utgjør dette en spesiell utfordring. I dette arbeidet er det nødvendig å utnytte alle virkemidlene som finnes på en best mulig måte. Dette innebærer at vegholder og trafikantene må samarbeide om å finne gode løsninger for å gjøre trafikken mest mulig sikker også på denne årstiden. Høye konsentrasjoner av svevestøv forverrer

og øker forekomsten av ulike typer luftveislidelser, og kan også medføre hjerte- og karsykdommer og økt dødelighet. Dagens policy for bruk av piggdekk i Norge er et resultat av en mangeårig kunnskapsoppbygging og en nøye avveining mellom sikkerhets-, framkommelighets- og miljøhensyn. Det er i den forbindelsen lagt vekt på helsemessige forhold knyttet til luftforurensninger fra oppvirket svevestøv. Dette er gjort uten å svekke trafiksikkerheten i Norge, men en innsats fra trafikantene er også nødvendig. Dagens forskrifter fastslår at piggdekk kan brukes dersom det er nødvendig for å oppnå sikker kjøring på snø- og isdekkede veier. Asfaltstøv danner seg ved kjøring på tørre og bare veier, og her uttrykker gjeldende policy at piggdekkbruken bør begrenses mest mulig. I de delene av landet hvor kjøring på snø- og isdekkede veier sjelden er aktuell, blir bruk av piggfrie vinterdekk anbefalt. Skal kjøretøy med piggfrie dekk likevel kjøres på snø- og isdekkede veier, bør kjørefart og atferd for øvrig tilpasses dette. Gjeldende policy er basert på at trafikantene, med de nødvendige atferdstilpasningene, og godt hjulpet av et

tilfredsstillende vintervedlikehold, vil kunne ta seg trygt fram på snø og isdekke på det norske vegnettet også uten bruk av piggdekk. Der mesteparten av en trafikkantskjøring om vinteren skjer på snø og isdekke, anbefaler Statens vegvesen likevel bruk av piggdekk dersom det er ønskelig ut i fra egen trygghetsfølelse. Jeg vil avslutningsvis nevne at undersøkelsen i Sverige også har sett på sammenhengen mellom såkalte antiskrens systemer i kjøretøy og bruk av piggdekk. Konklusjonen her er at kjøretøy med slikt utstyr vil ha mindre effekt av piggdekkbruk enn kjøretøy uten slikt utstyr. Jeg finner dette temaet interessant i et trafiksikkerhetsmessig perspektiv, og vil derfor be Statens vegvesen se nærmere på denne sammenhengen, i samarbeid med svenske vegmyndigheter. I likhet med det svenske Trafikverket kan jeg, på bakgrunn av de foreliggende nye forskningsresultatene, ikke se behovet for en revurdering av de anbefalingene som Statens vegvesen har gjort for bruken av piggdekk i Norge. Jeg kommer likevel til å følge situasjonen nøye.

SPØRSMÅL NR. 1753

Innlevert 20. september 2010 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 24. september 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«I forbindelse med Orklas forestående salg av aksjene i Borregård skoger fremgår av media et betydelig press fra politikere i regjeringspartiene om at Statskog må kjøpe aksjene, nærmest for enhver pris.

Jeg viser til begrunnelsen om Statskogs økonomiske situasjon og ber om jeg kan få svar på hvorvidt departementet eller regjeringen har foretatt eller vil foreta seg noe for å stille friske midler eller garantier til disposisjon for at selskapet kan gjennomføre et slikt kjøp?»

BEGRUNNELSE:

Det fremgår av pressen at både lokal- og rikspolitikere og tidligere statsministre fra regjeringspartiene ønsker at Statskog SF skal kjøpe aksjene i Borregårds skogseiendommer fra Orkla, og jeg oppfatter at det utøves et betydelig politisk press for at Statskog skal stå igjen med det høyeste bud i den salgsprosessen som nå pågår.

Ut fra den informasjon Stortinget har fått om Statskogs årsregnskap for 2009 via Statens eierberetning, er det ikke mulig å se at selskapet kan være i stand til å forrente på langt nær de investeringssummer som har vært antydnet i pressen, gitt de resultater som er kjent fra den nåværende eiers drift.

Hverken de siste års resultater, eller Statskogs balanse og evne til låneopptak tilsier at selskapet har økonomisk evne til å få lønnsomhet av investeringer på dette nivået. Orklas salg er selvsagt en lukket prosess, men gitt at Statskog er med i anbudskonkurransen, så fremstår det som opplagt at selskapet trenger kapital eller garantier fra Staten for å kunne delta. Det bør i så fall være naturlig at landbruksministeren informerer Stortinget om hvorvidt departementet eller regjeringen vil intervensere på noen måte for å sette Statskog i stand til å gjennomføre og gå seirende ut av en prisdrivende anbudskonkurranse ved hjelp av skattebetalernes penger.

Svar:

Jeg viser til formålsparagrafen for Statskog SF, hvor det bl.a. går fram at foretaket skal forvalte, drive og utvikle statlige skog- og fjelleiendommer. Det heter også at foretaket kan utføre dette arbeidet gjennom deltagelse eller i samarbeid med andre. Eiendommene skal drives effektivt med sikte på å oppnå et tilfredsstillende økonomisk resultat.

I St.meld. nr 13 (2006-2007) Et aktivt og langsiktig eierskap (Eierskapsmeldingen), har regjeringen (s. 128-129) nærmere beskrevet målet med statens eierskap. Det går fram at Statskog SF skal sikre en ef-

fektiv ressursforvaltning til beste for samfunnet og tilrettelegge for allmennhetens behov for jakt-, fiske og friluftstilbud. Det presiseres her at virksomheten skal drives på et bedriftsøkonomisk grunnlag.

Det er ikke i rammene for Statskog SF noe hinder for å erverve nye eiendommer på et forretningsmessig grunnlag, men kjøp og salg av eiendom på over 30 millioner må i henhold til vedtektene forelegges Landbruks- og matdepartementet. Dersom erverv har en slik størrelse og karakter at det vil kreve økt innskuddskapital, lån eller garantier fra staten, er dette en sak som må forelegges Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 1754

Innlevert 20. september 2010 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 29. september 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Er politiforums tall noe som statsråden overhodet ikke har hatt kjennskap til og vil statsråden igjen formulere seg slik at gjorde i brev til Høyres leder Erna Solberg, hvor det ble uttrykt at verken POD, politimestre eller han var kjent med disse tallene?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til statsrådets svar på spm. fra Høyres leder Erna Solberg sendt i juli, hvor statsråden viser til at det er en "ukjent problemstilling" for både POD, politimestre og ham at det skjer en styrt nedbemanning i flere av landets politidistrikter. I siste utgave av "Politiforum" er det hentet inn følgende eksempler fra utvalgte politidistrikt:

Follo: Kuttet 30 stillinger i år. Ansettelsesstopp. ca. 5 millioner i underskudd. Hadde 103 søkere til fire politibetjentstillinger. Ikke sannsynlig at søkere fra årets kull blir ansatt.

Hordaland: Har ca 60 færre stillinger enn i fjor på samme tidspunkt, har tilsetningsstopp og viderefører ikke vikariater. Har innført kjøpestopp på alt over 10 000 kroner. 18 millioner kroner i underskudd.

Gudbrandsdal: Ansettelsesstopp. Har 2,3 millioner i underskudd. Planlagte innkjøp til 250.000 utsettes. Kutt i utdanning og reisevirksomhet med 145.000. Kutt i overtidsbruk fører til høyere terskel for utrykning.

Søndre Buskerud: Har omtrent 14 vakante stillinger for å få budsjettet i balanse. 3 millioner i underskudd.

Sunnmøre: Stillinger blir holdt vakante. En million i underskudd. Høyere terskel for overtidsbruk. Mindre kompetanseheving. Ingen stillinger for nyutdannede å søke på. Foreslår å redusere antall lensmannskontor for å spare husleie.

Asker og Bærum: Kutter 50 stillinger i forhold til 2009. Underskudd på 20 millioner pr første halvår. Kutter planlagte innkjøp av utslitte biler. Har solgt politibåten. Kutt i kompetanseheving.

Det har formodningen mot seg at verken POD, politimestre eller departement har vært ukjente med dette, slik statsråden skriver i sitt svarbrev til Høyres leder.

Svar:

Jeg viser til mitt svar datert 25.8.2010 til Høyres Stortingsgruppe ved Erna Solberg.

Stortingsrepresentanten legger i sitt spørsmål til grunn opplysninger fra Politiforum, basert på tilbakemeldinger fra lokallagsledere i Politiets Fellesforbund.

Jeg er ukjent med at det planlegges en slik nedbemanning i politi- og lensmannsetaten som Høyre og Politiets fellesforbund påstår. Regjeringen har i perioden 2005-2010 prioritert en betydelig styrking av hele politi og påtalemyndigheten. Budsjettet er økt fra 8,2 milliarder kroner i 2005 til 11,6 milliarder kroner i 2010. Dette er en vekst på 3,4 milliarder kroner, dvs. 41,3 %. (Til sammenligning kan nevnes at budsjettet i perioden 2001 til 2005 økte med 1,9 milliarder kroner, dvs. 30 %). I 2010 ble budsjettet økt

med hele 1,3 milliarder kroner (trekker man fra pris og lønnsjustering er veksten nærmere 1,2 milliarder kroner). Dette er tidenes største økning i politibudsjettet. Når det gjelder tallfesting av årsverk i politi- og lensmannsetaten, skjer innrapportering til Statens tjenestemannsregisteret hvert halvår. I perioden 2005 til 2010 var den registrerte årsveksten i politiet 1698 årsverk, mens veksten i perioden 2001 til 2005 var 777 årsverk. Seneste registrering var 1.3.2010. Den viser en økning på 691 årsverk fra 2009 til 2010 for politiet. Jeg viser i tillegg til at det er bevilget midler til 106 årsverk fra 1.8.2010 til studenter som gikk ut fra Politihøgskolen i sommer. I forbindelse med RNB 2010 er det også gitt økte bevilgninger innen asyl- og utlendingsfeltet som vil medføre økt bemanning. Som en del av den nye særavtalen om arbeidstidsbestemmelser i politiet, som trådte i kraft 1. oktober 2009, ble det gjort avtale om å øke arbeidstiden med én time for politiansatte. Dette gir en ressursøkning på anslagsvis 230 årsverk som ikke gjenspeiles innrapporteringen fra Statens sentrale tjenestemannsregister.

Regjeringen har prioritert økt bemanning, og lagt til rette for en betydelig stillingsvekst, både gjennom nye stillinger og økt opptak på Politihøgskolen. Bemanningssituasjonen i politiet har vært en utfordring i flere år, først og fremst fordi det er utdannet for få politifolk. Fra et årskull på 360 studenter i 2005, har regjeringen økt antallet politistudenter til 552 i 2009 og rekordhøye 720 studenter i år. Dette gjør vi for å følge opp behovene som ble avdekket i Politidirektoratets bemanningsrapport "Politiet mot 2020" fra 2008. Politidistriktene tildeles ikke lenger stillinger, men et rammebudsjett der alle midler fordeles ut til det enkelte politidistrikt/særorgan. Det er politidistriktets ledelse som fordeler budsjettet og vurderer om ressursene skal benyttes til stillinger eller settes inn på andre viktige områder. Dette innebærer at bemanningen i det enkelte politidistrikt kan variere noe fra et år til et annet, avhengig av hvilke andre driftsutgifter eller utgifter til investeringer politidistriktet har det enkelte år. Innenfor visse rammer kan det enkelte politidistrikt selv inngå avtaler om blant annet nye lokaler. Dette vil naturlig nok medføre økte utgifter og bety at andre utgifter må reduseres noe i en periode. Politidirektoratet opplyser at dette har vært tilfelle for Asker og Bærum politidistrikt i 2009 og

2010. Også større organisatoriske endringer i et politidistrikt vil i en kortere periode kunne medføre ikke ubetydelige merkostnader som for et tidsrom kan føre til at f.eks. personellkostnadene vil måtte reduseres. Politidirektoratet opplyser at dette er tilfelle for Follo politidistrikt. Også større utskiftninger av f.eks. verneutstyr, våpen og kjøretøy mv. kan føre til at kostnadene må reduseres på andre områder. I forhold til opplysninger fremsatt i Politiforums utgave for september 2010 er det i begrunnelsen til spørsmålet nevnt 6 politidistrikter. Når det gjelder Gudbrandsdal politidistrikt opplyser Politidirektoratet at politidistriktet vil få et mindre underskudd i 2010. Politimesteren opplyser for øvrig at politidistriktet har god måloppnåelse. For de tre andre politidistriktene nevnt i stortingsrepresentantens spørsmål er beskrivelsen av situasjonen i disse politidistriktene ikke i samsvar med den tilbakemeldingen Politidirektoratet har fått fra politimestrene. Hordaland politidistrikt vil trolig få et merforbruk i 2010, men vesentlig mindre enn det nevnt av representanten Oktay Dahl. For Sunnmøre og Søndre Buskerud politidistrikter, ser det ut til at disse politidistriktene vil gå i balanse. Jeg gjør også oppmerksom på at Politidirektoratet har opplyst at det av avgangskullet på 428 studenter fra Politihøgskolen i 2010, nå er 278 som er registrert som lønsmottakere i etaten. Politidirektoratet opplyser også at det er 190 ledige og planlagte stillinger i etaten. Oversikten over ledige stillinger gjelder alle politistillinger, også stillinger som krever erfaring. Når disse blir besatt, vil det normalt bli ledighet i grunnstilling som de uteksaminerte studentene kan søke på. Det er et mål at denne tilsettingsprosessen skal skje så raskt som mulig. Jeg minner i denne forbindelse om at de som uteksamineres fra Politihøgskolen ikke bare skal bidra til flere polititjenestekvinner og – menn i aktiv tjeneste. Avgangskullet skal også dekke opp for naturlig avgang fra etaten i løpet av et helt år, som for eksempel avgang til pensjon. Det vil derfor naturlig nok være slik at enkelte studenter må vente noe tid før de får jobb i etaten. Politidirektoratet opplyser at de siste årene har 95 pst av de uteksaminerte kullene fått jobb i etaten innen 10 måneder. Som Politiets Fellesforbund er jeg opptatt av å styrke bemanningen i politi- og lensmannsetaten. Utviklingen de siste årene viser at Regjeringen har lyktes i dette arbeidet.

SPØRSMÅL NR. 1755**Innlevert 20. september 2010 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve****Besvart 24. september 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«I Ot.prp. nr 21 (2005-2006) la departementet til grunn at: "Trygdeetaten har fortolket vilkåret om behandling og rehabilitering til også å gjelde tilfeller hvor behandling og rehabilitering ikke nødvendigvis gjør barnet friskt, men hvor det er håp om at barnet kan bli litt bedre."

Vil statsråden bidra til at familien NN fortsatt kan tilkjennes pleiepenger og bidra med sin kompetanse i rehabiliteringen av sin datter, i tråd med Ot.prp. nr 21 og rettens enstemmige kjennelse?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til tidligere spørsmål: nr 1487:

"Hva vil statsråden gjøre for å forbedre ordningen med pleiepenger og andre økonomiske støtteordninger for familier som ikke kan være i arbeid på grunn av omsorg for sine pleietrengende barn?"

samt oppfølgingsspørsmål Dok. nr. 15:1571 (2008-2009)

"Hva vil statsråden gjøre for at familien NN og andre i tilsvarende situasjon skal få den hjelpen de har krav på, og vil statsråden bidra til at saken til familien NN blir tatt opp på nytt og behandlet i tråd med intensjonene i NAV reformen, - på en god og ryddig måte?"

Avslag på søknad om pleiepenger fra NAV ble tatt opp til revurdering etter hjemsendelse til ny behandling fra Trygderetten.

Ved behandling av anke (nr. 10 0023) i Trygderetten 18. juni 2010 "Krav om pleiepenger etter folketrygdloven §§ 9-10 og 9-11, ble det slått fast at "Kan barnet rehabiliteres tilsier dette at sykdommen ikke er varig. I praksis har dette vilkåret vært liberalt praktisert. Det kreves bare at det er håp om at barnet blir bedre. Av betydning for rettens syn er uttalelse i Ot.prp. nr 21 (2005-2006) hvor departementet legger til grunn at;

"Trygdeetaten har fortolket vilkåret om behandling og rehabilitering til også å gjelde tilfeller hvor behandling og rehabilitering ikke nødvendigvis gjør barnet friskt, men hvor det er håp om at barnet kan bli litt bedre..."

For at begge foreldre skal ha rett til pleiepenger må det være "behov for det". Kan barnet bli bedre, kan dette etter rettens syn gi grunnlag for å gi pleiepenger ved et langvarig pleieforhold. Det vises videre til at ankemotparten (NAV) ikke har gått inn på om

barnet kan bli bedre, at barnets utvikling er for lite beskrevet til at retten har nødvendig grunnlag for å avgjøre saken, hvilken behandling eller rehabilitering barnet får, og hvorfor er det nødvendig at nettopp foreldrene står for denne. "Retten finner etter dette å måtte oppheve det påankede vedtaket og hjemvise saken en ny behandling." "Anken er etter dette ført frem" "Kjennelsen er enstemmig" Brev fra NAV 18.08.10/ sitat fra legeerklæring; "NN har et svært omfattende pleie- og omsorgsbehov som følge av sin hjerneskade. Hun har et svært omfattende rehabiliterings- opplegg som for en stor del ivaretas av hennes foreldre i samarbeid med kommunale instanser som skole, fysioterapeut og logoped".."Foreldrene har ervervet en unik kompetanse i rehabilitering av hjerneskader, og er også helt sentrale i veiledning av assistenter tilknyttet ULOBA- ordningen som er opprettet og administreres av foreldrene selv. Foreldrene er også delaktige i planlegging og rehabiliteringstiltak på skolen. NN profilerer godt på behandlingen hun får og har vist store framskritt siste året. Hun kan kommunisere med ja og nei, er våken og orientert for tid, sted og situasjon. NN har bedre bevegelse og er mindre spastisk. Hun tar selv kontakt for å formidle det hun vil og er kontinent for urin og avføring. Ifølge legen er det uten tvil utsikter til videre bedring. Familien har ikke hatt assistenter siden februar i år. Far følger henne til skolen og i skoletiden. NAV krever nå at det skaffes egne assistenter til både hjem og skole, og foreldrene får beskjed om at de ikke fyller kravene til videre pleiepenger etter §§ 9-11 eller 9-11a, at "Det kan senere søkes om pleie/opp-læringspenger ved sykehus/rehabiliteringsopphold og eventuelt ved behov i skoleferier eller omsorgslønn fra kommunen". Far er nå tilkjent 100 % pleiepenger ut september. Måten NAV behandler familien på er umenneskelig krevende og svært kritikkverdig! Foreldrene er nedslitt av å slåss mot NAV-systemet. De har også to små gutter som skal følges opp! Alt de ønsker på sikt, er å få tildelt og dele en 100 % pleiepengestilling for å kunne delta med sin viktige kompetanse i rehabiliteringsarbeidet av NN. Samtidig kan begge beholde 50 % stilling ved sine arbeidsplasser, og delta sosialt i samfunnet, noe som er viktig for hele familien.

Svar:

I begrunnelsen for spørsmålet viser representanten til Trygderettens kjennelse av 18. juni 2010, TRR 2010-00213. Det framgår av kjennelsen at Arbeids-

og velferdsetatens vedtak ble opphevet og hjemvist til ny behandling. Etter kontakt med NAV Forvaltning har jeg fått vite at saken er vurdert på nytt og at pleiepenge er innvilget for den perioden som Trygderettens kjennelse omfattet. Etter dette har pleiepenge blitt innvilget etter ny søknad fram til 30.09.2010.

Når det gjelder den nærmere begrunnelsen i Trygderettens kjennelse og NAV Forvaltnings nye vedtak, ønsker jeg ikke å kommentere disse nærmere. Som daværende statsråd Dag Terje Andersen påpek-

te i sine svar på spørsmål nr 1487 og 1571, vil det i enkeltsaker være Arbeids- og velferdsetaten og eventuelt Trygderetten som uavhengig ankeinstans som tar stilling til om vilkårene er oppfylt. Hvorvidt vilkårene for pleiepenge vil være oppfylt på et senere tidspunkt, må vurderes av de instanser som er gitt kompetanse til å behandle enkeltsaker. Jeg finner det derfor ikke riktig å kommentere de vurderingene som er gjort i den omtalte saken.

SPØRSMÅL NR. 1756

Innlevert 20. september 2010 av stortingsrepresentant Karin S. Woldseth

Besvart 27. september 2010 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Er det slik, at det ikke føres kontroll over hva EØS-midlene brukes til, og hvis det ikke er tilfelle hvem fører da kontroll med EØS-midlene?»

BEGRUNNELSE:

Fra Stortingets utredningsseksjon ble det i Perspektiv 02/09 "Eurojust- EUs påtalesamarbeid og norsk deltagelse" det stilt spørsmålstegn ved om Det Europeiske Kontor for bedrageribekjempelse, også kalt OLAF, kontrollerer EØS-midlene. Det ble sagt at det ikke var noen formell avtale mellom Norge og OLAF, og at OLAF heller ikke hadde den nødvendige kompetansen til å føre kontroll med EØS-midler.

Skal man tro det som står i Perspektiv 02/09 betyr det at det ikke blir foretatt kontroll av hva EØS-midlene brukes til. EØS-midlene utgjør mange milliarder, og at ikke også EØS-midlene kan være utsatt for bedrageriforsøk, vil være naivt å tro. Så derfor stiller jeg utenriksministeren spørsmålet.

Svar:

EØS-midlene består av to ordninger, den norske ordningen, som Norge finansierer alene, og EØS-ordningen som Norge, Island og Liechtenstein finansierer sammen.

Det medfører ikke riktighet at det ikke blir ført kontroll med bruken av EØS-midlene. I regelverket for EØS-ordningene 2004-2009 pålegges mottakerstatene strenge rutiner for rapportering og dokumentasjon for bruk av EØS-midlene. Norge, Island og Liechtenstein har når som helst rett til å gjennomføre

revisjon og inspeksjon i mottakerlandene. Det er opprettet et eget organ tilknyttet EFTA-sekretariatet i Brussel, FMO (Financial Mechanism Office) som fører kontroll, gjennomfører inspeksjonsreiser og også leier inn eksterne revisorer. Kontroll med den norske ordningen kan gjøres av Riksrevisjonen og for EØS-ordningen av EFTAs revisjonsorgan (EFTA Board of Auditors). Det Europeiske Kontor for bedrageribekjempelse (OLAF) er Europakommisjonens organ og har ingen myndighet vis a vis EØS-midlene. Utenriksdepartementet har nylig oversendt Stortinget Prop. 160 S om samtykke til ratifikasjon av avtale om EØS-finansieringsordningene for 2009-2014. Her heter det:

”Kontrollsystemet for forvaltningen av den norske finansieringsordningen skal sørge for at prinsippet om sunn økonomistyring blir fulgt. Norge kan utføre kontroller i henhold til sine interne krav, og mottakerstatene skal stille til rådighet all nødvendig bistand, informasjon og dokumentasjon. Norge kan suspendere finansieringen og kreve tilbakebetalt midler i tilfelle uregelmessigheter.”

Det legges også stor vekt på forbygging av uregelmessigheter. Det kan nevnes at Utenriksdepartementet tidligere denne måned arrangerte, i samarbeid med Transparency International, et antikorrupsjonsseminar i Berlin. Her fikk representanter fra alle mottakerstatene anledning til å utveksle erfaringer med internasjonale antikorrupsjons eksperter. Det Europeiske Kontor for bedrageribekjempelse (OLAF) deltok på seminaret.

SPØRSMÅL NR. 1757**Innlevert 20. september 2010 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun****Besvart 24. september 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«11 hørselshemmede førsteårsstudenter får ikke tildelt tolk ved forelesninger på grunn av ressursmangel.

Vi statsråden sørge for at det iverksettes nødvendige tiltak som sikrer tolketjenesten slik at studentene og andre hørselshemmede får oppfylt sine rettigheter?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til TV2 Nyhetene 19. august, og har også mottatt bekymringsmelding fra RAFT. Tolketjenestens begrensede kapasitet har lenge vært velkjent. Selv om kultur og fritid har vært nedprioritert ser man nå at manglende kapasitet rammer både studenter og de som har behov for tolketjenester når de skal ut i arbeidslivet. På NAV sin hjemmeside kan man lese følgende:

"Vi gjør oppmerksom på at vi ikke kan garantere for at alle studenter som trenger tolk ved oppstart av nye studier vil få det. Vi er satt til å prioritere studenter som allerede er i et pågående studieløp. Vi vil likevel presisere at vi gjør alt vi kan for at nettopp du skal få dine tolkebehov dekket."

Det er ikke lett å påbegynne et studie når man ikke vet om man får den hjelpen man trenger.

Målet om at alle skal ha like muligheter til utdanning og arbeid oppfylles ikke hvis viktige støttefunksjoner ikke er tilgjengelige. Mange hørselshemmede får ikke sine rettigheter oppfylt, og det er derfor viktig at Statsråden tar tak i saken og sørger for at mangelen på tolketjenester løses raskt.

Svar:

Tolketjenesten ved hjelpemiddelsentralene i arbeids- og velferdsetaten yter tolking til om lag 3500 brukere, herunder studenter. Jeg er kjent med at det

fortsatt er et udekket behov for tolker i tolketjenesten. I følge tall fra Arbeids- og velferdsdirektoratet fikk tolketjenesten i 2009 inn 55 893 bestillinger på tolking. Når det ses bort fra oppdrag avbestilt av bruker, var dekningsgraden på 88 prosent.

Det har oppstått en spesielt utfordrende situasjon i Oslo og Akershus denne høsten med hensyn til at 11 hørselshemmede førsteårsstudenter ikke fikk dekket sitt behov for undervisningstolk. Dette har sammenheng med at tolketjenesten i sommer fikk søknader fra 25 nye døve/hørselshemmede studenter som ønsket å starte studiene fra høsten 2010. Tolketjenesten i Oslo/Akershus ga allerede tolking til 35 studenter fra tidligere semester. Det beregnes at en fulltidsstudent utløser fra 2,5 til 3 tolkestillinger per student. I beregningsgrunnlaget inngår forberedelser, forelesninger, ekskursjoner, kollokviearbeid, praksis m.m. Bakgrunnen for at situasjonen er spesielt utfordrende for tolketjenesten i Oslo og Akershus er en kombinasjon av at flere unge døve ønsker å ta høyere utdanning, samt at flere søker seg til hovedstaden og det mangfoldet av studietilbud som finnes her. Jeg har imidlertid fått opplyst at 10 av de 11 studentene som fikk et foreløpig avslag fra tolketjenesten i Oslo og Akershus valgte å fortsette studiet, og satse på at de ville få tolking etter hvert.

Jeg har i brev til Arbeids- og velferdsdirektoratet 17. september 2010 bedt etaten om en snarlig tilbakemelding, med hensyn til å finne løsninger som kan bedre situasjonen på kort sikt, samt en skisse til løsninger på noe lengre sikt. Etter det jeg erfarer er etaten i gang med å engasjere frilanstolker på mer langsiktige og bindende avtaler og med et høyere ukentlig timetall. I tillegg vurderer tolketjenesten muligheten for omprioritering av tolkerressurser blant egne ansatte. Parallelt arbeides det med å bygge ut et tilbud gjennom bildetolking.

SPØRSMÅL NR. 1758**Innlevert 20. september 2010 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 24. september 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Stavanger Tingrett avsa den 16.7 en dom til fordel for Skagen AS om sponning og fradragsrett til allmennyttige formål. Regjeringsadvokaten har anket dommen med begrunnelse i at dommen "det ikke har vært lovgiverens mening at det skal gis fradrag i et tilfelle som det foreliggende".

Vil statsråden ta initiativ for å skape større klarhet og sikre allmennyttige organisasjoners tilgang til sponsormarkedet på samme måte som bl.a. idretten og i tråd med avgjørelsen i Stavanger tingrett?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringsadvokaten har anket dommen fra Stavanger Tingrett der Skagen AS fikk medhold i fradragsrett for sponning av visse allmennyttige organisasjoner. Saken er fulgt med stor spenning i alle allmennyttige organisasjon og ses på som viktig for den framtidige utvikling og finansiering av allmennyttige formål. Saken dreier seg om det de ser på som samme åpning til sponsormuligheter som idretten har. Dommen i Stavanger tingrett ble derfor sett på som viktig for organisasjonene.

Svar:

Rettsaken det vises til i spørsmålet gjelder grensegangen mellom ikke fradragsberettigede gaver og sponsorkostnader med relevant reklameverdi ved sponning av veldedige organisasjoner. Skattekontorets standpunkt i den aktuelle saken er at kun en andel av kostnadene er å anse som fradragsberettiget reklameverdi. Saken verserer fortsatt for domstolen og jeg kan ikke kommentere denne nærmere.

Generelt vil jeg imidlertid bemerke at det er et

grunnprinsipp at det gis fradrag for kostnader til inntekts ervervelse. Reklamekostnader som er pådratt for å skape salg mv. er derfor normalt fradragsberettiget. For bedrifter vil sponsorkostnader kunne medføre fradragsrett om det foreligger en motytelse i form av reklame. Fradragets størrelse er imidlertid avhengig av reklameverdien. Reklameverdien av sponning forutsetter bl.a. en viss synlighet for publikum og må vurderes konkret i det enkelte tilfellet. Hvis sponsorbeløpet overstiger reklameverdien, gis det ikke fradrag for dette overskytende beløpet. Dette prinsipielle utgangspunktet er det samme for all form for sponning, men resultatet kan falle ulikt ut for ulike typer sponning av frivillige organisasjoner på grunn av faktiske forskjeller knyttet til reklameverdien. Også slike mulige forskjeller må vurderes konkret i hvert tilfelle.

I den utstrekning sponning ikke har reklameverdi vil det overstigende beløp utgjøre en skattemessig gave. Rene gaver er som utgangspunkt ikke fradragsberettiget etter skatteloven. Et unntak fra dette er gjort eksplisitt i skatteloven § 6-50. Etter denne bestemmelsen er det en beløpsbegrensning på kroner 12 000 kr i året for gaver til visse frivillige organisasjoner som gir skattefradrag for giveren. Ut fra et overordnet syn mener jeg at staten bør ha styring med hvilke tiltak som og formål som skal tilgodeses med offentlige midler. Selv om private gaver i utgangspunktet ikke er offentlig midler, gjør denne fradragsretten at staten blir en vesentlig bidragsyter gjennom tapte skatteinntekter. Et tak på fradragsretten for gaver til veldedige organisasjoner er naturlig både ut fra slike overordnede hensyn og for å unngå at private aktører kan formidle store offentlige midler til sine private, ideelle referanser.

SPØRSMÅL NR. 1759**Innlevert 20. september 2010 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 28. september 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Hvilke mål for antallet soningsoverførte til Romania har regjeringen satt seg for 2010, 2011 og 2012, forutsatt at antallet dømte holder seg stabilt?»

BEGRUNNELSE:

Det er gledelig at det har kommet på plass avtale mellom Romania og Norge om soningsoverføring. Det er et tvverpolitisk ønske om at utenlandske kriminelle sendes til soning i hjemlandet.

Svar:

Pr.19 september 2010 sonet 20 rumenere dom i norske fengsler. Av kriminalomsorgen har jeg fått opplyst at ca ti av rumenerne har lang nok dom til å kvalifisere til soningsoverføring etter gjeldende regler. Dette skyldes at det er et krav til minimum 6 måneders gjenstående soningstid når anmodningen om overføring sendes til domfeltes hjemland. Dessuten er saksbehandlingstiden i Romania omstendelig fordi intern lovgivning krever at spørsmålet om soningsoverføring alltid skal domstolsbehandles. Blant annet på denne bakgrunn er bare en rumener overført til soning i hjemlandet hittil i år. Den nylig undertegnede avtalen mellom Norge og Romania om soningsoverføring representerer derfor en viktig milepel.

Den bilaterale avtalen mellom norske og rumen-

ske justismyndigheter har til hensikt å effektivisere og forenkle overføringsprosessen. Domfelte vil etter avtalen kunne overføres raskere enn det som i dag er mulig etter den europeiske konvensjonen. Avtalen legger opp til hurtigere saksbehandling og gir mulighet for soningsoverføring i tilfeller hvor overføring ikke er mulig per i dag. Eksempelvis stiller avtalen ikke krav til utvisningsvedtak for å overføre domfelte ved tvang, så lenge den domfelte er borger av det landet han eller hun skal overføres til. Dette innebærer at anmodningen om soningsoverføring raskt kan sendes til domfeltes hjemland etter at rettskraftig dom foreligger, og at flere domfelte vil kunne vurderes for overføring. Det presiseres imidlertid at det fortsatt vil være et krav om 6 måneders gjenstående soningstid når saken sendes til Romania.

Avtalen er enda ikke trådt i kraft. Før dette kan skje, må det foretas justeringer i Lov om overføring av domfelte. Lovendringsforslaget er nå på høring.

Det er på denne bakgrunn vanskelig å gi noe eksakt tall for hvor mange som kan overføres til Romania de tre neste årene, men antallet må forventes å øke betydelig. Inntil soningsoverføringsavtalen mellom Norge og Romania settes i kraft må saker om overføring behandles etter eksisterende regelverk. Jeg understreker imidlertid at arbeidet med soningsoverføringer generelt sett er høyt prioritert.

SPØRSMÅL NR. 1760**Innlevert 20. september 2010 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 24. september 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Hundeloven har et forbud mot såkalte farlige hunder.

Kan statsråden redegjøre for hvilke hunderaser som er involvert i farlige episoder der mennesker eller andre dyr blir angrepet eller skadet?»

Svar:

Jeg vil innledningsvis gjøre oppmerksom på at i Norge føres ingen offentlig statistikk over farlige episoder der mennesker eller andre dyr er blitt angrepet eller skadet av hund. Det noe begrensede tallmateriale differensierer heller ikke mellom hundraser. Justisdepartementet foretok en gjennomgang av avlivningspraksis av hund, samt mottatte opplysninger om skader voldt av hunder og atferdsrelaterte problemer hos hunder i forbindelse med arbeidet med hundeloven før dennes vedtakelse og ikrafttredelse i 2004, jf. Ot.prp. nr. 48 (2002-2003). Her fremkommer bl.a. at personskaderegisteret ved Nasjonalt Folkehelseinstitutt oppgir en insidens på skader forårsaket av kjæledyr ved hjemmeulykker på seks per 10 000. Barn var mest utsatt. Den naturlig mest fremtredende skaden etter ulykke med eller angrep fra hund er bittskader. Landsestimatet er basert på 7,3 % av befolkningen som omfatter innhentede opplysninger fra alle personskader som kommer til behandling ved en del av landets sykehus og legevakter. Skader som er behandlet hos lege eller tannlege, og skader som ikke blir behandlet, er ikke registrert i dette registeret. Folkehelseinstituttets smittevernhandbok for kommunehelsetjenesten 2010 kapittel 21 anslår at ca. 5 000 hundebitt årlig fører til legebesøk. For øvrig anser jeg det godt kjent at det i Norge har forekommet at hund har angrepet og drept barn. Hundehold i Norge har et stort omfang, og anslagsvis er det omkring 400 000 hunder. Det alt vesentlige av hundeholdet i Norge antas å være uproblematisk i forhold til omgivelsene. Hundeloven ble vedtatt bl.a. idet daværende regelverk hva gjaldt hund og hundehold ble ansett uoversiktlig, og et lite effektivt redskap til å motvirke de tilfelle av problematisk hundehold som også kan være et hverdagsproblem for mange mennesker, og som i ytterste konsekvens har ført til at hund har angrepet eller drept et barn. Hundelovens § 19 bestemmer således bl.a. at det uansett rase er forbudt å holde, avle eller innføre hunder som er gitt trening i å an-

gripe eller forsvare seg eller hundeholderen mot mennesker og andre hunder, eller enkelthunder som fremstår som spesielt aggressive, kampvillige eller med andre sterkt uønskede egenskaper eller fremtreden, slik at de kan være farlige for mennesker og dyr. Videre ble det, bl.a. særlig ut fra behovet for å motvirke kamphundproblemene og for å unngå farlige følger av hundehold i visse typer miljøer i befolkningen, vedtatt å videreføre tilsvarende bestemmelser som i den tidligere Kamphundloven. Bestemmelser om bl.a. rasespesifikt forbud er således inntatt i forskriften til hundeloven. I forskriftens § 1 er det angitt seks hundetyper, og blandinger der en eller flere av disse er med, som forbys. Politidirektoratet har opplyst meg om at heller ikke politidistriktene fører statistikk som viser antallet tilfeller der de ulike hunderaser er involvert i farlige episoder med skade eller angrep på mennesker eller dyr. Det foreligger heller ikke eksakte tall som viser hvilke av de forbudte hunderasene som er innblandet i slike episoder. Manuelle tellinger gjort i syv politidistrikt (Romerike, Hedemark, Vestoppland, Nordre Buskerud, Haugaland og Sunnhordland, Sunnmøre og Helgeland politidistrikter) i anledning representantens spørsmål, viser at det fra hundeforskriftens ikrafttredelse i august 2004 er registrert 26 tilfeller der s.k. "farlige" hunder har vært involvert i episoder som nevnt. Av disse har amerikansk staffordshire terrier vært innblandet i 22 tilfeller, pitbullterrier i 3 tilfeller og tsjekkosllovakisk ulvehund i en episode. Politidirektoratet har videre opplyst at forholdet mellom de forskjellige hunderasene stemmer overens med det inntrykk Politidirektoratet sitter med basert på erfaringer fra klagesaksbehandlingen. Avslutningsvis viser jeg til tidligere spørsmål fra stortingsrepresentant Asmyhr som berører temaet om farlige hunder og mine svar i den forbindelse. Jeg vil som tidligere også understreke at jeg ser problematikken med forbud av enkelte hunderaser, og jeg mener hjemmelen til å forby hunderaser må brukes med varsomhet og kun i tilfeller hvor dette er strengt nødvendig. Jeg mener likevel at påviste genetiske eller sosiologiske forhold kan nødvendiggjøre og begrunne et raseforbud for et begrenset antall. Jeg ser imidlertid ikke på det nåværende tidspunkt noe behov for å endre raseforbudet i hundeforskriften.

SPØRSMÅL NR. 1761**Innlevert 20. september 2010 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad****Besvart 1. oktober 2010 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Prosjektet grønne energikommuner ble lansert av regjeringen i 2007. 22 kommuner ble plukket ut til å være fyrtårn som skulle gå foran og være en inspirasjon til "tidenes klimadugnad". Aftenposten kunne 12.08.10 berette at det frem til nå er få målbare resultater av prosjektet i de 22 kommunene.

Vil regjeringen sørge for at det blir utarbeidet en evalueringsrapport når prosjektet med klimakommuner utløper ved nyttår, og vil man se på hva som kan ligge til grunn for de manglende resultatene?»

Svar:

Stortingsrepresentant Grimstad viser til oppslag i Aftenposten 12.08.10. Oppslaget bygger på en intern evaluering av deltakerkommunene bestilt av prosjektet. Formålet med denne evalueringen var å granske arbeidet med klima- og energiplanene i 19 av de 22 deltakerkommunene som enten hadde vedtatt eller sendt på høring klima- og energiplaner ved inngangen av 2010. Evalueringen viser at det hovedsakelig har vært gjennomført tradisjonelle planprosesser i kommunene. Men evalueringen viser også at det er satt i gang gode tiltak i mange av kommunene, f.eks.

har flesteparten av kommunene satt i gang utbygging av fjernvarmenett og satt av til dels betydelige summer til enøk-tiltak i egen virksomhet.

Formålet med denne evalueringen var å få et bedre grunnlag for å jobbe opp mot kommunene det siste halvåret av programperioden. I tillegg har Vestlandsforskning utført en følgeevaluering av programmene Livskraftige kommuner og Grønne energikommuner i 2009. (Livskraftige kommuner er en programavtale mellom Miljøverndepartementet og KS. Grønne energikommuner er en tilleggsavtale til Livskraftige kommuner.) Denne evalueringen tok bl.a. for seg opprettelsen av programmet og arbeidsformen. Den overordnede vurderingen var at programmene hadde hatt middels til god effekt med hensyn til å nå sine målsetninger, og med en tendens til økende måloppnåing over tid.

Prosjektet Grønne energikommuner avsluttes ved utgangen av året. Det er viktig at erfaringene fra programmet blir tatt vare på. Det vil bli utarbeidet en sluttrapport fra programmet som oppsummerer erfaringene og resultatene. Rapporten vil bli tilgjengelig for alle kommuner og forhåpentligvis til nytte i deres klima- og energiarbeid.

SPØRSMÅL NR. 1762**Innlevert 20. september 2010 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll****Besvart 1. oktober 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Energirådet ble stiftet i 2007 for å sette fokus på teknologi- og næringsutvikling i kraft- og fornybarbransjen. Førrige møte ble holdt i mai 2009, og det er foreløpig ingen planlagte møter for 2010. OED skal etter sigene ha hatt behov for å vurdere egen deltakelse i og behovet for, et slikt råd.

Kan statsråden gi en orientering om status quo for energirådet og hva som er målet for Energirådet videre?»

BEGRUNNELSE:

I følge tidsskriftet Energi 03/2010 avventer nå bransjen en oppklaring på hva energirådets fremtid vil bli. Det er foreløpig uvisst om det i det hele tatt vil avholdes møter i Energirådet i 2010. Energirådet ble dannet for å være ett topplederforum for kraft- og fornybarbransjen, og intensjonen ved oppstart var å ha fra 2-4 møter i året.

Svar:

Til orientering møtte jeg Energirådet tirsdag 28. september 2010. Temaene som var valgt denne gang

var kompetanseutvikling i energinæringen og aktørenes bidrag til utvikling av næring basert på fornybar energi.

Det er riktig som det påpekes at det foregående møte med Energirådet var i mai 2009. Årsaken til oppholdet mellom de to møtene er at jeg ønsket å ha

en gjennomgang av samtlige råd og utvalg som er knyttet til departementet.

Min vurdering av Energirådet er at det er en viktig arena for meg, hvor jeg kan diskutere utfordringer og muligheter knyttet til næringsutvikling og internasjonalisering med toppledere fra energinæringen.

SPØRSMÅL NR. 1763

Innlevert 20. september 2010 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll

Besvart 1. oktober 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Kan Statsråden gi en beskrivelse av hvor langt man har kommet, samt plan for videre fremdrift i forhandlingene med Sverige om grønne sertifikater, inkludert en oversikt over hvor mange forhandlingsmøter det har vært med svenske myndigheter etter valget 2009?»

Svar:

Jeg viser til mitt svar av 12. mai d.å. på spørsmål nr 1138 til skriftlig besvarelse fra representanten Solvik-Olsen. Etableringen av det felles markedet med Sverige er en viktig sak i departementet som krever løpende kontakt og møter på forskjellige nivåer med svenske myndigheter. Det felles markedet skal starte opp 1. januar 2012, jeg tar derfor sikte på å fremme lov om elsertifikater for Stortinget før påske 2011.

SPØRSMÅL NR. 1764

Innlevert 20. september 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker

Besvart 28. september 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Vi er kjent med at utkastet til proposisjon for prosjekt rv 2 Kongsvinger - Slomarka i Hedmark er oversendt Samferdselsdepartementet fra Vegdirektoratet.

Når planlegger samferdselsministeren å legge frem proposisjonen for Stortinget?»

BEGRUNNELSE:

Delstrekningen Kongsvinger-Slomarka er andre utbyggingsetappe av rv 2 mellom Kløfta og Kongsvinger. Reguleringsplanen for denne strekningen ble godkjent i desember 2008. Det har vært ventet at Stortinget ville gi sin tilslutning til bompengerevisjon i løpet av 2010, og at utbyggingen skulle starte kort tid etter.

Rv 2 er en av de mest brukte veiene mellom Oslo og Sverige, og trafikken har vært sterkt økende. Dagens veistandard er ikke dimensjonert for den store

trafikkveksten, og det har vært flere ulykker.

Med oppstart høsten 2010 eller tidlig 2011, vil strekningen kunne åpnes som en firefelts veg i 2014.

Svar:

I St.meld. nr. 16 (2009-2010) Nasjonal transportplan 2010-2019 er det lagt opp til at prosjektet rv 2 Kongsvinger – Slomarka skal påbegynnes i løpet av første fireårsperiode. De statlige midlene til prosjektet er betinget av at de lokale myndigheter gir tilslutning til et opplegg for delvis bompengefinansiering. Slike vedtak ble fattet av Hedmark og Akershus fylkeskommuner henholdsvis den 28. og 29. oktober 2009.

Statens vegvesen Vegdirektoratet har nylig oversendt et utkast til stortingsproposisjon om finansiering og utbygging av rv 2 Kongsvinger – Slomarka til Samferdselsdepartementet. Saken er nå til behandling i Samferdselsdepartementet og vil bli lagt frem for Stortinget så raskt som mulig.

SPØRSMÅL NR. 1765**Innlevert 21. september 2010 av stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide****Besvart 29. september 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Mange bønder i Troms opplever nå tidenes krise. Næringen anslår et fylkessnitt på 50 % avlingssvikt, men for enkeltbruk kan svikten være opp mot 100 %. Til tross for dobling av satsene for avlingsskadeerstatning i Troms, så vil dette langt fra være tilstrekkelig. Det er nødvendig med ytterligere grep fra statlig side om ikke konsekvensene for landbruksnæringa i Troms skal bli uopprettelige.

Hva vil statsråden gjøre for å unngå at mange bønder i Troms nå blir tvunget til å gi opp?»

BEGRUNNELSE:

Det er betydelig avlingssvikt i landbruket i Troms i år. Situasjonen varierer noe fra område til område i fylket, men for store områder er situasjonen dramatisk.

Avlingssvikten skyldes betydelig vinterskade som følge av isbrann på eng, dyp og langvarig tele som følge av barfrost sist vinter, sen, regnfull og kjølig vår, en regnfull og kjølig sommer, samt tidlig frost og tidlig snøfall nå i høst i indre deler av fylket.

Frosten kom tidlig, og for potethøsten er svikten >70 %. I vesentlige områder er det fare for at det ikke blir nok til å berge settepotet for neste år.

Mange bønder har fra før meget lav egenkapital og har ikke likvide midler. Faren for konkurs, nedslakting og en akselerert nedlegging av bruk er stor.

Innovasjon Norge bekrefter bekymringen for bøndernes lave egenkapitalandel.

Svar:

Jeg har fått mye og god informasjon om den vanskelige situasjon landbruket i Troms er kommet i på grunn av ekstraordinært uheldige klimabetingelser. Situasjonen ble blant annet presentert og drøftet på mitt kontor den 25. august, der både Fylkesmannen og Fylkeskommunen var representert, i tillegg til Norges Bondelag, Norsk Bonde- og Småbrukarlag og flere andre. Jeg har stor forståelse for den vanske-

lige situasjonen mange bønder i fylket har kommet opp i på grunn av dette.

På møtet ble det derfor fra min side gitt signaler om at en måtte søke å finne midler til ekstraordinære tiltak overfor bruk i Troms med store avlingsskader i grovfôrproduksjon. Min motivasjon for å signalisere at man i dette tilfelle burde gå ut over gjeldende regelverk, var det store skadeomfanget i et geografisk avgrenset område som innebærer at innkjøp av grovfôr fra andre områder gir transportkostnader betydelig ut over det nivå som den gjeldende erstatningsordningen bygger på. Partene i jordbruksoppgjøret ble bedt om å finne en hensiktsmessig ordning, og finansiering innenfor jordbruksavtalen.

Norges Bondelag og staten ble 03.09.10 enige om en tilleggsprotokoll til årets jordbruksavtale som innebærer at erstatningssatsene for grovfôr i Troms i 2010 økes fra 2,00 kr per netto fôrenhet (FEM) til 4,00 kr per netto fôrenhet (FEM). Denne doblingen av erstatningssatsen er begrunnet med antatt betydelige transportkostnader ved nødvendig kjøp av grovfôr. Partene var enige om at den økte erstatningssatsen finansieres over "Skadefondet for landbruksproduksjon" innenfor jordbruksavtalens gjeldende bevilgningsramme, og eventuelt ved omdisponeringer innenfor avtalen. Ut fra Fylkesmannens anslag for skadeomfanget, er det estimert at dette vil kunne gi opp mot 15 mill. kroner ekstra til landbruket i Troms ut over de ordinære erstatningene som vil kunne utgjøre i størrelsesorden 20 - 25 mill. kroner.

Dette er ekstraordinære tiltak i en ekstraordinær situasjon. Jeg mener at jordbruksavtalepartene har kommet fram til et godt bidrag for at bønder i Troms kan komme gjennom denne vanskelige perioden.

Tiltakene som er satt i verk må nå få virke, og alle ledd – både offentlige og private - må anstrenge seg til det ytterste for å håndtere situasjonen.

Fra statens side vil det bli sterkt prioritert at erstatningsutbetalingene kommer så raskt som mulig slik at likviditeten for brukerne ikke blir for vanskelig.

SPØRSMÅL NR. 1766**Innlevert 22. september 2010 av stortingsrepresentant Ib Thomsen****Besvart 5. oktober 2010 av kulturminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Hvilke vurderinger er lagt til grunn fra statsrådens side for å holde kvinneidrett utenom momsordningen under ny § 2-1 i merverdiavgiftsloven, og hva vil statsråden gjøre for å sikre en god økonomisk likestillingspolitikk på idrettsfeltet?»

BEGRUNNELSE:

I Prop. 119 LS (2009-2010) ligger det en endring i merverdiavgiftsloven, som innebærer en avgiftsplikt på 8 % mva. i kombinasjon med fradrag for inngående mva. på opptil 25 %. Denne ordningen vil slå ut ulikt ut fra idrett og beløpsgrense for registrering. Imidlertid er "de to øverste divisjonene i fotball for menn og den øverste divisjonen i ishockey for menn" de eneste idrettene som konkret nevnes til å være inkludert i ordningen.

Norsk kvinneidrett er på flere områder i verdens toppen, og det er i denne sammenhengen nok å nevne våre landslag i håndball og fotball som i en årrekke har gledet det norske folk med store prestasjoner og titler i internasjonale mesterskap. Også på klubbnivå holdes det høyt nivå, både sportslig og publikummessig. Toppserien i fotball trekker ca. 10.000 tilskuere, mens de tre beste håndballagene i Postenligaen alene trekker ca. 50.000 på én sesong. Det fremstår derfor som svært underlig at statsråden ikke ønsker å gi toppidretten på kvinnesiden like økonomiske vilkår som herreidretten, og spørsmålsstilleren mener det kan stilles et stort spørsmålstegn ved om dette kan kalles likestilling.

Svar:

Når det gjelder første del av spørsmålet, vedtok Stortinget en rekke endringer av merverdiavgiftsloven med virkning fra 1. juli 2010, jf. endringslov 25. juni 2010 nr. 32. Bakgrunnen for endringene går fram av Innst. 344 L (2009-2010) Innstilling fra finanskomiteen om endringer i merverdiavgiftsloven mv. (utvidet avgiftsplikt på kultur- og idrettsområdet) og Prop. 119 LS (2009-2010) Endringer i merverdiavgiftsloven mv. og Stortingets vedtak om merverdiavgift (utvidet avgiftsplikt på kultur- og idrettsområdet).

På idrettsområdet ble det blant annet vedtatt merverdiavgiftsplikt med en sats på 8 pst. ved omsetning av inngangsbilletter til idrettsarrangementer. For å sikre at bare den mest profesjonelle delen av idretten med stor publikumstilstrømning og store billettinn-

tekter ble omfattet av avgiftsplikten, omfatter endringene aktører som har minst 3 mill. kroner i billettinntekter i løpet av en 12 måneders periode, samt aktørene i de to øverste divisjonene i fotball for menn og øverste divisjon i ishockey for menn. For sistnevnte gruppe aktører ble det altså gjort et unntak fra beløpsgrensen på 3 mill. kroner. Om den nærmere begrunnelse for disse endringene vises det til avsnitt 2.4 i innstillingen og avsnitt 7.2.3 i proposisjonen.

Formålet med avgrensningen er å nå idrettsarrangementene med størst publikumstilstrømning, samtidig som man i størst mulig grad sikrer at alle lag i én divisjon skal stå overfor det samme regelverket. For lagidrettene er det klubbene i de to øverste divisjonene i fotball for menn, og den øverste divisjonen i ishockey for menn, som gjennomgående har stor publikumstilstrømning.

Det finnes enkelte klubber også i andre divisjoner og lagidretter som har store billettinntekter, men det er generelt ikke situasjonen for de fleste av klubbene i de divisjonene som disse klubbene spiller i. Disse divisjonene er derfor holdt utenfor avgiftsplikten. Det er ingen divisjoner for kvinner som har nok publikumstilstrømning og billettinntekter til å komme generelt inn under den nye merverdiavgiftsplikten.

Når det gjelder beløpsgrensen på 3 mill. kroner, ble denne satt så høyt for i større grad å sikre at ikke enkeltklubber i lavere divisjoner eller enkeltklubber innen andre lagidretter blir avgiftspliktige. Denne beløpsgrensen gjenspeiler kun publikumstilstrømningen.

I andre del av spørsmålet spør representanten Thomsen hva statsråden vil gjøre for å sikre en god økonomisk likestillingspolitikk på idrettsfeltet. Kulturdepartementets tilskuddsordninger til idrettsformål er de fremste virkemidlene i den statlige idrettspolitikken. Tilskuddene til bygging og rehabilitering av idrettsanlegg og tilskuddene til den organiserte idretten er de mest sentrale ordningene.

Tilskuddene til bygging og rehabilitering av idrettsanlegg skal bidra til en anleggsutbygging som gir flest mulig anledning til å drive idrett og fysisk aktivitet. En bred anleggsutbygging sikrer at både jenter og gutter, kvinner og menn får tilgang til lokalt forankrede aktivitetstilbud gjennom den frivillige medlemsbaserte idretten og gjennom mulighet for egenorganisert aktivitet.

Tilskuddet til Norges idrettsforbund og olympiske og paralympiske komité (NIF) skal blant annet bidra til å bevare og sikre NIF som en åpen og inkludert

rende organisasjon. I Kulturdepartementets årlige tilskuddsbrev til NIF forutsettes det at NIF vektlegger arbeidet med likestilling i idretten og at organisasjonen aktivt motarbeider diskriminering i forhold til kjønn. Når det gjelder toppidrettsstipender, forutsetter departementet at disse fordeles jevnt mellom kvinner og menn.

Likestilling mellom kjønnene er spesielt ivaretatt i lov for Norges idrettsforbund og olympiske og paralympiske komité. I § 2-4 heter det blant annet:

”Ved valg/oppnevning av representanter til årsmøte/ting, samt medlemmer til styre, råd og utvalg mv. i NIF og NIFs organisasjonsledd skal det velges kandidater/representanter fra begge kjønn.”

Idrettens likestillingsarbeid er også omtalt i NIFs ”Idrettspolitisk dokument – tingperioden 2007-2011”. NIF har i flere sammenhenger vektlagt arbeid-

det med likestilling innenfor idrettsorganisasjonen. Dette har gitt seg uttrykk både i form av prioritering av aktiviteter for jenter og kvinner og gjennom arbeid for en jevnere kjønnsfordeling blant trenere og tillitsvalgte.

I denne sammenhengen vil jeg spesielt nevne Olympiatoppens satsingsområde ”Kvinneløftet”. Sammen med samarbeidspartnere arbeider Olympiatoppen for å gi kvinnelige utøvere, trenere og ledere ekstra stimulans og motivasjon til videreutvikling. Gjennom flere årlige fellessamlinger, jevnlig kveldssamlinger, og med individuell, oppfølging av personlige coacher, har fokuset vært å styrke kvinnes posisjon i norsk toppidrett.

Kulturdepartementets viktigste bidrag til likestilling på idrettsområdet er å støtte opp om det likestillingsarbeidet som drives i regi av idrettsorganisasjonene.

SPØRSMÅL NR. 1767

Innlevert 22. september 2010 av stortingsrepresentant Line Henriette Hemdal

Besvart 1. oktober 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Det vises til skriftlig spørsmål Dokument nr. 15:1685 (2009-2010). I svaret skriver statsråden at departementet fortløpende vil vurdere om det er behov for ytterligere utredninger eller eventuelle søknader om andre alternativer, og unnlater for øvrig å svare på spørsmålet.

Vil statsråden anmode Statnett om å søke konsesjon for kabel på delstrekningen Ørskog - Store Standal på den konsesjonsgitte kraftledningen mellom Ørskog og Fardal?»

Svar:

Departementet vurderer fortløpende om det er behov for ytterligere utredninger eller eventuelle søknader om andre alternativer for delstrekninger av denne kraftledningssaken. Dette innbefatter alternativet med sjø- og jordkabel på delstrekningen Ørskog – Store Standal.

Departementet mottok i februar i år en utredning fra Statnett om et slikt kabelalternativ. Så snart det lar seg gjøre, vil jeg gå videre med en så bred og god dialog som mulig med de folkevalgte i de kommuner som berøres av tiltaket. Deretter vil jeg komme tilbake til om Statnett skal anmodes om søke alternativt for en kabel på denne delstrekningen.

SPØRSMÅL NR. 1768**Innlevert 22. september 2010 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 1. oktober 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hva er statsrådets syn på dyreassistert terapi - dvs. bruk av dyr som del av ulike behandlingsformer - og på hvilken måte vil statsråden bidra til at denne typen behandling kan få større utbredelse i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Nærkontakt med dyr kan ofte ha en helsemessig positiv effekt - både psykisk og fysisk - for mennesker i en behandlingssituasjon.

I Norge har man begynt å systematisere opplæringen og kvalitetssikringen av frivillige som ønsker å stille dyrene sine til rådighet for mennesker som av ulike årsaker er i en behandlingssituasjon. Etter det undertegnede kjenner til har man høstet positive erfaringer med systematiske opplegg av denne art i Norge.

Nodat - Norsk organisasjon for dyreassistert terapi - er en tverrfaglig interesseorganisasjon som arbeider med denne tematikken. Nodat er åpent for alle typer kjæledyr, men har så langt bare kurset terapihunder og førere. Det er stor pågang til disse kursene i form av dyr/førere, og det er ventelister ift. mennesker som ønsker dyreassistert terapi. Organisasjonen har så langt benyttet et amerikansk kurs- og sertifiseringsopplegg, men mener det er behov for å etablere en referansegruppe som kan utvikle en norsk kurs- og sertifiseringsordning. Dette vil være et viktig bidrag for å sikre at denne typen behandling kan få større utbredelse i Norge, og ikke minst ha kvalitets- og sikkerhetsmessige fordeler.

Svar:

Pasienter og brukere skal sikres tilgang til behandling av god faglig kvalitet. Kvalitetsforbedring er en kontinuerlig prosess som må forankres organisatorisk hos ledelsen på alle nivåer i tjenesten og prege kulturen i hele organisasjonen. Det påhviler de regionale helseforetakene og kommunene å sørge for at befolkningen sikres helsetjenester av god faglig kvalitet. I oppdragsdokumentene til de regionale helseforetakene er det tydelig markert at kvalitetsforbedring må være en kontinuerlig prosess som må forankres hos ledelsen på alle nivåer. De regionale helseforetakene er videre pålagt et ansvar for at nasjonale retningslinjer og veiledere tas i bruk av tjenestene. Som departementets fagdirektorat gir Helsedirektoratet råd og innspill blant annet i utvikling av nye metoder og tilnærminger på helse- og sosialfeltet, og sammenstiller kunnskap og erfaring i faglige spørsmål. Helsedirektoratet gir høy prioritet til utvikling av nasjonale retningslinjer og faglige veiledere i helsetjenesten. Implementering av nye veiledere og retningslinjer skjer i samarbeid mellom kommunene, de regionale helseforetakene og Helsedirektoratet.

Jeg er kjent med at for noen pasientgrupper kan dyreassistert terapi være et viktig supplement. Jeg er informert om at Helsedirektoratet nylig har hatt et møte med Norsk organisasjon for dyreassistert terapi (NODAT) vedrørende organisasjonens ønske om å utarbeide en norsk kurs- og sertifiseringsordning som et bidrag for å sikre denne type behandling i Norge. Helsedirektoratet er godt kjent med at det har vært gjennomført prosjekter vedrørende dyreassistert terapi, og vil arbeide videre med spørsmål knyttet til utvikling av slike tilbud.

SPØRSMÅL NR. 1769**Innlevert 22. september 2010 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 29. september 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Hva er status for forslag til lovendringer for å øke bruken av tilstandsrapport ved omsetning av bolig i forbrukerforhold?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede er svært opptatt av å sikre forbrukere grundig og tilfredsstillende informasjon i forbindelse med omsetning av bolig. I denne forbindelse viser undertegnede til høring om £K3U 2009: 6 Tilstandsrapport ved salg av bolig, og ønsker en redegjørelse om på hvilken måte departementet har fulgt og evt.

Svar:

NOU 2009: 6 Tilstandsrapport ved salg av bolig har vært på høring. Saken er for tiden til behandling i departementet. Dette innebærer at forslagene i utredningen vurderes av departementet i lys av de innspillene som har kommet i høringen. I Takstlovutvalget var det betydelig uenighet om hvilke løsninger som vil være best egnet til å øke bruken av tilstandsrapporter ved salg av bolig. Forslagene i utredningen gjelder endring av regelverk av stor betydning for den enkelte forbruker som skal kjøpe eller selge bolig. Utredningen foreslår blant annet endringer i avhendingslova som vil gripe inn i kontraktsforholdet mellom partene. Siden det er forslag om vidtrekkende endringer i gjeldende regelverk, er det etter Justisdepartementets syn viktig at man foretar en grundig vurdering i lys av høringen.

SPØRSMÅL NR. 1770**Innlevert 23. september 2010 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad****Besvart 1. oktober 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Vil helseministeren instruere helseforetaka om å avslutte praksisen som hindrar ambulanshelikopter som har tilstrekkelig bemanning å bruke utstyr som er tilgjengelig, og vil ministeren sørge for at helikoptertjenesten kan finansiere ei bemanning som er nødvendig for å kunne bruke tilgjengeleg utstyr?»

GRUNNGJEVING:

NRK avslører 15.09 at ambulanshelikopter i Ålesund, Brønnøysund og Tromsø ikkje får bruke heisen som er ombord i helikoptra, bakgrunnen for dette er ifølge NRK at det krev 4 personar i helikopteret for å handtere heisen. I Tromsø og Brønnøysund er det berre 3 ombord, men i Ålesund er det 4. Likevel får helikopteret i Ålesund ikkje bruke heisen, fordi det skal vere lik praksis over heile landet.

Svar:

Luftambulansetjenesten i Norge har gjennom mange år benyttet en enkel teknikk med fast underhengende tau for å få rask tilgang til pasienter i situ-

asjoner der det er vanskelig å lande. Metoden er også egnet til å redde mennesker fra innlandsvann og fra sjø helt nær land. Lufttransport AS har valgt å montere heis for å kunne feste inn tau ved operasjoner der en henter ut pasienter i fast underhengende tau. Formålet er ikke å bruke denne som redningsheis.

Forskrift om krav til akuttmedisinske tjenester utenfor sykehus stiller krav om at ambulanshelikoptertjenesten skal utføre enkle søk og redningsoppdrag. Dette kravet er i dag dekket ved alle baser. Øvrige søk og redningsoppdrag skal i henhold til etablert arbeidsfordeling utføres av redningshelikoptertjenesten. Luftambulansetjenesten har ikke kapasitet til å øke sitt engasjement innen SAR i større grad, og å innføre heisoperasjoner vil ha konsekvenser for besetningskonsept, trening og økonomi. Det er uansett ikke aktuelt for luftambulansen å utføre heisoperasjoner til sjøs, da dette er en krevende og risikoutsatt spesialoppgave. Luftambulansetjenesten ANS gjennomførte i 2009 en utredning for å vurdere oppstart med bruk av heis i Tromsø (dette er en opsjon i gjeldende kontrakt for basen i Tromsø). Konklusjonen ble at man ikke anbefalte å gå inn på dette, og at da-

gens konsept med fast tau dekker de fleste behov. Heis ville kunne gi en relativt liten gevinst i mindre enn 1 % av det totale antall oppdrag. Operativ sikkerhet må ha første prioritet, og en enstemmig prosjektgruppe, inklusive representanter fra det medisinske miljøet, konkluderte med at en eventuell innfasing av heis i tjenesten ville medføre behov for en dedikert heisoperatør som en del av besetningen. Det må av sikkerhetsgrunner være to personer i kabindøra under heisoperasjonen, og medisinsk personell, ansatt i helseforetaket og med jobbrotasjon til sykehuset, er ikke den rette yrkesgruppen til å inneha besetningsoppgaver i forbindelse med heisoperasjoner

Det er ikke bare antallet personer, men også kompetanse og ansettelsesforhold som her spiller inn. Kravene til en heisoperatør er regulert i luftfartslovgivningen og i helikopteroperatørens regelverk. Blant annet er det krav om at heisoperatøren skal være selektert for denne oppgaven, og i tillegg være ansatt hos helikopteroperatøren. Det er derfor ikke antall personer om bord i helikopteret som avgjør hvorvidt det kan utføres heisoperasjoner eller ikke. Det er også svært viktig å ha standardiserte prosedyrer på de basene operatøren drifter for å kunne yte en

sikker og fleksibel tjeneste, også med tanke på å kunne flytte helikopter og crew mellom baser ved særskilte behov. Ambulanshelikopteret i Ålesund har anestesilege, anestesi-/intensivsykepleier, redningsmann og flyger. Dette besetningskonseptet er primært satt sammen for å kunne tilby avansert pasientbehandling under ambulansoppdrag, og er i dag ikke egnet til å utføre mer avansert redningstjeneste enn ved andre luftambulansebaser. Dersom man skulle utføre heisoperasjoner ved basen i Ålesund, måtte besetningskonseptet endres med den sannsynlige konsekvens at den medisinske kompetansen og kapasiteten i besetningen ville bli svekket. I september 2009 ble det opprettet en ny redningshelikopterbase i Florø på døgkontinuerlig beredskap. Denne etableringen utgjør en betydelig styrking av bl.a. heiskapasiteten i regionen, og det er samlet sett god redningshelikopterdekning i området, med base både i Florø og Ørland. Eventuelle endringer i den etablerte oppgavefordelingen mellom redningshelikoptertjenesten og luftambulansetjenesten krever en grundigere utredning og vil bli belyst i forbindelse med Justis- og politidepartementets prosjekt for anskaffelse av nye redningshelikoptre.

SPØRSMÅL NR. 1771

Innlevert 23. september 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 11. oktober 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«På norsk sokkel har gass vært brukt til trykkstøtte for å øke oljeproduksjonen. Dette har vært ansett som fornuftig fordi man da både kan øke produksjonen av olje, og deretter hente opp den samme gassen og selge den. Dette var argumentet fra regjeringen i behandlingen av Troll Utvikling. I dette gis det inntrykk av at gass brukt til trykkstøtte ikke går tapt.

Er det gjort noen dokumentasjon på andelen gass brukt til trykkstøtte som senere kan utvinnes?»

Svar:

Ingen felt på norsk sokkel er kommet så langt i utviklingen at man har erfart i praksis hvor mye av injisert gass som blir produsert i en seinere fase. De nedstengte feltene har hatt liten eller ingen gassinjeksjon. Beslutninger om injeksjon baserer seg på beregninger, på samme måte som de beregningene som ligger til grunn når et felt bygges ut.

Prosentandelen av gassen brukt til trykkstøtte

som vil bli produsert på et seinere tidspunkt vil variere fra felt til felt siden reservoarene er forskjellige.

Oljedirektoratet har tidligere anslått at andelen av gassen brukt til trykkstøtte som vil kunne bli produsert på et seinere tidspunkt vil variere fra felt til felt innenfor et spenn på 60 % til 90 %. Det er ikke framkommet informasjon som tilsier at dette spennet er endret, men det kan påpekes at feltene som har størst mengder gass injisert har gode reservoaregenskaper og vil ligge i øvre del av dette spennet. Hvor stor andel av injisert gass som i praksis vil bli produsert for salg er både avhengig av reservoarets egenskaper og hvilke tiltak som operasjonelt settes inn.

Trollfeltet er spesielt nevnt i spørsmålet. Det er viktig å påpeke at gassen som bidrar til å opprettholde trykket og oljeproduksjonen først og fremst er de store gassmengdene som er i feltet i utgangspunktet. Problemstillingen har vært – og er – at denne gassen ikke må produseres ut for raskt for å unngå at en kan tape store oljeressurser.

SPØRSMÅL NR. 1772**Innlevert 23. september 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 1. oktober 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Regjeringen gir i sine festtaler inntrykk av at Norge skal bli Europas batteri. En slik satsing vil kreve betydelig utbygging av effektproduksjon, med tilhørende pumpekraftverk. Energi21 etterlyser økt forskningsinnsats på vannkraft, og mener dagens pumpekraftanlegg er for lite fleksible for å oppnå gode løsninger. Et nasjonalt testsenter bør stå ferdig innen 2016.

Vil statsråden ta initiativ til å få et slikt senter på plass?»

Svar:

Jeg er opptatt av å se på mulighetene som ligger i å utnytte det norske vannkraftsystemet som en effektbalanse i forhold til Europa. Jeg er også positiv til å se på tiltak som kan adressere de teknologiske utfordringene dette kan medføre.

Jeg regner med at stortingsrepresentant Solvik-Olsen i sitt spørsmål sikter til det som kommer frem i delrapporten fra Innsatsgruppen for fornybar kraft i Energi21, som også er omtalt i Teknisk Ukeblad tidligere denne måneden under et intervju med lederen av innsatsgruppen. Der trekkes det blant annet frem behov for bygging av test- og demonstrasjonsanlegg for pumpekraft.

Delrapporten fra Innsatsgruppen for fornybar kraft er et innspill til styret for Energi21 og deres ar-

beid med å revidere Energi21-strategien som daværende olje- og energiminister Åslaug Haga fikk overlevert fra en strategigruppe 5. februar 2008. Delrapporten er nå ute på offentlig høring.

Styret for Energi21 vil, på bakgrunn av delrapportene fra de ulike innsatsgruppene i Energi21 og tilhørende høringsprosesser, komme opp med en revidert Energi21-strategi til sommeren 2011. Styret vil i den reviderte strategirapporten foreta prioriteringer og gi råd om den videre innretningen på forskning, utvikling, demonstrasjon og kommersialisering av ny energiteknologi.

Jeg vil forholde meg nærmere til problemstillingen som stortingsrepresentant Solvik-Olsen tar opp når den reviderte Energi21-strategien legges frem. Anbefalingene fra Energi21 vil i første rekke bli fulgt opp gjennom virkemidlene under Norges forskningsråd og Enova.

Jeg vil også minne om at vi har etablert et forskningscenter for miljøvennlig energi (FME) kalt CEDREN, som blant annet ser på hvordan man kan tilpasse vannkraft teknisk og miljømessig til økende behov for balansering av vindkraft og utveksling med Europa. Et av prosjektene under CEDREN er HydroPEAK, som ser nærmere på vannkraft som balansekraft og behovet for tekniske tilpasninger i den sammenheng.

SPØRSMÅL NR. 1773**Innlevert 23. september 2010 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 4. oktober 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for SAS AB sin måloppnåelse i forbindelse med Core SAS samt strategier tilknyttet dette?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med Stortingets behandling av Prop. 79 S (2009-2010) SAS AB - statens deltakelse

i kapitalforhøyelse, ble det lagt vekt på Core SAS som er gjeldende strategi for SAS AB. Denne strategien ble lansert i forbindelse med egenkapitalemissjonen i 2009. Core SAS skal ifølge proposisjonen, bygge på at selskapet i større grad skal fokusere på det skandinaviske luftfartsmarkedet, som fortsatt er et attraktivt marked med en høy andel forretningsreisende. Hovedpunktene i Core SAS bygger på satsing på kjernevirksomhet, satsing på forretningsreisende, re-

dusere selskapets kostnadsbase, strømlinjeformet organisasjon samt styrking av selskapets kapitalstruktur. Departementets vurdering var at selskapet måtte tilføres kapital og at dette var det eneste realistiske alternativet for å ivareta aksjonærenes verdier i SAS AB. Siden kapitalforhøyelsen i mars 2010 har nåværende konsernsjef meldt sin avgang og ny konsernsjef ble ansatt torsdag 16. september 2010.

Lederskiftet understreker enda mer viktigheten av at Norge som eier av 14,3 pst av SAS AB, kontinuerlig følger opp de vedtatte strategier for selskapet.

Svar:

Jeg viser til at SAS AB er et børsnotert selskap. SAS rapporterer grundig om fremdriften i Core SAS i sine kvartalsvise rapporter, og utviklingen i Core SAS følges av departementet, SAS har så langt gjennomført refinansiering, omorganisering, kapasitetsreduksjon og kostnadsprogram i stor grad i henhold til plan.

SPØRSMÅL NR. 1774

Innlevert 23. september 2010 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde

Besvart 4. oktober 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Kan finansministeren gi en utfyllende liste over særregler innen skatt, avgift og toll som gjør at regjeringsmedlemmer er unntatt fra bestemmelser som gjelder folk flest?»

BEGRUNNELSE:

Skatte- og avgifts- og tollregelverket inneholder en del særregler, eller regler som bare praktiseres for regjeringsmedlemmer. Eksempler på dette er reglene om sikkerhetskjøring, der man slipper å skatte av fordelen ved bilbruken, og reglene om toll- og avgiftsfritak for gaver fra statsoverhoder uansett verdi. Disse særreglene og unntakene, som enten er nedfelt i lov, forskrift eller resultat av ligningspraksis står i grell kontrast til de ofte urimelig strenge straffetiltakene vanlige folk blir møtt med om de skulle være så uheldige å snuble i et meget komplekst regelverk.

Svar:

I skattelovgivning finnes det bare én særregel for regjeringsmedlemmer, og den gjelder skattemessig bosted. Denne bestemmelsen, som også gjelder for stortingsrepresentanter og for statssekretærer og politiske rådgivere i departementene, finnes i skatteloven § 3-1 syvende ledd.

Skattelovens hovedregel etter § 3-1 første ledd, er at man anses (skattemessig) bosatt i den kommunen man var bosatt 1. november i året før inntektsåret. Bestemmelsen i § 3-1 syvende ledd innebærer at ovennevnte politikere, i gitte situasjoner, likevel anses bosatt i den kommunen de hadde bosted før de til-

trådte. Dette betyr at stortingsrepresentanter mv. som har bosted utenfor Oslo-området, men som etter tiltrædelsen flytter til Oslo-området, fortsatt kan bli ansett å være bosatt på sitt tidligere bosted. I tillegg er det en særregel om fritak fra skatteplikt for fordelen ved fri bruk av statsministerboligen såfremt statsministeren også disponerer egen, privat bolig i tillegg, jf. skatteloven § 5-15 første ledd bokstav n. Se nærmere om denne bestemmelsen i Ot.prp. nr. 1 (2007-2008) kapittel 18.

Reglene om såkalt sikkerhetskjøring finnes i Finansdepartementets forskrift til skatteloven § 5-15-6 femte ledd. Dette er et generelt regelverk som ikke bare gjelder regjeringsmedlemmer. Ifølge bestemmelsen regnes ikke fordel i form av arbeidsgivers dekning av reise mellom hjem og arbeidssted, som skattepliktig inntekt når reisen skyldes ekstraordinære forhold i arbeidet. Ved vurderingen av dette legges det vekt på om reisen er uforutsigbar, om den skjer til uvanlig tid eller under tidsnød etter forsinkelse på arbeidsstedet, og om alternativ transport ikke finnes. Det kan også legges vekt på behov for skjermet transport (sikkerhetskjøring). Dette kan eksempelvis gjelde en person som er utsatt for trusler, uavhengig av om han/hun er politiker eller eksempelvis ansatt i privat næringsliv. Når det gjelder regjeringsmedlemmer har Politidirektoratet gitt særskilte retningslinjer for transport. Disse bestemmelsene er unntatt offentlighet da de inneholder sikkerhetsmessige vurderinger, jf. Håndbok for politisk ledelse kapittel 9.

Se for øvrig vedlagte utdrag fra Lignings-ABC 2009/10, kapitlet ”Stortingsrepresentanter mv.”

Jeg vil for ordens skyld også nevne at det i regel-

verket om toll og avgifter er to generelle bestemmelser som i praksis kan komme til anvendelse på grunn av regjeringsmedlemmers reisevirksomhet og transportbehov. Disse gjelder:

- 1) Det tidligere nevnte regelverket om erkjentlighetsgaver i tollforskriften § 5-1-22. Dette unntaket er det nærmere redegjort for i mitt svar på spørsmål nr. 1709 til skriftlig besvarelse. Gaver som mottas i forbindelse med besøk til og fra utlandet skal imidlertid, i tråd med nylige vedtatte endringer i Reglement for politisk ledelse, tilfalle staten med mindre de er av en ubetydelig verdi.

Det er derfor den norske stat og ikke det enkelte regjeringsmedlem som nyter godt av det særskilte unntaket i tollforskriften.

- 2) Stortingets vedtak om engangsvgift på motorvogner § 5 bokstav d; lett pansrete motorvogner til offentlig bruk (skuddsikre). Det kan gis fritak fra motorvognavgifter dersom kjøretøyene registreres på en offentlig myndighet eller etat. Dette unntaket er blant annet aktuelt for biler som anskaffes til regjeringens biltjeneste. Også i dette tilfelle er det staten og ikke det enkelte regjeringsmedlem som får avgiftsfritak.

SPØRSMÅL NR. 1775

Innlevert 23. september 2010 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde

Besvart 28. september 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Skjermingsreglene skal hindre at skatt betales av en risikofri avkastning på investert beløp, men er krevende å praktisere.

Hva sparer skatteyttere totalt i skatt ved å benytte seg av skjermingsreglene, og hva er skatteytternes anslåtte samlede kostnader ved å etterleve reglene?»

Svar:

Skjermingsfradraget er begrunnet med prinsippet om likebehandling av ulike finansieringsformer og skal sikre at utbytteskatten ikke øker finansieringskostnaden ved ny, norsk egenkapital sammenliknet med andre finansieringskilder.

Ifølge Statistisk sentralbyrås skattestatistikk for personer var skattefritt utbytte og gevinst ved salg av aksjer for personlige aksjonærer i 2008 om lag 3,3 mrd. kroner. Det vil si at benyttet skjermingsfradrag

reduerte skatten med om lag 900 mill. kroner. Til sammenligning var skattepliktig utbytte om lag 21,8 mrd. kroner og skattepliktig gevinst om lag 12,2 mrd. kroner i 2008. Ifølge Statistisk sentralbyrås aksjestatistikk var beregnet skjermingsfradrag i 2008 om lag 10,4 mrd. kroner og fremført ubenyttet skjermingsfradrag fra tidligere år var om lag 11,5 mrd. kroner. Det at en relativt liten andel av skjermingsfradraget ble benyttet må ses i sammenheng med at skjermingsfradraget er knyttet til den enkelte aksje. Fordelingen av utbytteuttaket både mellom aksjonærer og mellom aksjer vil dermed innvirke på hvor stor del av skjermingsfradraget som benyttes det enkelte året.

Aksjonærmodellens virkemåte og reformens administrative kostnader er en del av den pågående evalueringen av skattereformen. Jeg vil komme tilbake til tidspunktet for når evalueringen skal legges fram for Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 1776**Innlevert 23. september 2010 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 1. oktober 2010 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«I alle de nordiske land er flere små håndverksfag i ferd med å bli borte fordi det ikke lenger finnes utdannelsesmuligheter for de som ønsker å utdanne seg innen disse fagene, tross for at det fortsatt er behov for den kompetansen som fagene representerer i samfunnet.

Hvilke initiativ gjør statsråden for å få fortgang i å få til et nordisk samarbeide om å tilby utdanning innen små håndverksfag?»

Svar:

Nordisk og internasjonalt samarbeid er et aktuelt virkemiddel for bevaring og videreutvikling av enkelte av de små håndverksfagene. Et nordisk samarbeid vil kunne styrke stabiliteten og kvaliteten i utdanningstilbudene gjennom et tilstrekkelig volum av

søkere og faglig samarbeid på tvers av landene. Det er derfor en særlig interesse i å samarbeide om små fag, hvor det er få søkere og små læringsmiljøer.

I regi av Nordisk Ministerråd (NMR) arbeides det derfor nå med et samarbeidsprosjekt om et utvalg små håndverksfag. Prosjektet har som mål å utvikle modeller for samarbeid på tvers av landene, utvikle hensiktsmessig informasjonsmaterieell og komme med forslag til informasjonssteder både nasjonalt og på nordisk nivå til utdanningstilbydere og -søkere. Deltagerne i prosjektet vil blant annet være representanter fra partene i arbeidslivet/fra de aktuelle bransjene, samt representanter fra skoler/utdanningstilbydere.

Prosjektet starter opp høsten 2010 og avsluttes høsten 2011. Det skal legges fram rapport etter avsluttet prosjektperiode.

SPØRSMÅL NR. 1777**Innlevert 24. september 2010 av stortingsrepresentant Mette Hanekamhaug****Besvart 4. oktober 2010 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Hvert år opplever en at flere skoleelever ikke møter opp til skolestart. Dette er et særlig utbredt problem i Oslo blant elever med minoritetsbakgrunn.

Mitt spørsmål til statsråden er om myndighetene har kontroll på omfanget av denne situasjonen, og hvordan en mener nasjonale myndigheter bør sikre at problemet reduseres?»

BEGRUNNELSE:

I artikkelen "Spørsløst forsvunnet" i Aftenposten 23.09.10 fremkommer det at det ved flere Oslo-skoler er forsvunnet elever. Også resultater fra undersøkelser HRS har foretatt tyder på at dette er et stort problem, og at dette spesielt gjelder for minoritetselever. Se blant annet HRS-notatet "De glemte barna".

Svar:

Alle barn som er bosatt i Norge har rett og plikt til grunnskoleopplæring iht. opplæringsloven § 2-1. Det er foreldre eller andre som har omsorg for eleven

som har ansvaret for å påse at barna får den pliktige grunnopplæringen, jf. opplæringsloven § 2-1 femte ledd og barneloven § 30 annet ledd. Det er kommunen som har ansvaret for å oppfylle retten til offentlig grunnskoleopplæring for alle barn som er bosatt i kommunen, jf. opplæringsloven § 13-1. Dersom en elev uten å ha rett til det er borte fra den pliktige opplæringen kan foreldrene eller andre som har omsorg for eleven på visse vilkår straffes med bøter. Problemet for mange kommuner er at en del foreldre ikke sier i fra til skolen eller melder fra til folkeregisteret når de flytter/reiser til utlandet for å oppholde seg der en lengre periode. Resultatet blir da at skolen og kommunen må bruke tid og ressurser på å lokalisere elever som ikke møter opp på skolen. Representanten stiller spørsmål om myndighetene har kontroll på omfanget. Etter regelverket i dag er det skoleeier dvs. kommunen eller fylkeskommunen som har ansvaret for dette. Kommunene og skolene vet hvor mange barn som skal møte til skolestart, og det er viktig at de lokalt følger opp disse elevene. Jeg vil vise til at nasjonale myndigheter allerede har iverksatt tiltak

for å veilede bl.a. foreldre og foresatte med sikte på å redusere problemet. Utdanningsdirektoratet ga i 2007 ut veilederen: "Minoritetsspråklige barn og ungdom på skole i foreldrenes opprinnelsesland" til foreldre, lærere, rådgivere og ledere i skole og barnehage. Veilederen gir informasjon om hva som må gjøres før avreisen fra Norge. Blant annet informeres det om foreldrenes forpliktelse til å melde fra til folkerregisteret og eventuelt andre instanser om utenlandsopphold. Veilederen er gitt ut på flere språk: norsk, engelsk, urdu, somali og tyrkisk. At barn ikke møter til skolestart eller har langvarig fravær er al-

vorlig. Ansvar for å følge disse elevene ligger på kommunene. Alle kommuner som er berørt av problemet må ha gode rutiner for dette, slik enkelte kommuner allerede har laget. For å sikre likebehandling av denne type saker, og for å sikre at barn i skolealder får oppfylt sin opplæringsrett og plikt, vil jeg sørge for at det blir utarbeidet en veileder for hvordan skoleeier systematisk skal håndtere problemstillingen vedrørende barn som ikke møter på skolen. Ved utarbeidelse av en veileder vil det være viktig å innhente synspunkter fra andre relevante instanser, som for eksempel barnevernet og politiet.

SPØRSMÅL NR. 1778

Innlevert 24. september 2010 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve

Besvart 30. september 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«De svenske industrikonsernene Häganås og LKAB har gjennom sitt Ironman-prosjekt planer om å produsere direkteredusert jern i Norge. Direktør Ulf Holmqvist i Häganås sier Fagbladet Industri Energi at Ironman-prosjektet anses som kommersielt lønnsomt, men at de står overfor noen viktige politiske utfordringer som må løses allerede i høst.

Kan næringsministeren garantere at dette prosjektet vil få de samme politiske rammebetingelser ved en etablering i Norge som de ville ha fått i andre land innenfor EU/EØS-området?»

BEGRUNNELSE:

Tanken er å sende jernmalm fra Kiruna til Tjeldbergodden. Der skal man bruke naturgass til å lage jernet. Hvis jernverket kommer i drift på Tjeldbergodden, vil det gi mer enn 100 faste arbeidsplasser, og opp mot 800 arbeidsplasser i anleggsfasen. I tillegg kommer lokale og regionale ringvirkninger. Prosjektet har bred støtte fra fagbevegelsen og de lokale politikerne i området. CO₂-utslippene ved bruk av gass vil være 500 000-800 000 tonn i året. Til sammenlikning slipper en kullbasert masovn ut 3,2 millioner tonn CO₂ ved produksjon av tilsvarende mengde jern.

Svar:

Det er en spennende ny industrisatsing det nå blir arbeidet med gjennom det planlagte Ironman-prosjektet på Tjeldbergodden. En realisering av prosjektet vil være positivt av flere grunner. Det vil innebære ny næringsvirksomhet og nye arbeidsplasser i denne

regionen. Prosjektet vil også bety økt industriell bearbeidning av naturgass, noe regjeringen har ambisjon om. Vi bidrar til dette blant annet gjennom Gassmaks-programmet. Den planlagte produksjonsteknologien med direkte reduksjon av jern legger også grunnlag for klimagevinster, da CO₂-utslippene vil være vesentlig lavere enn ved tilsvarende produksjon basert på kull. Som en del av prosjektet blir også mulighetene for CO₂-håndtering vurdert. Nærings- og handelsdepartementet har blitt orientert om planene for dette industriprosjektet. Norske myndigheter, ved Klima- og forurensningsdirektoratet (Klif), har godkjent utredningsprogrammet for prosjektet. Utredningen pågår nå. Av de myndighetsbestemte rammevilkårene for et slikt prosjekt vil vilkår som gjelder utslipp av klimagasser være viktige. Regjeringen er opptatt av å beholde og utvikle miljø- og energieffektiv industri i Norge og Europa parallelt med utviklingen av klimavirkemidlene, der ett av de viktigste vil være kvotesystemet. Vi har sagt at tildelingsreglene i Norge for kvoteperioden 2013-2020 skal vurderes i lys av EUs politikk på området, og regjeringen går inn for å behandle landbaserte virksomheter likt med tilsvarende virksomheter i Europa. Norske myndigheter er nå i forhandlinger med Europakommisjonen om tilpasninger. Det reviderte kvotehandelsdirektivet legger blant annet opp til like regler for tildeling av klimavoter til bedrifter uavhengig av hvilket land de ligger i. Jeg vil følge arbeidet med prosjektet på Tjeldbergodden. Vi har kontakt med lokale myndigheter og representanter for selskapene som står bak prosjektet.

SPØRSMÅL NR. 1779**Innlevert 24. september 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke****Besvart 4. oktober 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Behovet for forskning på vold i nære relasjoner generelt og partnerdrap spesielt er stort. Forskning gir kunnskap som setter oss bedre i stand til å forebygge volden. Med bedre forståelse av hvilke faktorer som utløser voldshandlingene kan mer treffsikre tiltak igangsettes.

Er statsråden tilfreds med at det bare pågår ett forskningsprosjekt på kartlegging av drap i nære relasjoner og hva gjøres for å stimulere til mer forskning på området?»

BEGRUNNELSE:

I Dokument nr. 15:1191 (2009-2010) skriver justisministeren 26.05.2010 at det er tatt initiativ til å gjennomføre en forskningsbasert kartlegging av drap i nære relasjoner. Kartleggingen skulle gjennomføres i form av to forskningsprosjekter, hvorav det ene er gitt tillatelse både av den regionale etiske komiteen for medisinsk og helsefaglig forskningsetikk (REK) og av personvernombudet ved Oslo Universitetssykehus. Det andre prosjektet er ikke funnet å tilfredsstille de krav som settes til databehandling av personopplysninger/helseopplysninger i helse- og personvernlovgivningen og er derfor ikke gitt tillatelse.

Svar:

Det er hevet over enhver tvil at vi trenger forskningsbasert kunnskap i arbeidet vårt mot vold i nære relasjoner, herunder partnerdrap, for å kunne forebygge slike tragedier. Forskning på dette feltet vil imidlertid ofte være vanskelig å gjennomføre på grunn av hensynet til personvernet som er en grunnleggende verdi i vårt samfunn. I den forbindelse vil jeg også understreke viktigheten av at vi har uavhengige instanser som nettopp skal vurdere etikk og personvern i forskningen.

Et av tiltakene i handlingsplanen mot vold i nære

relasjoner (2008-2011) er gjennomføring av en kartlegging av drapssaker der gjerningspersonen er offerets nåværende eller tidligere partner. Kartleggingen skulle gjennomføres i form av to forskningsprosjekter. Det ene forskningsprosjektet som skulle kartlegge samtlige saker med partnerdrap i perioden 1980 – 2008 tilfredsstilte imidlertid ikke de krav som settes til databehandling av personopplysninger/helseopplysninger i helse- og personvernlovgivningen og ble derfor ikke gitt tillatelse.

Det andre forskningsprosjektet er en kvalitativ analyse av et utvalg drapssaker (8-12 saker) der gjerningspersonen er offerets nåværende eller tidligere partner. Fokus vil være på å identifisere risikofaktorer, mulige forvarsler og forklaringsvariabler, samt kartlegge og systematisere offerets og gjerningspersonens kontakt med hjelpe- og behandlingsapparatet. Både Riksadvokaten og Rådet for taushetsplikt og forskning har gitt tilgang til taushetsbelagte opplysninger for bruk i foreliggende forskningsprosjekt. Den regionale komité for medisinsk og helsefaglig forskningsetikk (REK) og personvernombudet ved Oslo Universitetssykehus har godkjent prosjektet under forutsetning av at de domfelte gjerningspersonene samtykker. Svært få av de domfelte gjerningspersonene har imidlertid samtykket til bruk av de taushetsbelagte opplysningene som omhandler dem. Forskeren har bedt om å få gjennomføre forskningen uten samtykke fra domfelte, men har mottatt avslag. Avslaget skal påklages til Den nasjonale forskningsetiske komité for medisin og helsefag (NEM).

Jeg er selvfølgelig ikke tilfreds med at forskningsprosjektet stopper opp, og det er på denne bakgrunn vi nå ser oss nødt til å vurdere om vi bør nærme oss problemstillingen fra en annen innfallsvinkel. Dette skal vi arbeide videre med. Det vil også bli tatt initiativ til at det settes i gang en litteraturstudie der vi skal gjennomgå forskningen fra andre land for å lære av denne.

SPØRSMÅL NR. 1780**Innlevert 27. september 2010 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 4. oktober 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for fremdriften med etableringen av fagteam for gjennomføring av frivillig dødsstedsundersøkelse når barn dør plutselig og uventet, samt innføringen av en ubetinget etterforskningsplikt for politiet ved slike hendelser?»

BEGRUNNELSE:

Arbeidet med å styrke barns rettssikkerhet opptar et samlet Storting. Høyre har ved flere anledninger fremmet forslag om innføring av obligatorisk dødsstedsundersøkelse ved alle tilfeller av plutselig og uventet spedbarnsdød, blant annet i Dokument 8:28 S (2009-2010) fra stortingsrepresentantene Sonja Irene Sjøli, Elisabeth Aspaker, Bent Høie, André Oktay Dahl og Anders B. Werp. Regjeringspartiene fremmet andre forslag, som Høyre anser som den nest beste løsningen. Fremdriften i denne prosessen er svært viktig for barn landet rundt.

Svar:

Som kjent vedtok Stortinget 4. mars 2010 å be regjeringen om å legge frem et forslag om etterforskningsplikt uavhengig av mistanke når barn dør plutselig og uventet, og om at det ble innhentet informasjon om hvordan dødsstedsundersøkelser gjennomføres i andre land. Justisdepartementet er i ferd med å slutføre arbeidet med et høringsnotat om innføring av slik etterforskningsplikt, og har i den forbindelse innhentet informasjon om rettstilstanden i Danmark, Finland, Island, Nederland, Storbritannia, Sverige og Tyskland. Forslaget om innføring av etterforskningsplikt forventes å kunne sendes på alminnelig høring i løpet av kort tid. Spørsmål om etableringen av fagteam for gjennomføring av frivillige dødsstedsundersøkelser hører under helse- og omsorgsministeren. Jeg er gjort kjent med at det tas sikte på at ordningen skal iverksettes fra 1. november 2010. Ytterligere spørsmål om dette må rettes helse- og omsorgsministeren.

SPØRSMÅL NR. 1781**Innlevert 27. september 2010 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 1. oktober 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Mener statsråden at kjønnsbasert forfølgelse blir tatt på alvor av utlendingsmyndighetene og at utlendingsmyndighetenes behandling av denne saken er tilfredsstillende?»

BEGRUNNELSE:

En asiatisk kvinne på 35 år, fra landsbygda i et muslimsk land med sharialovgivning, er nå av UDI og UNE besluttet utvist fra riket etter å ha vært i Norge i 10 år.

Hun ble i 1996 i hjemlandet utsatt for frihetsberøvelse og massevoldtekt, med påfølgende graviditet og illegal abort. Da familien ville tvangsgifte henne i hjemlandet, flyktet hun høsten 2000 til sin søster i Norge som hadde fått skoleplass til henne for ett år. Kvinnen har selv forklart at hun ville blitt drept hvis

hennes manglende ærbarhet ble oppdaget. I en by på Østlandet ble hun av svogeren satt i arbeid for ham i hans restaurant og i hans hjem i tillegg til skolegangen. Etter 9 mnd. ble hun proformagift med en nordmann - arrangert av svogeren som fortsatt ønsket gratis arbeidskraft. Kvinnen brøt etterhvert med svogeren. Hun skaffet seg norsk utdanning, jobb, hus og bil. Men politiet avslørte proformaekteskapet i 2005. Utlendingsmyndighetene har etter dette brukt 5 år på å behandle saken, som nå ender med utvisning for alltid. I hjemlandet står hun fortsatt i fare for å bli drept. Undertegnede mener at dette er et eksempel på kjønnsbasert forfølgelse.

Proformaekteskap skal normalt føre til utvisning, men også disse sakene må selvsagt behandles individuelt. Denne saken står i en særstilling. Kvinnen har ikke fått forklare seg for Utlendingsnemnda, da

saken ble behandlet av nemndsleder alene når saken nylig var til behandling der.

Svar:

Jeg har tillit til at både Utlendingsdirektoratet (UDI) og Utlendingsnemnda (UNE) tar kjønnsbasert forfølgelse på det største alvor. Noe annet ville være i strid med både norsk lovgivning og internasjonale menneskerettighetskonvensjoner.

Som ledd i arbeidet med saker der disse problemstillingene er aktuelle ga Arbeids- og inkluderingsdepartementet 1.10.2008 retningslinjer om kjønnsrelatert forfølgelse. Disse retningslinjene gjelder fortsatt og følger av rundskriv AI 2009-105. Hovedformålet med retningslinjene er å gi en helhetlig og systematisk gjennomgang av de momentene i flyktningvurderingen og asylsaksbehandlingen hvor kjønnsrelaterte spørsmål kan få betydning, og å sikre at disse følges i saksbehandlingen. Jeg vil også nevne at det i den nye utlendingsloven som trådte i kraft 1. januar i år er inntatt en egen bestemmelse om at forfølgelse kan ta form av handlinger ”rettet særskilt mot kjønn”.

Når det gjelder den konkrete saken representanten omtaler, kjenner jeg ikke denne og kan heller ikke kommentere hvordan saken er behandlet. Som representanten er kjent med er det UDI og UNE som behandler enkeltsaker etter utlendingsloven.

Jeg kan imidlertid på generelt grunnlag opplyse at utlendingsmyndighetene i utvisningssaker alltid vurderer om vedkommende trenger beskyttelse. Det er etter utlendingsloven et absolutt vern mot utsendelse for personer som ”står i reell fare for å bli utsatt for dødsstraff, tortur eller annen umenneskelig eller nedverdiggende behandling eller straff ved tilbakevending til hjemlandet.” Dersom UDI/UNE hadde kommet til at denne kvinnen står i fare for å bli drept

ved retur til hjemlandet, som det legges til grunn i spørsmålet, ville hun ikke blitt utvist.

Utlendingsmyndighetene har imidlertid plikt til å vurdere blant annet om anførselene er troverdige, om faren for overgrep er reell, om man vil kunne få beskyttelse av hjemlandets myndigheter, og om man trygt og med rimelighet kan bosette seg et annet sted i hjemlandet. Disse vurderingene gjøres i hver enkelt sak.

Hvorvidt saker i UNE skal behandles i nemndmøte eller av nemndleder etter forberedelse av UNEs sekretariat, slik som i denne saken, beror på om det foreligger ”vesentlige tvilsspørsmål”. Dette er det etter utlendingsloven opp til nemndleder å vurdere. Jeg har på generelt grunnlag tillit til at vurderinger av avgjørelsesform gjøres samvittighetsfullt og i tråd med regelverket.

Når det gjelder saksbehandlingstiden i UDI og UNE bemerker jeg at det høye antallet asylsøkere i perioden 2008-2009 har skapt et stort press på UDIs og UNEs saksbehandlingskapasitet. Selv om bevilgningen til UDI og UNE er styrket, har antall ubehandlede saker i virksomhetene økt. Dette er beklagelig. Det arbeides imidlertid kontinuerlig med tiltak for å få redusert saksbehandlingstiden. Den pågående satsingen på IKT-løsninger innenfor utlendingsforvaltningen (EFFEKT-programmet) er et sentralt tiltak for å få til mer effektiv ressursbruk, hurtigere saksbehandling og bedre service for brukerne.

Avslutningsvis vil jeg bemerke at proformaekteskap, som representanten poengterer, normalt må medføre utvisning. I slike tilfeller vil det også bare unntaksvis legges vesentlig vekt på lang oppholdstid i Norge, ettersom denne da er opparbeidet på urettmessig grunnlag.

SPØRSMÅL NR. 1782

Innlevert 27. september 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg

Besvart 8. oktober 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Som statsråden kjenner til, foreligger det planer, prosjekt og utredning om jernbane mellom Finland (Kolari) og Skibotn.

Hva er status for dette mht regjeringens deltagelse i dette og kan det forventes statelig bidrag mht den fasen som arbeidet nå er inne i og eventuelt statelige midler til investeringer og drift?»

Svar:

De utredningsarbeider som p.t. foreligger knyttet til mulig ny jernbane mellom Kolari og Skibotn er så vidt meg bekjent utarbeidet av ulike konsulentmiljøer på oppdrag fra lokale interesser. Samferdselsdepartementet har ikke hatt noen økonomisk eller faglig rolle i tilknytning til disse utredningsarbeidene.

I St.meld. nr. 16 (2008-2009) Nasjonal transportplan 2010-2019 heter det bl.a. at

”... Storfjord kommune har vært en pådriver for å kartlegge mulighetene for en eventuell forlengelse av jernbanen fra Kolari på finsk side til Skibotn i Troms. En mulig jernbane fra Kolari til norskekysten må vurderes først og fremst som et industriprosjekt. Forslag til nye jernbaneløsninger i nord må ses i sammenheng med eksisterende infrastruktursatsinger, også i nordlige deler av Sverige og Finland. Det vil bl.a. være viktig å analysere om trafikkgrunnlaget tilsier nærmere vurdering av noen av jernbaneprojektene.”

Regjeringen varslet i Nasjonal transportplan 2010-2019 en særskilt gjennomgang av transportinfrastrukturen i nordområdene. Dette er spesielt knyttet til mulighetene for nærmere samarbeid med Nordvest-Russland, men dreier seg i et infrastrukturperspektiv også om samarbeid med Sverige og Finland.

Samferdselsdepartementet ga i februar 2010 transportetatene og Avinor i oppdrag å gjennomføre en strategisk utredning av infrastrukturbehov i nord. Arbeidet er delt i to hoveddeler. I første hoveddel skal det arbeides med mulige utviklingsbaner som et utgangspunkt for å få fram utviklingstrekk som er av betydning for transportsystemet.

I henhold til oppdraget skal det, basert på realistiske utviklingsbaner, utarbeides en studie av viktige

næringsområder, som petroleumssektoren, fiskeri og havbruk og reiseliv. I tillegg kan det være aktuelt å trekke inn skog- og malminindustri og samhandel med naboland. Denne delen av arbeidet skal være klart høsten 2010.

Den andre hoveddelen av arbeidet skal gi et bilde av transportsystemet på lang sikt, basert på realistiske utviklingstrekk. I denne delen skal det utarbeides en strategisk studie av utviklingen av infrastrukturen i regionen basert på resultater fra den første delen av arbeidet. I tillegg skal infrastrukturplaner for landene i regionen, herunder Finland, gjennomgås med sikte på bedre samordning. Her skal også lokale forslag til nasjonale investeringsprosjekter i transportsektoren trekkes inn. Denne delen av arbeidet kan gi svar på om det vil være hensiktsmessig å gå videre med en mer detaljerte studier av enkeltprosjekter som ikke er en del av eksisterende transportplaner. Utredningsarbeidet skal være ferdig våren 2011, og vil være et faglig innspill i arbeidet med Nasjonal transportplan 2014-2023.

Jeg avventer foreløpig resultatene fra utredningsarbeidet. Oppfølging fra regjeringens side vil skje i tilknytning til Nasjonal transportplan 2014-2023.

SPØRSMÅL NR. 1783

Innlevert 27. september 2010 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 1. oktober 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Mener statsråden at offentlig ansatte som ikke har fast jobb mister retten til familiegjennforening på grunn av utlendingsforskriften § 10-8 om krav til framtidig inntekt?»

BEGRUNNELSE:

Utlendingsforskriften § 10-8 bestemmer at det er et vilkår for oppholdstillatelse i medhold av utlendingslovens kapittel 6 (familieinnvandring) at referansepersonen kan sannsynliggjøre å være sikret midler tilsvarende lønnstrinn 8. Undertegnede er blitt gjort oppmerksom på at mange (særlig offentlig ansatte) blir rammet av denne regelen om sikret underhold. I enkelte situasjoner har nærmeste leder aldri blitt kontaktet, selv om arbeidsforholdet er det avgjørende for søknadens utfall. Selv om nærmeste leder i etterkant har tatt kontakt med saksbehandler i Utlendingsdirektoratet for å bekrefte at ansettelsesforholdet

det er trygt (selv om det ikke er en fast stilling), har ikke direktoratet omgjort søknaden. Saksbehandler kunne heller ikke svare på hvorfor hun ikke hadde ringt for informasjon eller hvordan hun kom fram til at det ikke var sannsynlig nok at referansepersonen hadde engasjement videre fra august 2011. På den bakgrunn kan det virke som om fast jobb er et krav for offentlige ansatte for å få familiegjennforening.

Svar:

Et hovedformål med underholdskravet er å sikre at den som får oppholdstillatelse, vil ha tilstrekkelig midler til forsørgelse og ikke trenger støtte fra det offentlige. Underholdskravet innebærer blant annet at referansepersonen må sannsynliggjøre at han eller hun er sikret midler tilsvarende lønnstrinn 8 i statens lønnsregulativ for den tid søknaden om familieinnvandring gjelder (som regel i ett år).

Ut over at underhold må være sikret for den tid

søknaden gjelder, stilles det ikke krav om arbeidsforholdets lengde i utlendingsloven eller utlendingsforskriften. Det er således ikke noe krav om fast ansettelse. I de tilfellene hvor referansepersonen er midlertidig ansatt og hvor arbeidsforholdet er av kortere varighet enn perioden det søkes tillatelse for, må utlendingsmyndighetene i hver enkelt sak vurdere varigheten av evnen til å forsørge søkeren. Utlendingsdirektoratet har gitt følgende retningslinjer om dette:

”Utlendingsmyndighetene krever ikke at søkeren dokumenterer at referansepersonen har et fast ansettelsesforhold. Dersom arbeidsforholdet er av kortere varighet enn perioden det søkes tillatelse for, eller det foreligger holdepunkter for at arbeidsforholdet kan opphøre, kan det være aktuelt å be søkeren vedlegge en uttalelse fra referansepersonens arbeidsgiver om arbeidsforholdet.”

SPØRSMÅL NR. 1784

Innlevert 27. september 2010 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner

Besvart 4. oktober 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Jeg viser til Dokument nr 15:1552 (2009-2010) og finansministerens svar hvor han lovet å innhente en vurdering fra Skattedirektoratet.

Foreligger denne vurderingen, og hvilke konklusjoner vil i så fall departementet trekke?»

Svar:

Som stortingsrepresentant Jan Tore Sanner peker på, og som nevnt i mitt svar 28. august på spørsmål nr. 1552, er spørsmålet om merverdiavgiftsplikt for garantireparasjoner utført for utenlandske oppdragsgivere til vurdering i Skattedirektoratet. Spørsmålet er fortsatt til behandling i Skattedirektoratet. Saken er prioritert og jeg har nylig fått opplyst at jeg snart vil motta direktoratets vurderinger.

SPØRSMÅL NR. 1785

Innlevert 27. september 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal

Besvart 5. oktober 2010 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«På hvilket tidspunkt nedsatte kunnskapsdepartementet en egen gruppe som skal bekjempe antisemittiske og rasistiske holdninger i skolen, hvem deltar i denne gruppen, hva er gruppens mandat, og hvilke konkrete tiltak har denne gruppen så langt bidratt med for å bekjempe antisemittisme?»

BEGRUNNELSE:

Flere presseoppslag i vår påpekte en økende antisemittisme i Norge, og et av resultatene av dette var mobbing av jødiske skolebarn i norske skoler.

Ifølge oppslag på TV 2 nyhetene 5. juni hevder kunnskapsministeren at hun vil bekjempe jødehat i Norge. "Vi skal ikke tolerere antisemittisme i norske skoler" skal kunnskapsministeren ha uttalt til landstyremøtet i Sosialistisk Venstreparti ifølge TV 2. Kunnskapsministeren hadde fått rapporter om en gryende antisemittisme blant norske elever, og ifølge samme oppslag hadde hennes departement nedsatt en egen gruppe som skulle se på hvordan man kan bekjempe antisemittiske og rasistiske holdninger i skolen.

Svar:

Den 04.05.10 nedsatte jeg, blant annet på bakgrunn av rapporter om hets av jødiske skolebarn, arbeidsgruppen som skal se på rasisme og antisemittisme i skolen. Diskriminering og hets på bakgrunn av religiøs, etnisk eller kulturell tilhørighet må møtes med samme nulltoleranse som all annen mobbing i skolen. Arbeidsgruppen skal komme med forslag om hvordan man kan bekjempe antisemittisme og rasisme i skolen.

Arbeidsgruppens medlemmer er:

Leder: Inge Eidsvåg
 Skoleledelse: Signe M. Natvig Andreassen
 Lærer: Per Olav Kallestad
 Lærerutdanningsinstitusjon: Oddrun Bråthen
 FUG: Are Johansen
 Det Mosaiske Trossamfund: Chava Savosnik
 Islamsk råd: Senaid Koblicia
 Professor, UiO: Oddbjørn Leirvik
 Politiet: Bjørn Øvrum
 Antirasistisk senter: Kari Helene Partapuoli
 Arkivet: Aslak Brekke

Gruppens mandat er:

Innledning

Opplæringsloven slår fast at alle elever i grunnskoler og videregående skoler "har rett til eit godt fysisk og psykososialt miljø som fremjar helse, trivsel og læring". (§9a – 1). I den nye formålsparagrafen legges det vekt på at opplæringen i skole og lærebedrift skal gi elevene og lærlingene "historisk og kulturell innsikt og forankring". Den skal "gi innsikt i

kulturelt mangfold og vise respekt for den einskilde si overtyding" – og "alle former for diskriminering skal motarbeidast". (§1 – 1).

Arbeidsgruppen bør, så langt det er mulig, kartlegge og søke forklaringer på utbredelsen av rasisme og antisemittiske holdninger blant elevene.

Arbeidsgruppen bør i sitt arbeid inkludere relevante dokumenter, som bl.a. Prinsipper for opplæringen (2006), Handlingsplan for å fremme likestilling og hindre etnisk diskriminering (2009), samt sluttrapporten fra International Civic and Citizenship Education Study (juni 2010).

Arbeidsgruppen skal vurdere og komme med anbefalinger om:

- Hvordan skolen kan arbeide systematisk og helhetlig mot rasisme, antisemittisme og diskriminering på bakgrunn av elevers etniske, religiøse eller kulturelle tilhørighet.
- Hvordan skoleledere og lærere bedre kan håndtere konflikter mellom elevene, som har sin rot i religiøse, etniske, kulturelle eller politiske motsetninger.
- Hvordan skolen bedre kan samarbeide med foreldre/foresatte om deres betydning for formingen av barns verdier og holdninger.
- Hvordan skolen kan utvikle redskaper for tidlig å avdekke uønskete holdninger og atferd blant elever og lærere.

Gruppen skal levere sin rapport 12.01.11. Jeg har ikke forutsatt at gruppen skal foreslå tiltak før denne fristen.

SPØRSMÅL NR. 1786

Innlevert 27. september 2010 av stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold

Besvart 1. oktober 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Underholdskravet - som ble innført som et ledd i arbeidet mot tvangsekteskap blir brukt som et krav for alle som søker familieinnvandring selv om det er opplagt at det ikke dreier seg om tvangsekteskap.

For å unngå at familier blir splittet eller må flytte ut av Norge, og for å sikre at barns beste blir ivaretatt, vil justisministeren ta initiativ til å myke opp regelverket slik at UDI får muligheten til å utvise mere skjønne i behandlingen av familieinnvandringssaker?»

BEGRUNNELSE:

26. juli 2010 skriver Varden om et ungt par som ønsket å bosette seg i Skien. En ung kvinne fra Telemark har giftet seg med en ung mann fra Tyrkia og sammen fått en datter. Avisen forteller om deres kamp om å få anledning til bo sammen i Norge og oppdra sin datter. Kvinnen er student og oppfyller ikke underholdskravet. Familien har mottatt avslag fra UDI med følgende begrunnelse:

”Etter UDIs vurdering foreligger det ikke særlige sterke menneskelige hensyn ved denne søknaden som tilsier at vi kan gjøre unntak fra underholdskravet. Vi har i denne forbindelse sett hen til at partene har et felles barn som er norsk statsborger. Dette er imidlertid ikke tilstrekkelig til å gjøre unntak fra underholdskravet. Vi viser til at partene har mulighet til å gjenforenes i søkerens hjemland.”

Familien har nå flyttet til Storbritannia for å ha anledning til å arbeide og oppdra datteren sin sammen. UDI viser til at regelverket ikke gir rom for å utøve skjønn i en slik sak. Det er åpenbart at denne saken ikke gjelder tvangsekteskap, som underholdskravet er myntet på.

Svar:

Underholdskravet ble innskjerpet fra 1. januar 2010, da ny utlendingslov og utlendingsforskrift trådte i kraft. Føringsene for innstrammingen ble gitt i Ot.prp. nr. 75 (2006-2007) Om lov om utlendingers adgang til riket og deres opphold her (utlendingsloven). Stortingsrepresentant Bekkevold har rett i at et av formålene med innstrammingen var å motvirke tvangsekteskap. Et annet hovedformål med endringen var dessuten å gi reell sikkerhet for at den som får oppholdstillatelse, faktisk blir forsørget og ikke trenger støtte fra det offentlige. For å sikre dette, er det avgjørende at underholdskravet gjelder som en hovedregel for alle grupper. I Ot.prp. nr. 75 (2006-2007) uttaler derfor departementet at prinsippet om forsørgelse bør gjelde likt uavhengig av referansepersonens alder, oppholdsstatus og statsborgerskap.

Det er unntaksbestemmelser i underholdskravet for en rekke grupper, blant annet for de som er mot-

takere av varige trygdeytelser, referansepersoner som er flyktninger og for referansepersoner som er barn. I tillegg er det en generell unntaksbestemmelse, som fastsetter at det kan gjøres unntak dersom ”særlige sterke menneskelige hensyn tilsier det”. Dispensasjonsadgangen etter denne bestemmelsen praktiseres restriktivt.

Selv om det er utformet en del unntaksbestemmelser, vil det skjerpede underholdskravet også omfatte personer som ikke er i målgruppen, dvs. personer som blant annet ikke risikerer tvangsekteskap og som har gode utsikter til å forsørge seg og familien økonomisk i fremtiden. Hensynet til en effektiv saksbehandling gjennom et enkelt og praktikabelt regelverk, og hensynet til likebehandling tilsier imidlertid at UDI ikke skal fastsette underholdskrav etter en skjønsmessig vurdering av underholdsevnen og faren for tvangsekteskap i hver enkelt sak.

Som jeg tidligere har gjort rede for i mitt svar fra juni i år på spørsmål nr. 1481 til skriftlig besvarelse fra representanten Bekkevold, er jeg opptatt av å følge utviklingen i praksis etter innføring av det skjerpede underholdskravet, for å se om det er behov for endringer. UDI skal informere departementet dersom gjeldende regelverk får vesentlige utilsiktede konsekvenser. Departementet har også bedt UDI rapportere på effektene av ny lovgivning på særskilte områder, herunder effekten av underholdskravet. Jeg følger derfor nøye med på praktiseringen av det nye regelverket og vurderer fortløpende om det er behov for endringer. Det nye regelverket har imidlertid blitt praktisert i relativt kort tid. Hvorvidt det bør innføres endringer har jeg derfor ikke tatt stilling til ennå.

SPØRSMÅL NR. 1787

Innlevert 27. september 2010 av stortingsrepresentant Hadia Tajik

Besvart 4. oktober 2010 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«Hvilke konkrete konsekvenser har modernisering av netjtjenestene fått for behandlingstiden og ressursbruk i Lånekassen og andre offentlige etater og tjenester?»

BEGRUNNELSE:

Noe alle brukere av Lånekassen har lagt merke til de siste årene er at det er gjennomført tiltak for å modernisere netjtjenestene der. Den samme moderniseringen er foretatt i andre offentlige etater og tjenester.

Svar:

Lånekassen er et glimrende eksempel på hvordan fornying og digitalisering har vært effektivt både for brukerne og for virksomheten selv. Lånekassen har over flere år jobbet strategisk med fornying og digitalisering av sin virksomhet. For det første har de, som du påpeker, utviklet selvbetjeningsløsninger på nett. I dag kan alle Lånekassens brukere betjene seg selv døgnet rundt på Lånekassens nettsider. For det andre har de jobbet bevisst med språk i dokumenter, brev og i tjenestene på nett, slik at Lånekassens kun-

der kan forstå innholdet i det de leser. For det tredje utnytter de offentlige fellesløsninger bedre, for eksempel ved å innhente lønnsdata fra Skatteetaten heller enn å be kundene om å oppgi lønnsdataene sine selv. Til sammen har de ulike fornyingstiltakene i Lånekassen medført store gevinster. Brukerne av Lånekassens tjenester merker dette blant annet ved at behandlingstiden for søknad om lån i gjennomsnitt er halvert fra 16 til 8 dager og at 65 prosent av alle Lånekassens kunder får svar på søknaden sin etter ett døgn. I tillegg blir brukerne møtt med et språk som er klart og forståelig, og alle som ønsker det, kan ha et papirløst forhold til Lånekassen. Lånekassen selv tatt ut effekten blant annet ved å redusere bemanningen med om lag 15 prosent de siste årene. De har innsparinger på cirka 50 millioner hvert år på driftsbudsjettet, samt at antall telefonhenvendelser har blitt redusert fra omlag 1,5 millioner til 450 000 hvert år. Og dét er mange timer spart for saksbehandlerne i Lånekassen.

I tillegg til Lånekassen har jeg lyst til å trekke fram noen andre eksempler på fornying gjennom utvikling av netjtjenester og digitalisering:

- NAV har opprettet netjtjenesten ”Din pensjon”. Gjennom denne tjenesten kan brukerne blant annet sende søknad om pensjon elektronisk og få søknaden sin automatisk behandlet. Målet er å spare tid både hos brukerne og i NAV. Siden februar 2009 har tjenesten hatt 1,2 millioner innlogginger. 60 prosent av søknadene er blitt behandlet automatisk, det vil si uten behov for manuell saksbehandling. Tjenesten har redusert saksbehandlingen fra måneder til minutter ved søknader uten kompliserende forhold. I tillegg til automatisering og raskere behandling, vil tjenesten føre til redusert antall henvendelser på NAV-kontorene, mindre risiko for manuelle saksbehandlingsfeil og økt kvalitet og raskere innhenting av data fra andre offentlige virksomheter.
- Arendal har i samarbeid med KS kartlagt kostnadene ved mottak og behandling av ambulerende skjenkebevilling. De fant ut at kostnaden ved ma-

nuell behandling var 580 kroner. Elektronisk behandling på sin side kostet kun 40 kroner. Det innebærer en kostnadsbesparelse på 93 prosent. Samtidig ble saksbehandlingstiden redusert fra 14 til 2 dager. Behovet for personlig oppmøte ble redusert, noe som gir effektiviseringsgevinster også for søkerne.

- Innføring av elektronisk resept (e-resept) er et annet eksempel på fornying gjennom digitalisering av offentlige tjenester. Helsedirektoratet har startet utprøving av elektroniske resepter ved legekontorer og apotek i Os kommune, og de har under oppstart en tilsvarende pilot i Larvik. eResep-programmet er ett av flere tiltak som inngår i Helse- og omsorgsdepartementets strategi for elektronisk samhandling i helsesektoren. Elektroniske resepter vil bidra til tryggere legemiddelbruk, enklere rutiner og samfunnsøkonomiske gevinster. Elektroniske resepter skaper større trygghet for pasient, for lege og for apotek. I tillegg vil elektroniske resepter gi store økonomiske gevinster på sikt. Apotekene i Norge ekspederer omtrent 27 millioner papir- og faksresepter årlig, så selv små forbedringer her vil ha store positive konsekvenser. Etter utprøving i to kommuner vil helsedirektoratet starte arbeidet med nasjonal utbredelse i hele landet. Dette vil foregå gradvis og starte i 2011. Som vi ser av eksemplene mine, er elektroniske tjenester og automatisering gjennom digitalisering praktisk for brukerne og ressursbesparende for det offentlige. En sentral del av IKT-politikken til Regjeringen er arbeidet med digitalt førstevalg. Digitalt førstevalg innebærer at Internett skal være den primære kanalen for kommunikasjon mellom det offentlige og innbyggere og næringsliv. Fremover vil vi derfor i stadig større grad se at offentlige virksomheter fornyer og digitaliserer sine tjenester med formål å effektivisere og øke kvaliteten på tjenestene, slik som Lånekassen, NAV, Arendal kommune, Helsedirektoratet og flere andre allerede har gjort – og lyktes med.

SPØRSMÅL NR. 1788**Innlevert 28. september 2010 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou****Besvart 11. oktober 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Det bygges 14 km dobbeltspor på jernbane fordelt på 7 entrepriser. 7 entreprenører må holde brakkerigg og lokal administrasjon.

Vil statsråden sørge for at Jernbaneverket gjennomfører byggeprosjekter på en måte som sikrer kvalitet, effektivitet og lønnsom planlegging og utførelse med færre entrepriser på relativt korte strekninger?»

BEGRUNNELSE:

Etter årtier med venting er utbygging av ny dobbeltsporet jernbane fra Holm i Sande, gjennom Holmestrand og frem til Nykirke i gang.

14 km dobbeltspor er delt opp i hele 7 entrepriser. 7 entreprenører må holde brakkerigg og lokal administrasjon. Dette kan ikke være billigste alternativ? Hvorfor får Jernbaneverket lov til å holde på slik?

Det nye dobbeltsporet mellom Holm og Nykirke består av tunneler fra Holm i nord til utgangen ved Hellandbroene i sør. Byens nye jernbanestasjon finner sin plass i fjellhallen i Holmestrandsfjellet.

Og det skal sprenge mye de kommende årene! Hele 12,3 kilometer med tunnel skal bygges, og omtrent 1,8 millioner tonn med kompakte steinmasser skal fraktes bort. Disse 14,1 trase km koster 5,6 mrd. kroner.

Den nye traseen på i alt 14,1 km representerer den hittil største satsingen i den pågående moderniseringen av Vestfoldbanen.

Strekningen dimensjoneres for hastigheter på 250 km/t og har en kostnadsramme på 5,6 milliarder.

Prosjektet inkluderer også fjellhall i Holmestrandfjellet til stasjonen.

Prosjektet er delt inn i sju grunnentrepriser, hvorav fem er rene tunnelentrepriser og en er bygging av ny kollektivterminalen i tilknytning til stasjonen.

Den første grunnentreprisen som er i gang er UHN 03 Holm entreprisen - som består av 1800 meter tunnel og 1600 meter dagsone. Den startet med bygging av anleggsveier og riggområde på Holm 28. juni i regi av Skanska AS.

Neste entreprise som skal i gang er UHN 01 Sjøskogenentreprisen - som består av 4000 meter tunnel. Denne starter opp i august.

Det er Leonhard Nilsen og Sønner AS som skal drive denne kontrakten.

Etter planen skal det nye dobbeltsporet stå ferdig sommeren 2015.

Svar:

Det framgår av begrunnelsen at det konkrete eksempelet i spørsmålet gjelder utbyggingen av dobbeltspor på strekningen Holm-Holmestrand-Nykirke på Vestfold-banen. Kontraksstrategien for gjennomføringen av prosjektet ble bl.a. behandlet i den eksterne kvalitetssikringen (KS2), jf. Prop. 127 S (2009-2010). Konklusjonene fra kvalitetssikringen er bl.a. at Jernbaneverkets analyser og valg av kontraktstrategi og entreprisinndeling er godt begrunnet og tilpasset prosjektet.

Både Samferdselsdepartementet og Jernbaneverket er opptatt av at prosjektene planlegges og gjennomføres på en rasjonell og effektiv måte innenfor de rammer som gis. For å sikre dette utarbeides det derfor en kontraksstrategi for hvert enkelt prosjekt. Her vurderer Jernbaneverket også entreprisinndelingen. Denne må kunne gi rom for en hensiktsmessig budsjett- og prosjektstyring. Viktige hensyn i entreprisinndelingen er også å sikre god konkurranse om oppdragene, sikre kvaliteten i gjennomføringen og sikre at prosjektet gjennomføres på en effektiv og rasjonell måte (herunder evt. stordriftsfordeler ved større entrepriser), med en håndterbar og hensiktsmessig risikofordeling. Kontraksstrategien for prosjektet Holm-Holmestrand-Nykirke er basert på 5 entrepriser for tunnelen, 1 entreprise for kollektivterminalen i Holmestrand, samt 4 gjennomgående fagdelte entrepriser for jernbaneteknikk.

Jernbaneverkets erfaring er at store entrepriser/pakker av entrepriser gir redusert konkurranse og høyere projektkostnader. For eksempel på prosjektet nytt dobbeltspor Lysaker-Sandvika inviterte Jernbaneverket entreprenørene til å gi samtidig tilbud på flere delentrepriser, slik at entreprenørene kunne gi «rabatt» ved tildeling av flere entrepriser. Tilbudene viste imidlertid et pristillegg for en slik sammenslåing av delentreprisene. Jernbaneverket opplyser at en årsak til dette kan være at entreprenørene har vurdert et ekstra risikopåslag ved en slik sammenslåing.

Som ledd i arbeidet med å utvikle leverandørmarkedet deltar Jernbaneverket sammen med Statens vegvesen, fylkeskommunene og bransjen, i en «policygruppe» der det blant annet ses på samhandlingen mellom aktørene og nye gjennomføringsmodeller for entrepriser.

Jeg viser til ovenstående og har ikke grunnlag for å overprøve Jernbaneverket entrepriseopplegg på dobbeltsporprosjektet Holm-Holmestrand-Nykirke.

SPØRSMÅL NR. 1789**Innlevert 28. september 2010 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 5. oktober 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Å skaffe seg et bilde av utviklingen er vanskelig når definisjoner endres. For en forståelse av utviklingen for bonden er det en utfordring at grensen for å regnes med i statistikken ble endret i 2007.

Kan statsråden redegjøre for hvor mange bønder statistikken ville vist per 31. juli 2007, samt i 2008 og 2009 med et omsetningskrav på 30 000?»

BEGRUNNELSE:

Forskrift om produksjonstilskudd i jordbruket § 3, og forskrift om tilskott til avløysing § 3, krever også at foretaket enten er registrert som merverdiavgiftspliktig innen søknadsfristen, og kan levere årsoppgave som landbruksforetak eller har hatt en omsetning og uttak av avgiftspliktige varer og tjenester på til sammen minimum kr 30 000 i løpet av 2006.

Grunnvilkår ved søknadsomgangen 31.07.2007:

Kravet til omsetning av avgiftspliktige varer og tjenester de siste 12 måneder før registreringsdato, er redusert fra kr 3 0 000 til 20 000 for foretak som ikke er registrert som merverdiavgiftspliktige.

Statens landbruksforvaltning publiserer på sine hjemmesider statistikk basert på søknader om produksjonstilskudd i jordbruket, mens SSBs strukturstatistikk (<http://www.ssb.no/stjord/>) i tillegg inneholder et mindre antall jordbruksbedrifter som ikke søker tilskudd. De siste årene har dette tillegget utgjort 3-4 prosent av totalt antall jordbruksbedrifter, mens det tilhørende jordbruksarealet har utgjort i underkant av en prosent.

Svar:

Ved jordbruksforhandlingene i 2007 var avtalepartene enige om å endre grunnvilkåret for tildeling av produksjonstilskudd til foretak i jordbruket. Kravet til samlet omsetning og uttak av avgiftspliktige varer og tjenester i løpet av de siste 12 måneder før registreringsdato for søknad om produksjonstilskudd ble endret fra 30 000 til 20 000 kroner. Jeg vil under-

streke at denne endringen var et viktig tiltak for å bidra til et variert og aktivt landbruk i hele landet. Selv om de aktuelle foretakene hver har en relativt liten leveranse av jordbruksråvarer, er de samlet viktige for å ivareta kulturlandskapet og bosetting i distriktene.

Jeg vil videre påpeke at det er foretak som etter søknad kan gis produksjonstilskudd, og at søknadsdata derfor ikke gir noen statistikk over utviklingen i "antall bønder". Mange driver på deltid, med eller uten familien eller innleid arbeidskraft, i stort eller lite omfang, ved å bo eller ikke bo på driftsenheten osv. Hvem av de involverte som er "bonde" er en definisjonssak.

Produksjonstilskuddssøkere som ikke er registrert som merverdiavgiftspliktige, må oppgi på søknaden om foretaket har hatt en omsetning på minst 20 000 kroner de siste 12 måneder før registreringsdato. Ut over dette har ikke landbruksforvaltningen behov for å innhente opplysninger om nivået på omsetning, og har heller ikke noen etablert tilgang til slike opplysninger fra skatteetaten. Fordi landbruksmyndighetene ikke har behov for slike data, har vi ikke oversikt over hvilke foretak som har en omsetning på mellom 20 og 30 000 kroner siste tolv måneder før registreringsdato. Av denne grunn er det derfor ikke mulig å redegjøre for hvor mange foretak SLFs statistikk vil ha vist per juli de siste årene med et omsetningskrav på 30 000 kroner.

I begrunnelsen for spørsmålet er det vist til at både SLF og SSB publiserer statistikk over utviklingen i antall foretak/bedrifter i jordbruket. SSBs tallgrunnlag bygger på SLFs statistikk, men omfatter også enheter som ikke får produksjonstilskudd, og vil derfor ha større grad av kontinuitet i statistikkgrunnlaget jamført med SLFs statistikk. NILF og Budsjett-nemnda for jordbruket baserer seg på SSBs statistikk i grunnlagsmaterialet til jordbruksforhandlingene. Fordi endringen i grunnvilkår innebærer at flere foretak kan motta produksjonstilskudd, vil differansen mellom SLFs og SSBs statistikk på området bli redusert.

SPØRSMÅL NR. 1790**Innlevert 28. september 2010 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen****Besvart 6. oktober 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Når en arbeidstaker har vært ansatt hos samme arbeidsgiver i 30 år eller mer, kan det etter søknad fra arbeidsgiver bli tildelt Det Kongelige Selskap for Norges Vels medalje for lang og tro tjeneste. Medaljen, med inngraving koster kr 3850, + moms (4812,50). Dette skal betales av arbeidsgiver eller mottaker, hvis arbeidsgiver betaler for medaljen skal arbeidstaker betale inntektsskatt av summen og arbeidsgiver betale arbeidsgiveravgift.

Mener statsråden at denne beskatningspraksis for lang og tro tjeneste er rimelig?»

BEGRUNNELSE:

Etter min oppfatning så virker denne beskatningspraksis som en oppfordring til å ikke gi gaver ved avslutning av et arbeidsforhold over lang tid, så lenge både arbeidstaker og arbeidsgiver vil bli påført en ekstra beskatning. Når vi i tillegg vet at medaljen blir inngravert med mottakers navn, er omsetningsverdien langt under innkjøpsprisen, hvis mottaker skulle ville selge medaljen. Dette med gravering er også et argument som brukes i forhold til utdeling av

gullklokke etter eksempelvis 25 års tjeneste. En gullklokke med inngraving på baksiden er fritatt for inntektskatt. Det burde etter mitt skjønn være de samme reglene for medaljen som for klokken eller andre gaver ment som en erkjentlighet fra arbeidsgiver til arbeidstaker.

Svar:

Prisbelønninger er skattepliktig dersom det er så nær sammenheng mellom skattyterens arbeid og prisbelønningen, at det er naturlig å se den som vunnet ved arbeidet, jmfør skatteloven § 5-10.

Priser som har karakter av hedersbevisning skattlegges i praksis ikke da den nødvendige sammenheng som nevnt ovenfor, ikke anses å foreligge. Finansdepartementet antar at "Det Kongelige Selskap for Norges Vels medalje for lang og tro tjeneste" er en slik ikke-skattepliktig hedersbevisning. Medaljens beskjedne verdi er her tatt i betraktning. Skattedirektoratet vil i Lignings-ABC ta inn en omtale om at tildeiling av denne medaljen ikke er skattepliktig for mottaker.

SPØRSMÅL NR. 1791**Innlevert 28. september 2010 av stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen****Besvart 7. oktober 2010 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Heimevernet pålegges å kutte 23 stillinger, og de ansatte i Innsatsstyrke Varg skal flyttes fra Kr. sand til Stavanger. Når de fast ansatte flyttes, vil man slutte å leie plass i Agder til kritisk utstyr som sambandsmateriell, tennstempler, ammunisjon mm. Kristiansand havn er som kjent en av de viktigste innførselsrutene for narkotika til Norge. Når noe skjer vil det da ta tid å frakte HV-utstyr til Kristiansand.

Hvordan mener statsråden at beredskapsnivået i Agder vil bli påvirket av denne beslutning?»

BEGRUNNELSE:

Heimevernet har lange historiske røtter, helt tilbake til leidangen (som er før vikingtiden). Denne stod på to lokale føtter, organisering av en vakt/beredskap og lokale innbyggere som tjenestegjorde. Når vil nå man altså fjerne den siste rest av lokal ledelse for Agder, selv etter løfte fra i fjor med nedleggelsen av Distriktskommandoen HV07. Det ble da sagt at dette ikke ville få konsekvenser for styrkeproduksjon, øving og lokal tilstedeværelse. De 6 faste ansatte skulle jobbe ut fra Kjevik og etter 2 år skulle dette evalueres, for å se om dette også kunne være en måte å gjøre dette andre steder.

Hvorfor Varg skal nedlegges er vanskelig å forstå. Hvis man skal se på muligheter for besparelser for HV så finnes det mange muligheter for dette. Ett kunne vært å legge distriktsstab til Evjemoen. Dette med nærhet til et fantastisk øve- og skytefelt. Videre kunne HV-skolen også flyttes hit, med de besparelser dette vil kunne gi.

Man kan kanskje flytte Varg ut fra Kjevik og sette de på Evjemoen, men i det øyeblikket de ikke lenger er i landsdelen, vil nok leie av plass opphøre. Med det vil også leie av plass til kritisk utstyr (samband, tennstempler, amo, og lagsvåpen) forsvinne.

Hvilke signaler sender dette til Agders 250 000 innbyggere ved en slik nedbemanning. Man kan jo undres over om det ikke er så viktig at egdene blir beskyttet på samme måte som resten av Norges befolkningen.

Vi vet at Kr. sand havn er en av de største innførselsrutene for narkotika til Norge, og vi vet at terrorisme bruker de samme kanalene. Jeg tror ikke at Agder blir spart for mer terror enn hvilken som helst annen del av Norge. Man kan derfor lure på hva som kan skje, ved en eventuell nedleggelse av Varg.

Svar:

Gjennom gjeldende langtidsplan for Forsvaret vil regjeringen videreføre en utvikling med utgangspunkt i de overordnede forsvarspolitiske hovedprioriteringer som det har vært bred enighet om på Stortinget, og de prioriteringer som er lagt til grunn i regjeringens politiske plattform.

Som en del av arbeidet for å nå hovedmålene i

langtidsplanen og for å balansere de ulike personellrammene på en mest mulig fornuftig måte, har forsvarssjefen vurdert en rekke tiltak. Et av disse er en omorganisering av enkelte innsatsstyrker i Heimevernet. Etter en helhetsvurdering har forsvarssjefen besluttet at staben i innsatsstyrke Varg skal legges ned.

Jeg vil poengtere at det fortsatt vil være innsatsstyrker som er rekruttert fra Agder-fylkene. Personellet fra innsatsstyrke Varg vil bli integrert i innsatsstyrke Osprey slik at den samlede operative kapasiteten bevares. Heimevernets beredskapsnivå i Agder vil således ikke bli påvirket av beslutningen. Ut fra operative, ressursmessige og praktiske forhold vil treningen også i fremtiden foregå lokalt og materiell vil fortsatt bli lagret i området Kristiansand. Evjemoen vil, som et regionalt felt, være sentral i denne virksomheten.

Jeg setter pris på engasjementet for Forsvarets struktur og utvikling. Det er viktig for at vi sammen skal kunne legge til rette for best mulig utnyttelse av de ressurser som stilles til disposisjon for forsvarssektoren. Først da kan vi forvente å oppnå en best mulig effekt i utøvelsen av de oppgaver som Forsvaret skal løse alene eller i samarbeid med det sivile samfunn.

Jeg håper at den praktiske tilretteleggingen vedrørende HV-08 sin innsatsstyrke vil bidra til at personellet opprettholder sitt samfunnsengasjement og finner at tjenesten som innsatsstyrkesoldater i Agderfylkene er interessant og viktig også i fremtiden.

SPØRSMÅL NR. 1792

Innlevert 28. september 2010 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos

Besvart 6. oktober 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Har Nav muligheter for å overprøve medisinske vurderinger gjort av både primær- og spesialisthelsetjeneste og dermed nekte å utbetale pleiepenger, stikk i strid med medisinske råd, og vil arbeidsministeren sørge for en gjennomgang av praksis på denne typen saker?»

BEGRUNNELSE:

En mor til et prematurfødt barn med sammensatt sykdomsbilde har fått avslag på sin søknad om pleie-

penger med bakgrunn i at Nav tolker dette til å være en varig diagnose. Denne tolkningen er stikk i strid med medisinske vurderinger gjort av fagpersoner innenfor nær sagt alle deler av helsevesenet.

Svar:

I begrunnelsen for spørsmålet viser representanten til at en mor til et prematurfødt barn med sammensatt sykdomsbilde har fått avslag på sin søknad om pleiepenger med bakgrunn i at Arbeids- og velferdsetaten tolker dette til å være en varig diagnose,

selv om medisinsk personell vurderer dette annerledes.

Retten til pleiepenger ved sykt barn fremgår av folketrygdloven § 9-10 og § 9-11. Etter § 9-10 kan det til en person som har omsorg for barn under 12 år som er eller har vært innlagt i helseinstitusjon eller er behandlet poliklinisk i sykehus, gis pleiepenger hvis barnet trenger kontinuerlig tilsyn og pleie. Pleiepen-ger etter § 9-10 tilstås når pleiebehovet strekker seg over mer enn syv kalenderdager. Etter § 9-11 kan det til en person som har omsorg for barn under 18 år som har en livstruende eller annen svært alvorlig sykdom eller skade, gis pleiepenger. Når sykdommen må anses som varig, er retten til pleiepenger begrenset til perioder hvor sykdommen er ustabil.

Til hjelp for å avgjøre rett til pleiepenger etter bestemmelsene i folketrygdloven er det utarbeidet retningslinjer (rundskriv) til bestemmelsene. Her har man sagt noe om ulike typer diagnoser/tilfeller. Når

det gjelder for tidlig fødte barn, som det er vist til i begrunnelsen for spørsmålet fra representanten Kjos, er det gitt retningslinjer for anvendelsen av § 9-11 i slike tilfeller. Retningslinjene er i samsvar med anbefalingene fra en arbeidsgruppe hvor prematurforeningen og medisinsk fagmiljø deltok.

Det er Arbeids- og velferdsetaten som er tillagt avgjørelsesmyndighet i spørsmål om rett til pleiepen-ger etter folketrygdloven. Det er legens oppgave å være medisinsk sakkyndig. Legen skal gi en beskrivelse av barnets medisinske tilstand. Denne beskrivelsen er et ledd i etatens vurdering av om vilkårene for rett til ytelse etter loven er oppfylt. Dersom etaten er i tvil om vilkårene for å tilstå ytelse er oppfylt, kan man innhente synspunkter fra egen rådgivende lege. Arbeids- og velferdsetaten avgjør deretter saken på selvstendig grunnlag, og innestår dermed for avgjørelsen vis á vis brukeren og senere i en eventuell klage- og ankeprosess.

SPØRSMÅL NR. 1793

Innlevert 29. september 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 8. oktober 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Statens Veivesen bekrefter at veinettet i Osterøy kommune i Hordaland ikke er kommet med i rassikringsplanen som Veivesenet i 2006 utarbeidet for hele Vestlandet. Geologer som var på Osterøy i vår oppdaget at all rapportering fra kommunen om rasfarlige veier har stoppet opp i veivesenets system. Spesielt Bruvikveien er rasutsatt.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre at manglende kartlegging blir korrigeret og at rasutsatte veier på Osterøy får midler før det lages ny prioriteringsliste for perioden etter 2013?»

Svar:

Statens vegvesen opplyser at de regionale rassikringsplanene omfatter investeringstiltak. Aktuelle tiltak for å hindre nedfall fra skjæringer er som hovedregel rensk og oppsetting av nett, noe som foru-

settes gjennomført som del av det mer løpende drifts- og vedlikeholdsarbeidet. Nedfallet på fv 360 Bruvikvegen på Osterøy ble vurdert til i hovedsak å være nedfall fra skjæring. I ettertid er det imidlertid avdekket at det også er nedfall fra terrenget. Det pågår nå en oppdatering av de regionale rassikringsplanene, som grunnlag for arbeidet med Nasjonal transportplan 2014-2023. I den forbindelse blir Bruvikvegen og andre rasutsatte veier på Osterøy vurdert.

Statens vegvesen opplyser videre at eldre rapporter av steinsprang på Osterøy nå er registrert. Videre er rutineene for innlegging av data innskjerpet, slik at dette ikke skal skje igjen. Antall hendelser har ikke vært så stort at det ville ha påvirket de fylkesvise prioriteringene for perioden 2010-2013. Hordaland fylkeskommune har imidlertid adgang til å foreta omprioriteringer innenfor tildelte statlige rammer.

SPØRSMÅL NR. 1794**Innlevert 29. september 2010 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 7. oktober 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«I lys av å være minister for barns rettigheter:

Mener statsråden det er viktig at alle barn, uavhengig av sosial tilhørighet og foreldrenes økonomi, bør ha rett til briller når de har behov for det, og vil statsråden være pådriver for tiltak som likebehandler synssvekkelse med andre helseplager slik at kostnader til barns briller dekkes på samme måte som det offentlige dekker barns kostnader i forbindelse med andre helserelevante forhold?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til mitt spørsmål til barnministeren dattert 17. september 2010 (spm. 1732) som dessverre ble oversendt arbeidsministeren. Oversendelsen er etter mitt syn feil fordi jeg ville ha barnministerens syn på regelverket og ikke ett sted i spørsmålet bes det om en redegjørelse for regelverket. Svaret fra Arbeidsministeren var ikke i nærheten av det spørsmålet dreide seg om, i det hun naturligvis bare forholder seg til å forklare regelverket. Det er ingen uklarheter med regelverket og jeg har ikke behov for å vite mer om det. Ei heller trenger jeg å vite at NAV sjeldent avslår søknad om støtte til briller i de tilfeller hvor det foreligger øyesykdom som ikke bare er nærsynthet eller langsynthet. Det er jo selvfølgeligheter!

Barn som er nærsynte eller langsynte må selv betale briller, med mindre de lider av en øyesykdom. Tilbudet til barn i familier med dårlig råd er å kontakte sosialtjenesten og få sosialstønning. Det er selvfølgelig en belastning for familien.

Vi er opptatt av å gi barn like muligheter til å lykkes både i skole og liv. En rekke ordninger er på plass for å jevne ut sosiale forskjeller og det er gjort mye arbeid for å hindre at barn skal leve i fattigdom i Velferds-Norge. Blant viktige tiltak for å sikre likest mulig utgangspunkt for barn er tilgangen til gratis helsehjelp inkludert tannhelse.

Barn som ser dårlig og ikke får tilgang til briller vil naturligvis lese dårligere, de vil bli raskere trøtte og slitne på skolen og de vil miste evnen til å vurdere og se omgivelsene sine skikkelig. Barn får gratis synstest, men dersom det avdekkes at barnet ser dårlig, stopper angivelig Velferdsstatens velvilje og de må klare seg selv. Briller kan være ganske kostbart i en del tilfeller og briller må ofte byttes ut fordi barns syn endrer seg veldig fort.

Svar:

Jeg viser til mitt brev til Stortingets president av 24. september 2010, hvor jeg gir et svar på det samme spørsmålet fra representanten Anundsen. Spørsmålet ble også den gangen stilt i brev av 17. september 2010 til barne- likestillings- og inkluderingsministeren, og ble overført meg som arbeidsminister. Anundsen redegjør i sin begrunnelse for hvorfor han stiller spørsmålet på nytt. Han mener at oversendelsen til arbeidsministeren var feil fordi han ville ha barnministerens syn på regelverket.

Som ansvarlig statsråd for det aktuelle regelverket er det jeg som svarer på spørsmålene på vegne av Regjeringen. Spørsmålet er derfor overført til meg også denne gangen.

I mitt brev av 24. september redegjorde jeg for regelverket, herunder at det er gjort visse unntak for barn/unge under 18 år, og noen erfaringer med hvordan regelverket praktiseres.

Jeg vil nå bare tilføye at de unntakene som er gjort i gjeldende regelverk, blant annet er knyttet til de hensynene representanten Anundsen legger vekt på i sin begrunnelse. Jeg har merket meg ønsket om å utvide ordningen i retning av at det også skal kunne gis stønad til briller eller kontaktlinser ved vanlige brytningsfeil. En evt. slik utvidelse vil ha budsjettkonsekvenser, og vil måtte vurderes i forbindelse med de ordinære budsjettprosessene.

SPØRSMÅL NR. 1795**Innlevert 29. september 2010 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 11. oktober 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Vil statsråden redegjøre for Innovasjon Norge sin oppfølging av tilskudd- og støtteordninger gitt til private eller selskap, herunder Innovasjon Norge sin internrevisjon, og om statsråden ikke kan redegjøre for dette, vil statsråden videreformidle forespørselen fra undertegnede til Innovasjon Norge for å få tilgang til disse opplysningene generelt, og spesielt oppfølgingen av tilskudd gitt i medhold av Verdiprogrammet for reindrift?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til artikkel publisert på NRK Troms og Finnmark, datert 23.09.2010, med overskriften "Skaper få arbeidsplasser".

Artikkelen omhandler bruk av tilskudds- og støttemidler fra Innovasjon Norge for å øke verdiskaping i reindriften i Finnmark.

Siden Verdiprogrammet for reindrift kom i gang i 2001 er det delt ut 65 mill kroner til reindriften, hvorav 40 mill kroner er tilfalt Finnmark.

Ifølge artikkelen kan satsingen vise til lite konkrete resultater.

Det stilles spørsmål om Innovasjon Norge sin oppfølging av tiltak det gis eller har vært gitt tilskudd til, herunder Innovasjon Norge sin internrevisjon.

Det bemerkes at staten ved Nærings- og handelsdepartementet siden 1.1.2010 eier 51 pst. av Innovasjon Norge, mens de øvrige 49 pst. eies av landets fylkeskommuner.

I forbindelse med Nærings- og handelsministerens svar på spørsmål 1558 (2009-2010) ble det bemerket at det forutsettes at Innovasjon Norge har gode rutiner for intern kontroll.

Imidlertid overlater statsråden alt øvrig ansvar til Innovasjon Norge.

Når Innovasjon Norge forvalter i overkant av 1

mrd. kroner av folks skattepenger, skulle en kunne forvente en mer aktiv og profesjonell oppfølging av selskapet fra statens side.

Svar:

Innovasjon Norge mottar oppdrag og forvalter ordninger på vegne av flere ulike departementer. Det er det enkelte departement som setter nærmere retningslinjer for sine ordninger, og som har ansvar for å følge opp rapporteringen knyttet til disse. Forvaltningsoppdraget for Verdiskapingsprogrammet for reindrift er gitt Innovasjon Norge av Landbruks- og matdepartementet.

Nærings- og handelsdepartementet forvalter videre statens eierandel i Innovasjon Norge. Verken oppdragsgivere til eller eiere av Innovasjon Norge skal delta i behandlingen av enkeltsaker. Jeg har derfor ikke – og skal heller ikke ha – tilgang på informasjon om enkeltsaker hvor Innovasjon Norge gir tilskudd eller lån til sine ulike kunder, og om hvordan Innovasjon Norge følger opp den enkelte sak. Dette er i tråd med lov om Innovasjon Norge, hvor det framgår at hovedstyret har ansvar for en forsvarlig organisering av selskapets og for å påse at dets virksomhet, regnskap og formuesforvaltning er gjenstand for betryggende kontroll. Videre skal hovedstyret føre tilsyn med administrerende direktørs ledelse av virksomheten.

Nærings- og handelsdepartementet følger opp sine bevilgninger til Innovasjon Norge gjennom den løpende styringsdialogen med selskapet, bl.a. gjennom de halvårslige kontaktmøtene med selskapet og møter om halvårs- og årsrapportering. I tillegg har departementet egne fagmøter med selskapet om aktuelle tema. Bl.a. har departementet i høst hatt et eget møte om Innovasjon Norges arbeid med risikostyring og intern kontroll.

SPØRSMÅL NR. 1796**Innlevert 29. september 2010 av stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold****Besvart 8. oktober 2010 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«Kampen mot tvangsekteskap er noe jeg vet at statsråden er opptatt av.

Hva har statsråden konkret gjort for å forhindre at unge mennesker blir utsatt for tvangsekteskap, og hvor mange av de som har henvendt seg til myndighetene om gjennomført tvangsekteskap, har fått oppløst sitt ekteskap?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge Integrerings- og mangfoldsdirektoratet har det første halvår i 2010 kommet inn 49 henvendelser om gjennomførte tvangsekteskap. Det samme tallet for i fjor var 25. Det er bra at flere er modige og melder fra om tvangsekteskap. Samtidig er det grunn til å stille spørsmål om hvor godt disse kvinnene blir ivaretatt etter det er blitt meldt i fra om gjennomført tvangsekteskap. Å få belyst antallet som faktisk får annullert sitt ekteskap vil gi en indikasjon på om saken deres er fulgt opp fra myndighetenes side.

Svar:

Arbeidet mot tvangsekteskap står høyt på regjeringens dagsorden. Derfor vedtok Regjeringen i 2007 Handlingsplan mot tvangsekteskap (2008-2011) som inneholder 40 konkrete tiltak. Myndighetene har et hovedansvar for å bekjempe tvangsekteskap, og en overordnet målsetning med planen er å styrke den offentlige forankringen av dette arbeidet. Tiltakene omfatter forebyggende og holdningsskapende arbeid, krisehjelp, råd og veiledning til enkeltpersoner og førstelinjetjenesten, kunnskapsutvikling og kompetanseoppbygging. Arbeidet med planen blir følgevaluert av Institutt for samfunnsforskning. Deres samlede vurdering så langt er at hjelpetilbudene og det forebyggende arbeidet mot tvangsekteskap er styrket. Blant annet kommer minoritetsrådgiverne som er ute i skolene i direkte kontakt med elevene og kan på den måten jobbe preventivt og forebyggende før tvangsekteskap faktisk finner sted.

Kompetanseteamet mot tvangsekteskap fikk henvendelser om 46 gjennomførte tvangsekteskap i 2009 og 32 i første halvår 2010. Det økte antall henvendelser til hjelpeapparatet om tvangsekteskap viser at Regjeringens tiltak treffer et behov.

Selv om hjelpeapparatet gir opplysning om at tvangsekteskap er straffbart etter norsk lov og kan anmeldes, viser erfaring at de færreste ønsker å anmelde egne foreldre/familie. Det kan tas ut offentlig påtale i tvangsekteskapsaker, men en er da avhengig av at de involverte er villige til å vitne, noe som ofte oppleves som vanskelig for dem det gjelder. Flere rettsavgjørelser vil kunne virke preventivt.

Per i dag foreligger det ingen tall på antall personer utsatt for tvangsekteskap som har fått oppløst sitt ekteskap. Et problem for mange er at selv om registrert ekteskap i Norge oppløses ved skilsmisse eller erkjennes ugyldig, vil det religiøse ekteskapet fortsatt anses som bindende i familien eller i familiens opphavsland. Tvangsekteskap er forbudt i de fleste land og det er mulig å få ekteskap oppløst/annullert via rettsapparatet i opphavsland. Dette er imidlertid meget vanskelig og en langsiktig prosess som er kostbar og innebærer en personlig risiko for vedkommende som selv må være til stede.

Tvangsekteskap omhandler ikke bare kvinner, men også menn. Ikke alle har behov for oppfølging etter at de har meldt fra om at ekteskap har vært inngått under press. Flere av de kvinner og menn som tar kontakt, ønsker først og fremst veiledning og råd til å håndtere den situasjonen de står i.

De som har behov for hjelp skal følges opp av det offentlige hjelpeapparatet gjennom blant annet barnevern, politi, skole og NAV. Er personen som har blitt tvangsgiftet under 18 år vil barnevernet følge opp. For de over 18 år som må bryte med familien grunnet tvangsekteskap utvikler Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet det nasjonale bo- og støttetilbudet.

Forebygging og hindring av tvangsekteskap er den viktigste målsettingen for dette arbeidet. For å få til dette, er det viktig å bygge opp kompetanse på området, og innarbeide rutiner i skoler, på utenriksstasjoner og i tjenesteapparatet for øvrig. Flest mulig må være i stand til å avdekke og håndtere tilfeller av tvangsekteskap og tidlig se signaler hos barn og unge som kan være i faresonen.

Arbeidet mot tvangsekteskap går etter planen. Per nå er 36 av 40 tiltak i Handlingsplanen mot tvangsekteskap igangsatt eller gjennomført, noe jeg er godt fornøyd med.

SPØRSMÅL NR. 1797**Innlevert 29. september 2010 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 7. oktober 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Gitt Regjeringens målsetninger innen landbruket, fornybarenergi og biomangfold, er det statsrådens oppfatning at de siste års gjennomsnittlige årlig avvirkningskvantumet i norsk skogsbruk er for høyt eller for lavt?»

Svar:

Som det framgår av bl.a. St.meld nr. 39 (2008-2009) Klimautfordringene – Landbruket en del av løsningen er den årlige tilveksten i norske skoger betydelig høyere enn den årlige avvirkningen. Årlig tilvekst i norske skoger ligger på noe over 25 millioner m³, mens avvirkningen varierer rundt 10 mill m³, de senere årene klart lavere enn dette.

17. juni 2005 vedtok Stortinget anmodningsvedtak nr. 574 med følgende innhold:

"Stortinget ber Regjeringen utvikle nasjonale strategier for økt avvirkning av skog."

I budsjettproposisjonen for 2006 pekte departementet på mulighetsrommet i skogbruket:
(Vedtak nr. 574, 17. juni 2005)

"Aktiviteten i skogbruket er framleis låg med ei avverking i 2004 på noko over 7,3 mill. m³ til sal og industriell produksjon og kanskje opp mot 2 mill. m³ til brensel. I følge Statistisk sentralbyrå var dette ein auke i tømmeravverkinga på 8 pst. frå året før, men avverkinga i 2004 var likevel låg samanlikna med tidlegare. Når det gjeld trevirke til brensel er Statistisk sentralbyrå sin statistikk svært usikker, og det er no starta eit arbeid for å lage betre statistikk. Samla sett ser det ut til at fallet i avverkinga har stoppa opp og at det var ein svak auke i 2004.

Den totale tilveksten i skogen er like fullt om lag tre gonger høgare enn avverkinga, mellom 18 og 19 mill. m³ til saman for gran og furu og drygt 5 mill. m³ for lauvtre."

Tallene for volum for tilvekst er altså høyere nå enn på det tidspunkt dette ble skrevet, men situasjonen er den samme; tilveksten er langt høyere enn avvirkningen, og konsekvensen er at skogvolumet øker raskt, skogens karbonlager øker tilsvarende og meng-

den store og gamle trær, samt mengden død ved øker betydelig.

Data fra Landsskogtakseringen viser at mengden død ved er 50 % større i dag enn midt på 1990-tallet og kanskje rundt det tredobbelte av hva det var for 90-100 år siden. Dette er viktig for en rekke sårbare og truede arter.

I St. meld nr 39 framgår det at det er ønskelig å bruke skogressursene mer aktivt i klimasammenheng, og det innebærer både økt oppbygging av ny veksterlig skog og økt utnytting av den hogstmodne skogen. Mer bruk av trevirke til bygninger, konstruksjoner og energiformål krever økt avvirkning, og økt avvirkning vil samtidig også åpne plass for oppbygging av ny skog, der unge planter med økende opptakspotensial erstatter gamle trær som ikke lenger tar opp mye CO₂.

Økt avvirkning vil også medføre positive bidrag til verdiskaping på enkeltbruk og i distriktene, både for den enkelte bonde/skogeier som selger tømmer eller biomasse, og for de foredlingsbedrifter som produserer skurlast eller energiflis o.a.

Ressursgrunnlaget i de norske skogene muliggjør en betydelig økt avvirkning uten at det medfører uønskede miljøkonsekvenser. Men om det skjer en økt avvirkning, må dette parallelt følges opp med både økt vekt på miljøkunnskap og miljøhensyn, samt oppbygging av ny skog etter hogst. I St.meld. nr. 39 peker Regjeringen på hvordan en slik aktivitetsøkning skal foregå for at vi også ivaretar viktige miljøverdier som bl.a. biologisk mangfold. Stortinget har sluttet seg til de prioriteringer og vurderinger som ligger i meldinga.

Jeg vil avslutningsvis understreke at det hele tiden er markedet for treprodukter og skogbiomasse som avgjør hvor mye som avvirkes i de norske skogene. I faser kan det imidlertid være nødvendig med særskilte stimuleringsvirkemidler. Det er bl.a. derfor vi har ordninger som tresatsingen, bioenergi-programmet og flisordningen som skal bidra til å styrke skogbrukets evne til å levere kvalitetsvirke og energivirke.

SPØRSMÅL NR. 1798**Innlevert 29. september 2010 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 7. oktober 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Gitt Regjeringens målsetninger innen landbruket, fornybarenergi og biomangfold, er det miljø- og utviklingsministerens oppfatning at de siste års gjennomsnittlige årlig avvirkningskvantumet i norsk skogsbruk er for høyt eller for lavt?»

Svar:

Som det framgår av bl.a. St.meld. nr. 39 (2008-2009) Klimautfordringene – Landbruket en del av løsningen er den årlige tilveksten i norske skoger betydelig høyere enn den årlige avvirkningen. Årlig tilvekst i norske skoger ligger på noe over 25 millioner m³, mens avvirkningen varierer rundt 10 mill m³, de senere årene klart lavere enn dette.

17. juni 2005 vedtok Stortinget anmodningsvedtak nr. 574 med følgende innhold:

"Stortinget ber Regjeringen utvikle nasjonale strategier for økt avvirkning av skog."

I budsjettproposisjonen for 2006 pekte departementet på mulighetsrommet i skogbruket:
(Vedtak nr. 574, 17. juni 2005)

"Aktiviteten i skogbruket er framleis låg med ei avverking i 2004 på noko over 7,3 mill. m³ til sal og industriell produksjon og kanskje opp mot 2 mill. m³ til brensel. I følgje Statistisk sentralbyrå var dette ein auke i tømmeravverkinga på 8 pst. frå året før, men avverkinga i 2004 var likevel låg samanlikna med tidlegare. Når det gjeld trevirke til brensel er Statistisk sentralbyrå sin statistikk svært usikker, og det er no starta eit arbeid for å lage betre statistikk. Samla sett ser det ut til at fallet i avverkinga har stoppa opp og at det var ein svak auke i 2004.

Den totale tilveksten i skogen er like fullt om lag tre gonger høgare enn avverkinga, mellom 18 og 19 mill. m³ til saman for gran og furu og drygt 5 mill. m³ for lauvtre."

Tallene for volum for tilvekst er altså høyere nå enn på det tidspunkt dette ble skrevet, men situasjonen er den samme; tilveksten er langt høyere enn avvirkningen, og konsekvensen er at skogvolumet øker raskt, skogens karbonlager øker tilsvarende og meng-

den store og gamle trær, samt mengden død ved øker betydelig.

Data fra Landsskogtakseringen viser at mengden død ved er 50 % større i dag enn midt på 1990-tallet og kanskje rundt det tredobbelte av hva det var for 90-100 år siden. Dette er viktig for en rekke sårbare og truede arter.

I St. meld nr 39 framgår det at det er ønskelig å bruke skogressursene mer aktivt i klimasammenheng, og det innebærer både økt oppbygging av ny veksterlig skog og økt utnytting av den hogstmodne skogen. Mer bruk av trevirke til bygninger, konstruksjoner og energiformål krever økt avvirkning, og økt avvirkning vil samtidig også åpne plass for oppbygging av ny skog, der unge planter med økende opptakspotensial erstatter gamle trær som ikke lenger tar opp mye CO₂.

Økt avvirkning vil også medføre positive bidrag til verdiskaping på enkeltbruk og i distriktene, både for den enkelte bonde/skogeier som selger tømmer eller biomasse, og for de foredlingsbedrifter som produserer skurlast eller energiflis o.a.

Ressursgrunnlaget i de norske skogene muliggjør en betydelig økt avvirkning uten at det medfører uønskede miljøkonsekvenser. Men om det skjer en økt avvirkning, må dette parallelt følges opp med både økt vekt på miljøkunnskap og miljøhensyn, samt oppbygging av ny skog etter hogst. I St.meld. nr 39 peker Regjeringen på hvordan en slik aktivitetsøkning skal foregå for at vi også ivaretar viktige miljøverdier som bl.a. biologisk mangfold. Stortinget har sluttet seg til de prioriteringer og vurderinger som ligger i meldinga.

Jeg vil avslutningsvis understreke at det hele tiden er markedet for treprodukter og skogbiomasse som avgjør hvor mye som avvirknes i de norske skogene. I faser kan det imidlertid være nødvendig med særskilte stimuleringsvirkemidler. Det er bl.a. derfor vi har ordninger som tresatsingen, bioenergiprogrammet og flisordningen som skal bidra til å styrke skogbrukets evne til å levere kvalitetsvirke og energivirke.

SPØRSMÅL NR. 1799**Innlevert 30. september 2010 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 11. oktober 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«I Finansavisen 30/9-10 innrømmer Skattedirektoratet at deres fremstilling av betydelige forenklinger og redusert byråkrati for næringslivet ift. skjemautfyllinger har betydelige mangler. Det vil være svært alvorlig hvis en ikke kan stole på etatenes rapportering om forenklinger, eller at forenklingsarbeidet skjønnes.»

Hva vil statsråden gjøre for å sikre kvaliteten på tall og rapporter om forenklingsarbeidet i departementer og etater?»

Svar:

Regjeringen ønsker at bedriftene skal bruke mest mulig av tiden sin på produksjon og tjenesteyting som skaper arbeidsplasser og verdier, og minst mulig unødig tid på etterlevelse av offentlig regelverk. Derfor er vi opptatt av å følge med på bedriftenes tidsbruk knyttet til offentlige krav.

Oppgaveregisterets belastningsstatistikk viser beregnet arbeidsbelastning knyttet til håndtering av statlige skjemaer. Den enkelte etat rapporterer selv inn estimer for tidsforbruk ved forarbeid og utfylling av skjemaene. Det rapporteres også inn endringer, eksempelvis når skjemaer går fra å være papirbaserte til å bli tilgjengelige elektronisk. Det understrekes at belastningstallene er estimer, som kun kan brukes som en indikasjon på hvordan det totale belastningsnivået endres over tid.

Verken Oppgaveregisteret, etatene eller regjerin-

gen har noen interesse av å overdrive eller underdrive innsparingstiltak. Tvert imot er vi opptatt av at tallene skal være så korrekte som mulig. Oppgaveregisteret har derfor god dialog med etatene om deres innrapporteringer til registeret. Når feil oppstår, slik som i tilfellet med Skattedirektoratet, tas det på alvor, og Oppgaveregisteret følger aktivt opp den aktuelle etat.

Nærings- og handelsdepartementet har i perioden 2006-2009 gjennomført en kartlegging av alle administrative krav i lover og forskrifter. I denne forbindelse er bedriftene selv blitt spurt om ressursbruk knyttet til oppfølging av offentlige krav. Denne kartleggingen dekker flere opplysninger enn Oppgaveregisterets statistikk, som kun inneholder tidsbruk knyttet til statlige skjemaer. Kartleggingen viser også at et flertall av de kartlagte prosessene er av stor betydning for bedriftenes egen verdiskaping.

Jeg er opptatt av å få til konkrete resultater i forenklingsarbeidet. Derfor er det i samråd med Justisdepartementet igangsatt en enkeltpersonsutredning som skal se på forenklinger i aksjeloven for å vurdere om aksjeloven kan tilpasses bedre til de minste bedriftenes behov. Vi fremmer også et forslag om forenkling av signeringskravene i enhetsregisterloven og foretaksregisterloven. I tillegg fortsetter vi arbeidet med å videreutvikle Altinn, som er en stor satsing fra regjeringens side. Så langt det lar seg gjøre, måler og tallfester vi konsekvensene av de forenklingene som gjennomføres. Jeg er opptatt av at kvaliteten på også denne delen av arbeidet skal være god.

SPØRSMÅL NR. 1800**Innlevert 30. september 2010 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 11. oktober 2010 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«For å lykkes i oppdraget må norske soldater i Afghanistan respektere fastsatte strategier, holdninger og atferdsregler. Likevel kan media nå rapportere om at høyere befal har bidratt til bruk av private symboler som dødningshoder på uniformer og kjøretøy samt hevnagitasjon som kan forstyrre rasjonell gjennomføring av skarpe oppdrag.

Hvorfor har dette kunnet foregå tross bekymringsmeldinger, og hvilke reaksjoner gir forsvaret nå på slik atferd fra befal?»

BEGRUNNELSE:

Når soldater avtjener militær tjeneste med fare for sitt liv i dagens Afghanistan, utsettes de for psykiske påkjenninger og risiko som gjør betydningen av ansvarlig og erfaren ledelse fra høyere befal meget viktig. For å kunne gjennomføre oppdrag rasjonelt og vinne befolkningens tillit, er det viktig å unngå krigsrus, voldsromantikk og atferd som rammer sivilbefolkningen. Det er Forsvarets oppgave å unngå subkulturer som undergraver en ansvarlig strategi.

Svar:

Innledningsvis er det viktig å understreke at våre soldater i operasjoner i utlandet gjør en meget solid innsats under vanskelige forhold, i form av betydelig risiko og konstant press, og fortjener stor anerkjennelse for innsatsen. Disse soldatene står daglig overfor etiske dilemmaer de fleste av oss er forskånet fra å møte. I sitt arbeid fremstår våre soldater som reflekterte og modne, og er i ung alder villige til å ta på seg et stort ansvar. I følge utenlandske avdelinger gjør våre soldater også en svært god jobb, og har solid forståelse for oppdraget.

I forsvarssektoren arbeides det aktivt med åpenhet og med holdninger, etikk og ledelse. Det er avgjørende at Forsvaret i sine handlinger og daglig virksomhet speiler det verdigrunnlaget Forsvaret bygger på. Dette adresseres for eksempel ved Forsvarets utdanningsinstitusjoner, i soldatopplæringen, og i den daglige tjenesten ved avdelingene.

Stortingsrepresentant Høybråten viser i sitt spørsmål til bekymringsmeldinger angående konkret symbolbruk. Det er naturlig at militære avdelinger bruker symboler og uttrykk som bygger på samhold og fellesskap. Men symboler har stor kraft og må kunne forstås av et sivilt samfunn. De må ikke brukes på en måte som undergraver soldatenes etikk og forståelse av oppdraget. Det er imidlertid ikke symbolbruken eller kraftige uttrykksformer før, under eller etter stridshandlinger jeg har reagert på. Det jeg har reagert på, er uttrykte holdninger fra befal i intervju om lyst eller hevnlyst som motiv for å ta liv. Jeg ønsker at soldatene skal kunne komme hjem med høyt hevet hode. Derfor må det reageres på holdninger som kan føre til at soldater går over streken, og må bli stilt til ansvar for sine handlinger.

Derfor er det avgjørende at vi har dyktige ledere, som hele tiden rettleder og setter klare grenser. Både for å ivareta soldatene våre, og for å opprettholde tillitsforholdet mellom Forsvaret og det sivile samfunn. Dersom uetiske utsagn eller handlinger fremkommer, kan de ikke avfeies som nødvendige onder eller bagateller. Dette er verken soldatene våre eller Forsvaret tjent med. Det er derfor svært viktig at Forsvaret jobber kontinuerlig og målrettet for å skape refleksjon og bevissthet rundt egne holdninger og avdelingens verdier.

Arbeidet på dette området har forsvarssektorens handlingsplan for holdninger, etikk og ledelse – HEL – som en rettesnor. Denne følges opp, for eksempel i Hæren. Blant annet har Telemark bataljon avholdt et etikkseminar for kort tid siden, der man diskuterte organisasjonskultur og profesjonsverdier. Generalinspektøren for Hæren reagerte også umiddelbart på tidligere bekymringsmeldinger, og arbeider for å bringe fakta på bordet, samt rettlede der dette er nødvendig. Det pågår betydelig etisk refleksjon i alle deler av forsvarssektoren. Jeg er opptatt av at denne debatten skal føre til noe positivt, og bringe det holdningsarbeidet som allerede foregår et langt skritt videre. Det fortjener våre soldater, sammen med vår støtte, anerkjennelse – og et godt lederskap.

SPØRSMÅL NR. 1801**Innlevert 30. september 2010 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 11. oktober 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Det vises til brev fra advokatfirmaet Hjort, Oslo datert 19.6. om innsyn i dokumenter knyttet til konsesjon for Fakken vindkraftverk og til departementets svar datert 28.9. der forespørselen avvises for så vidt gjelder vurderinger gjort av to departementer med begrunnelse "sikre forsvarlig intern avgjørelsesprosess". Denne saken har hatt en sentral rolle i høstens mediabilde. Full innsikt i saksbehandlingen er helt avgjørende.

Kan jeg få oversendt de dokumenter som i svarbrevet holdes tilbake?»

BEGRUNNELSE:

Tildeling av konsesjon til Fakken vindkraftverk har kommet i fokus grunnet Troms Krafts støtte til Senterpartiet i forkant av tildelingen av konsesjon. Ordet korrupsjon har vært langt framme i debatten og det er helt avgjørende for gjenoppretting av tilliten til saksbehandlingen i departementet at alle parter har full innsikt i og kan danne seg sitt eget inntrykk av hele saksbehandlingen. Slik saken har utviklet seg, er det ingen grunn til å holde dokumenter som inneholder informasjon om saksutredningen hemmelig. Hensynet til almenhetens og partenes tillit til saksbehandlingen må veie mye tyngre enn interne argumenter til behov for hemmelighold. Departementets begrunnelse for å nekte innsyn, indikerer at dokumentene har vært av betydning for avgjørelsesprosessen.

Når det er reist spørsmål om støtten Senterpartiet har mottatt har påvirket departementets avgjørelser, blir det ytterligere viktig å få innsyn i disse dokumentene.

Svar:

Jeg finner det her nødvendig å vise til den presisering jeg har gitt i mitt første svar til Kontroll- og konstitusjonskomitéen i brev av 6.d.m. Komitéen stilte spørsmål om behandling av konsesjonssøknader blant annet fra Troms Kraft AS. Som det fremgår av mitt svar ble konsesjon for Fakken vindkraftanlegg meddelt i november 2008. Troms Kraft AS involveres imidlertid etter hva som er opplyst i fornybarprosjektet til Senterpartiet først i august 2009. Det var derfor ikke grunnlag for å gå nærmere inn på denne konsesjonssaken i mine svar til Kontroll- og konstitusjonskomitéen.

Jeg kan ikke se at det er grunnlag for å endre avslaget på innsyn i interne dokumenter knyttet til departementenes behandling av klagesaken på konsesjon til Fakken vindkraftverk. Etter min vurdering er det nødvendig å unnta de interne dokumentene av hensyn til en forsvarlig intern avgjørelsesprosess i denne og i fremtidige klagesaker.

Olje- og energidepartementet stadfestet for øvrig NVEs vedtak om utbygging av Fakken vindkraftverk samtidig som Miljøverndepartementet fattet vedtak om statlig reguleringsplan for vindkraftanlegget etter plan- og bygningsloven.

SPØRSMÅL NR. 1802**Innlevert 30. september 2010 av stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen****Besvart 5. oktober 2010 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland****Spørsmål:**

«Vil statsråden vurdere å instruere Samordna opptak å innføre de nødvendige rutiner for å sikre at personer uten lovlig opphold i Norge ikke tildeles studieplass ved norske universiteter og høyskoler?»

BEGRUNNELSE:

I et innslag på NRK 10.september fortelles det om en person uten lovlig opphold i Norge som har

studert til en masterutdannelse ved et norsk universitet eller høgskole, og som også har skrevet bok om sitt ulovlige opphold i Norge. Vedkommende er i følge NRK-oppslaget langt fra den eneste personen i samme situasjon som har fått en skattebetalerfinansiert utdannelse i Norge uten å ha lovlig opphold. Når personer som søker høyere utdannelse ved universitet eller høgskole i Norge via Samordna opptak er det ikke nødvendig å oppgi fullstendig personnummer i Norge, og dermed synes det som fritt frem for enhver

å motta høyere utdanning i Norge selv om denne personen ikke oppholder seg lovlig i Norge, enten vedkommende er kommet hit for å søke beskyttelse eller av andre grunner.

I et samfunn som det norske der man hvert år disponerer begrensede velferds- og samfunns-goder som skal komme befolkningen til del, synes det som en forutsetning at alle som nyter av og deler disse gode- ne aksepterer den samme samfunnskontrakten og er en del av samfunnet og med lovlig opphold. At skattebetalerne så skal finansiere høyere utdanning for personer uten lovlig opphold blant oss, virker på mange som juks med felles goder som andre må produsere for at andre skal nyte godt av. Dermed har man opphevet prinsippet om "å gjøre sin plikt og kreve sin rett".

Svar:

Jeg viser til spørsmål til skriftlig besvarelse fra stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen om rutiner for å sikre at personer uten lovlig opphold i Norge ikke tildeles studie-plass ved norske universiteter og høyskoler.

I utgangspunktet må alle utlendinger som ikke kommer fra EU/EØS-området og som ønsker å oppholde seg i Norge i mer enn tre måneder ha oppholdstillatelse. Dette gjelder også studenter, som kan søke om en egen oppholdstillatelse for studenter.

For å få opphold til studier må man som hovedregel ha fått tilsagn om studie-plass ved en offentlig

godkjent institusjon på høyskole- eller universitetsnivå. Utdanningen må være på fulltid, og gi rett til full støtte i Statens Lånekasse. Dette kravet gjelder selv om studenten skal finansiere oppholdet på annen måte enn gjennom lån fra Statens Lånekasse.

Samordna opptak tilrettelegger for tildeling av studie-plasser ved universiteter og høyskoler gjennom nasjonal opptaksmodell. Det er institusjonene selv som tildeler studie-plasser, og de må kontrollere at vilkårene for å starte studiene er oppfylt. Samordna opptak er således ikke ansvarlig for tildeling av studie-plass. Etter at et universitet eller en høyskole har utstedt studentbevis og studiet er påbegynt, vil institusjonen i begrenset grad etterprøve at vilkårene er oppfylt.

I den saken representanten Amundsen viser til, har vedkommende ved en feil fått utstedt studiebevis og anledning til å studere uten at nødvendig og riktig dokumentasjon har vært forelagt institusjonen, og institusjonen vil derfor gå igjennom sine rutiner.

På bakgrunn av den aktuelle saken og de opplysningene som har kommet frem, vil Kunnskapsdepartementet ta initiativ til å vurdere om rutinene i universitets- og høyskolesektoren knyttet til problemstillingene som her er tatt opp er tilfredsstillende. Jeg vil imidlertid understreke at spørsmålet om oppholdstillatelse først og fremst er en sak mellom den som søker opphold og utlendingsmyndighetene, og at det er Justis- og politidepartementet som har hovedansvaret for innvandringsaker.

SPØRSMÅL NR. 1803

Innlevert 30. september 2010 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 6. oktober 2010 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Dersom det innen fylkesgrensene, f.eks. i Hedmark, er flere videregående skoler med samme linje, kan man da velge fritt hvilken skole man vil gå på uavhengig av bostedsadresse?»

BEGRUNNELSE:

Et eksempel på dette kan være Flisa og Kongsvinger videregående skoler i Hedmark som har tilbud om samme type linje, men der geografiske skillelinjer bestemmer hvor den enkelte elev skal studere.

Svar:

Retten til videregående opplæring etter opplæringsloven innebærer rett til inntak til ett av tre alternative utdanningsprogram på videregående trinn 1 og to års videregående opplæring innenfor samme utdanningsprogram som de hadde på trinn 1, jf. opplæringsloven § 3-1. I kapittel 6 i forskrift til opplæringsloven er det bestemmelser om vilkår for inntak til videregående opplæring og om inntaksrekkefølgen når det til et utdanningsprogram melder seg flere søkere enn det antall elevplasser fylkeskommunen tilbyr. Det er et grunnleggende prinsipp i forskriften at i sli-

ke tilfeller skal elevplassene fordeles etter poengsum som utregnes på grunnlag av karakterene fra det foregående utdanningsprogrammet, og slik at søker med høyere poengsum tas inn foran søker med lavere poengsum. Når flere søkere står likt i konkurransen om den/de siste plassene, blir rekkefølgen avgjort ved loddtrekning. Ved inntak til videregående trinn 1 gjelder poengsummen fra karakterene fra grunnskolen.

Retten til videregående opplæring omfatter imid-

lertid ikke rett til å gå på en bestemt videregående skole. Fylkeskommunen har ansvaret for å oppfylle retten til videregående opplæring etter opplæringsloven for alle som er bosatte i fylkeskommunen, men innenfor rammen av opplæringsloven og forskrift til opplæringsloven er det fylkeskommunen selv som avgjør hvilket opplæringstilbud som skal gis ved den enkelte skole og hvilken skole elevene skal tilknyttes.

SPØRSMÅL NR. 1804

Innlevert 30. september 2010 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark

Besvart 7. oktober 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«4. september ble Bolivias tidligere president Jorge Quiroga dømt til fengsel i to år og åtte måneder for bakvaskelser og ærekrenkelser mot en statseid boliviansk bank. Quiroga har hevdet at banken driver hvitvasking av venezuelanske midler.

Hvordan stiller statsråden seg til bruk av ærekrenkelseslovgivning mot politisk opposisjonelle, og vil dette temaet bli tatt opp i utviklingsdialogen med Bolivia?»

BEGRUNNELSE:

Departementet har tidligere oppgitt at demokratiutvikling er en sentral del av det nylig forsterkede utviklingssamarbeidet med Bolivia (blant annet i pressemelding 4.11.2007).

Svar:

Den aktuelle saken mot tidligere president Jorge Quiroga er anket til en høyere rettsinstans i Bolivia. Saken er altså under behandling i det bolivianske rettsapparatet, og jeg har bedt om at ambassadesek-

sjon i La Paz, sammen med andre lands representanter i Bolivia følger saken nøye.

Jeg har alltid møtt opposisjonspolitikere under mine besøk i Bolivia for å få deres vurdering av den politiske situasjonen og utviklingen i landet. Det gjorde jeg også ved sist besøk i august i år. Jeg har ved flere anledninger møtt Jorge Quiroga og har fått anledning til å diskutere med ham de utfordringer Bolivia står ovenfor.

Jeg anser det for å være en seier for demokratiet at Bolivia for første gang i historien har valgt en urfolksrepresentant som sin president. Det er store politiske motsetninger i Bolivia. Det er derfor viktig å bidra til en konsoliderende prosess der nye og gamle makthavere kan jobbe sammen om demokratiseringsprosessen i Bolivia. Dette er målsettingen bak vår støtte til Det Internasjonale Instituttet for Demokrati og Valgassistanse (International IDEA) sitt program i Bolivia, med fokus på politisk dialog og politiske partier, opplæring av politiske ledere og lovutvikling. IDEAs arbeid har bidratt til økt deltakelse i politiske prosesser inklusive grunnlovsreform og valglover.

SPØRSMÅL NR. 1805**Innlevert 30. september 2010 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark****Besvart 7. oktober 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Jeg viser til statsminister Jens Stoltenbergs tale til FNs generalforsamling, der han blant annet uttalte: "I call on developing countries to mobilise more of their domestic resources. By broadening the tax base. By fighting corruption. By increasing transparency and improving accountability..."

Hvordan vil disse klare signalene fra statsministeren bli fulgt opp i Norges utviklingspolitikk og, spesifikt, i tildeling og administrasjon av norske bistandsmidler?»

Svar:

Statsminister Stoltenbergs vektlegging av nasjonalstatenes ansvar for egen utvikling understreker et etablert prinsipp i norsk utviklingspolitikk. I St.meld. nr.13 (2008-2009) Klima, konflikt og kapital sier vi at "Ethvert land har ansvar for sin egen utvikling. Selv om internasjonale forhold legger mange premisser, er det til syvende og sist nasjonalstaten som har ansvaret for at nasjonal utvikling går riktig vei og at befolkningens rettigheter blir ivaretatt. Grunnlaget for utvikling skapes i et samspill mellom staten, det sivile samfunnet og næringslivet." (s.19)

Dette er også utgangspunktet for politikkvalg og prioriteringer i vårt utviklingspolitiske engasjement og i bruk av bistandsmidler.

I Regjeringens forslag til budsjett for 2011 (Prop.1 S (2011-2012)) videreføres sentrale satsinger for å bedre samarbeidslandenes evne til inntektsgenerering, ansvarlig forvaltning av statlige ressurser, åpenhet og antikorrupsjon. Budsjettet innebærer fortsatt høy støtte til det sivile samfunn, inkludert utvikling av frie og uavhengige medier, og støtte til godt styresett. Dette bidrar til en åpen samfunnsdebatt og

at myndighetene kan holdes ansvarlig for sine handlinger. Fortsatt vektlegging av Olje for Utvikling er et sentralt virkemiddel for å sikre ressursrike land mer inntekt og bedre forvaltningen av mineral- og petroleumsressurser. Skatt er et viktig element i samfunnskontrakten mellom stat og borger, og av avgjørende betydning for å utvikle en bærekraftig økonomi. Det settes derfor i verk flere nye tiltak knyttet til utvikling og skatt, inkludert direkte samarbeid mellom den norske skatteetaten og skattemyndigheter i henholdsvis Zambia, Tanzania og Mosambik. Arbeidet mot ulovlig kapitalflukt styrkes.

Økt åpenhet er et av de viktigste virkemidler i kampen mot korrupsjon, internasjonal skatteunddragelse i stor skala, og i kampen mot organisert kriminalitet og terrorfinansiering. Bedre tilgang til informasjon gjør det enklere for det sivile samfunn, og spesielt media, å rette søkelyset på økonomisk mislighold og ineffektiv bruk av offentlige ressurser. Gjennom blant annet støtte til bedring av samarbeidslands finansforvaltning, riksrevisjon, antikorrupsjonsheter og internasjonale tiltak som Initiativet for innsyn i utvinningsindustrien (EITI), bidrar Norge til bedre og mer åpen forvaltning i samarbeidsland.

Norsk bistand administreres under et tydelig og etterprøvbart regelverk. Her er Norge godt samkjørt med flere andre bilaterale og ikke minst de store multilaterale aktørene som FN, Verdensbanken og Pengefondet. Norge arbeider også for at øvrige mottakere av norsk bistand, som multilaterale organisasjoner og frivillige organisasjoner har regelverk og retningslinjer som iverksetter målsettingen om nulltoleranse for samt er åpne når det gjelder innsyn.

SPØRSMÅL NR. 1806**Innlevert 30. september 2010 av stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide****Besvart 11. oktober 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Bønder kan i dag få lisens til å produsere alkohol, samt at de kan få skjenkebevilling og dermed servere egne produkt. Landsbruks- og matminister Lars Peder Brekk uttalte følgende til Agderposten 16. august om salg: "Vi jobber med en modell fra Finland hvor de har fått EU-godkjenning til lokalutsalg med egne produkter med alkoholprosent på inntil 13 prosent".

Kan statsråden presisere hvilket vedtak, direktiv eller rettsavgjørelse han sikter til når han sier at Finland har fått EU-godkjenning til lokalutsalg?»

BEGRUNNELSE:

EU Kommisjonen har gjentatte ganger etterspurt informasjon om gårdsalgsordningen i Finland, og saken er ikke avsluttet. I mellomtiden har 49 gårdsutvalg blitt til 36 pga. manglende lønnsomhet. I Finland har gårdssalg av alkohol skapt 100 arbeidsplasser. De aller fleste av disse arbeidsplassene er knyttet opp til produksjonen, og ikke salg av alkohol. Den svenske alkoholutredningen sier følgende:

”Försäljning av starköl, vin och spritdrycker direkt från tillverkaren bör inte tillåtas då det inte är förenligt med Systembolagets monopolställning.(...) Att tillåta detaljhandelsförsäljning av alkoholdrycker direkt från tillverkningsstället innebär en inskränkning av Systembolagets ensamrätt till sådan försäljning.”

(SOU 2009:22)

Svar:

I Finland har de hatt et system med gårdsutvalg av alkohol siden 1995. Her er frukt- og bærviner, samt et tradisjonsprodukt som heter kvass (ligner på mjød), med alkoholprosent på inntil 13 % tillatt solgt på gård.

Finske myndigheter har informert meg om at det ikke finnes et formelt vedtak fra Kommissjonens side som godkjenner systemet med gårdssalg. Systemet har imidlertid vært stilltiende akseptert fra Kommissjonens side i 15 år, uten at de har valgt å gå til rettslige skritt mot Finland for å stoppe det.

Jeg vet også at det for tiden pågår en diskusjon mellom Kommissjonen og finske myndigheter angående et finsk forslag om å utvide ordningen til også å omfatte visse fruktlikører under 22 %, men det er ikke konkludert i denne saken ennå.

Til orientering igangsatte den svenske regjeringen i vår en ny utredning om hvordan gårdsalg kan skje på en måte som er forenelig med EU-retten, og hvordan dette kan skje uten at det får negative konsekvenser for folkeretten. Utredningen skulle ha vært ferdig 1. oktober, men det er gitt en utsatt frist til 1. januar 2011.

SPØRSMÅL NR. 1807**Innlevert 30. september 2010 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde****Besvart 18. oktober 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«I Dagsavisen i dag 30. september uttaler bistandsminister Erik Solheim at Norge er tilhenger av å innføre en såkalt Tobin-skatt, dvs. en skatt på alle valutatransaksjoner.

Kan finansministeren bekrefte at dette er Norges offisielle politikk, samt opplyse når dette ble behandlet av Stortinget?»

BEGRUNNELSE:

Markedsøkonomi og handel over landegrensene er en viktig årsak til at millioner av mennesker har fått en bedre levestandard og er kommet ut av fattigdom. Tradisjonell bistand har vist seg å ikke ha den samme gode effekten. En valutahandelsskatt, som vil være en skatt på transaksjoner over landegrensene og handel, vil virke dempende på den internasjonale handelen og virke imot bekjempelse av fattigdom. Når innkrevd skatt videre skal brukes på økt bistand flytter man i realiteten midler fra noe som virker til noe som ikke virker like godt. Det kan, dersom dette har blitt Norges offisielle politikk, være ønskelig med opplysninger om hvorledes norske myndigheter forestiller seg at en Tobin-skatt skal fungere, samt hvorvidt man skal opprette en internasjonal skatteoppkrever og et helt nytt byråkrati. Videre kan det være greit å få opplyst finansministerens vurderinger rundt transaksjoner som likevel ikke gjennomføres, f.eks. fordi beløpet var feiloverført, eller varen ikke skulle bestilles likevel, mens pengene er gått ut, for deretter å tilbakeføres. Man risikerer i slike tilfeller dobbelt skatt.

Svar:

I Soria Moria II-erklæringen heter det at Regjeringen vil arbeide for å innføre globale skatter som begrenser de negative virkningene av globaliseringen og skaper omfordelingsmekanismer på globalt nivå. Det står også at Regjeringen vil arbeide for nye globale finansieringskilder som kan medvirke til omfordeling og styrking av globale fellesgoder f.eks. gjennom flyavgift, karbonskatt, skatt på våpenhandel og avgift på valutatransaksjoner. I FN-regi har The Leading Group on Innovative Financing for De-

velopment siden 2006 arbeidet med kartlegging av ulike innovative finansieringsmekanismer. Gruppen samler om lag 60 land, herunder Norge, samt en rekke internasjonale organisasjoner. Det siste året har avgifter på finanstransaksjoner for å finansiere globale fellesgoder vært diskutert. I oktober 2009 dannet Norge og 11 andre medlemsland i Leading Group en arbeidsgruppe, Task Force on International Financial Transactions for Development, som satte ned en internasjonal ekspertgruppe som skulle utrede ulike finanstransaksjonsavgifter for å finansiere globale fellesgoder. I den uavhengige ekspertgruppens rapport anbefales en Global Currency Transaction Levy (CTL) på 0,005 pst. som beregnes å kunne gi en inntekt på opptil 34 mrd. USD årlig, gitt visse forutsetninger. CTL foreslås innkrevd av en eksisterende, bankeid oppgjørssentral, de såkalte Continuous Linked Settlement Banks. Ekspertgruppen legger til grunn at avgiften er multilateral og omfatter alle transaksjoner og valutaer, og foreslår at inntektene forvaltes av et internasjonalt fond med tilknytning til eksisterende internasjonale institusjoner som FN og IMF og Verdensbanken. Ekspertgruppens anbefaling om en global valutatransaksjonsavgift vil kreve videre utredning av både tekniske, økonomiske og juridiske forhold før man kan ta stilling til den. Enhver form for skatt eller avgift må vurderes ut i fra hvilke effekter de vil ha på aktørenes tilpasning, kostnadene ved vridninger, mulighetene for omgåelse samt internasjonalt regelverk. På et sidearrangement om innovativ finansiering under FNs generalforsamling i New York 21. september 2010, presenterte Belgia, Frankrike og Japan en erklæring som tar til orde for en finansiell transaksjonsskatt for utvikling. På vegne av Regjeringen ga den norske bistandsministeren, sammen med Brasil og Spania, sin tilslutning til denne erklæringen. I erklæringen blir Task Force on International Financial Transactions for Development gitt i oppdrag å gå videre med arbeidet med å få oppslutning om en avgift på finansielle transaksjoner for å finansiere økt bistand. Dersom Regjeringen på et senere tidspunkt kommer til at en slik avgift bør innføres i Norge som ledd i en felles internasjonal finansieringsordning, vil dette bli fremmet som forslag for Stortinget på ordinær måte.

SPØRSMÅL NR. 1808**Innlevert 30. september 2010 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve****Besvart 11. oktober 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Jeg viser til statsrådets svar på spørsmål 1778 om Ironman-prosjektet. Statsråden skriver i sitt svar blant annet at han vil følge arbeidet med prosjektet på Tjeldbergodden, og har kontakt med lokale myndigheter og representanter for selskapene som står bak prosjektet.

Når vil selskapene bak Ironman-prosjektet kunne regne med å få de nødvendige tillatelser fra myndighetene slik at de kan ta en evt. investeringsbeslutning om Ironman-prosjektet?»

Svar:

Konsekvensutredningen til prosjektet pågår ennå. I forslaget til utredningsprogram for prosjektet som ble sendt til daværende Statens forurensningstilsyn, nå Klima- og forurensningsdirektoratet, ble det av de ansvarlige selskapene framhevet at en detaljert oversikt over nødvendige tillatelser som må innhentes, vil bli presentert i konsekvensutredningen.

Jeg legger til grunn at de ansvarlige myndighetsorganene vil behandle de søknadene som måtte komme, på en god måte.

SPØRSMÅL NR. 1809**Innlevert 30. september 2010 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 8. oktober 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Er statsråden bekvem med situasjonen som er avslørt rundt oppdrettsanlegget til AS Bolaks hvor fiskeridirektør Liv Holmefjord er medeier av?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til oppslag på TV2 sine nettsider 29. september 2010 med overskriften "Forurensningen velter ut under fiskeritoppens oppdrettsanlegg".

Fiskeridirektør Liv Holmefjord leder Fiskeridirektoratet og er øverste ansvarlig for at oppdrett ikke går på bekostning av miljøet, og skal samarbeide med kommuner og fylkesmennenes miljøvernodelinger for å overvåke situasjonen.

Samtidig er fiskeridirektøren eneeier i P2H Invest AS som er deleier i AS Bolaks. Det er et oppdrettsanlegg tilknyttet dette selskapet som nå er avslørt for å ikke etterleve regelverket for avfallshåndtering.

Oppdrettsanlegg genererer store mengder slamavfall, avføring og for-rester. For å få drive oppdrettsanlegg, forutsettes det at det er gitt utslippstillatelse i henhold til forurensningsloven. Samtidig blir det stilt krav om avfallshåndtering og kjemikaliebruk.

I denne sammenheng er det ønskelig å få vite om

hvordan utslipp fra oppdrettsanlegg påvirker et område, herunder det marine arts mangfoldet.

Svar:

Fylkesmannen i Hordaland har i brev av 6. oktober 2010 meddelt AS Bolaks at de vurderer å pålegge selskapet en nærmere undersøkelse på den aktuelle lokaliteten for å få dokumentert miljøsituasjonen. Som del av saksbehandlingen har fylkesmannen bedt om en uttalelse fra AS Bolaks innen 29. oktober 2010, herunder opplysninger om produksjonsmengde siste tre år og rapporterte miljøundersøkelser.

Jeg har fått opplyst av Fiskeri- og kystdepartementet at de i januar 2009 oppnevnte en fast settefiskeridirektør til å tre inn i rollen som fiskeridirektør i de saker sittende fiskeridirektør erklærer seg inhabil. Bakgrunnen for slik oppnevning er fiskeridirektørens eierskap på vel 8 prosent av aksjene i foretaket AS Bolaks. Det er med dette på plass en fast ordning for håndtering av saker der fiskeridirektøren er inhabil.

Etablering og drift av akvakulturvirksomhet krever tillatelse fra ulike myndigheter og ulikt regelverk for å ivareta hensynet både til dyrehelse og miljø. Ved vurdering av om det skal gis tillatelse etter forurensningsloven vil lokalitetens kapasitet til å tåle utslippene være sentralt. Som vilkår for tillatelsen stil-

les det krav om gjentatt og systematisk overvåking av bunnforholdene på og omkring oppdrettslokaliteten for å kunne følge utviklingen. Det forutsettes også at anlegg ikke lokaliseres over eller i nærheten av viktige økologiske forekomster, herunder korallrev, gyteområder for fisk og annet viktig naturmangfold. I henhold til naturmangfoldloven skal de alminnelige prinsippene i naturmangfoldloven være retningsgivende for behandlinger av søknader om utslippstillatelse. Lovens bestemmelser om kunnskapsgrunnlaget, føre-var-prinsippet, økosystemtilnærming og samlet belastning, kostnader ved miljøforringelse og miljøforsvarlige teknikker og driftsmetoder, skal derfor inngå som en integrert del av saksbehandlingen og skjønnsutøvingen og framgå av beslutningen.

Akvakulturvirksomhet i sjø innebærer at fôrspill og ekskrementer slippes direkte ut i vannmassene. Disse utslippene kan føre til overgjødning som igjen påvirker miljøet, herunder i form av økt produksjon av trådformede alger, endringer i artssammensetning og redusert naturmangfold. Bedre fôringsrutiner og utvikling av nye fôrtyper har ført til at utslippene per produsert fisk er betydelig redusert de senere år.

Utslipp fra akvakulturvirksomhet kan alene og sammen med andre utslippskilder påvirke naturmangfoldet over større områder. Videre kan fôrspill tiltrekke seg fisk som naturlig finner føde andre steder. Hittil er det dokumentert at dette gjelder for sei. Dette kan medføre endringer i konkurranseforhold og artssammensetning i områder med akvakultur.

Det er imidlertid krevende å klargjøre omfanget og betydningen av disse påvirkningene.

Ifølge Klima- og forurensningsdirektoratet er akvakulturnæringen den klart dominerende enkeltkilden for menneskeskapt tilførsel av fosfor og nitrogen på kyststrekningen fra Lindesnes til grensen mot Russland. Her står næringen for nær 80 prosent av de menneskeskapte tilførselene av fosfor. På den samme strekningen står næringen for mer enn 60 prosent av de menneskeskapte tilførselene av nitrogen. Disse økningene har vært større enn oppnådde utslippsreduksjoner innen andre sektorer.

Jeg er bekymret for denne utviklingen, ikke minst fordi kunnskapsgrunnlaget om lokale og regionale økosystemeffekter er mangelfullt. Størrelsen på de samlede utslippene og mangelen på kunnskap tilsier derfor at føre-var-prinsippet må gis betydelig vekt i tiden framover. I kombinasjon med dette må vi sørge for å styrke kunnskapen om utslippenes påvirkninger på naturmangfoldet.

Det pågår nå et arbeid med å styrke regelverket for utslipp fra akvakultur. I tillegg mener jeg det er aktuelt å vurdere nærmere krav om miljøforsvarlige teknikker og driftsmetoder. I den forbindelse vil jeg også vise til at erfaringer fra arbeidet med å redusere forurensing tilsier at teknologikrav som varsles i god tid på forhånd i mange tilfeller har bidratt til en effektiv og målrettet utvikling av teknologier som reduserer forurensing.

SPØRSMÅL NR. 1810

Innlevert 30. september 2010 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 18. oktober 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Regelforenkling har i årevis vært en uttalt del av norsk næringspolitikk.

Mener statsråden, som ansvarlig for forenklingarbeidet, at Riksrevisjonen bør kunne benytte utredningsinstruksen som revisjonskriterium, og at kontrollen med forenklingmålene med det vil bli bedre?»

BEGRUNNELSE:

Næringslivets samlede rapporteringsforpliktelser beløper seg til 54 mrd kroner, og det er bred enighet om at det er maktpåliggende å få ned disse kostnade-

ne. Kostnader kan kuttes ved å fjerne eksisterende krav, eller ved at nye regler ikke blir innført, eventuelt ikke får større virkeområde enn strengt nødvendig. I så henseende kan man se for seg at Riksrevisjonen bør kunne benytte utredningsinstruksen som revisjonskriterium for hvorvidt Stortingets ambisjoner om forenkling i seg selv blir nådd, og om hvorvidt hver enkelt sak som kommer til Stortinget er tilstrekkelig utredet med hensyn til forenklingsekvenser.

At Stortinget mener kostnadene må reduseres, fremkom sist i Innst. 224 S(2009–2010).

Lov om Riksrevisjonen angir Riksrevisjonens formål i § 1. Riksrevisjonen er Stortingets revisjons-

og kontrollorgan, og skal gjennom revisjon, kontroll og veiledning bidra til at statens inntekter blir innbetalt som forutsatt og at statens midler og verdier blir brukt og forvaltet på en økonomisk forsvarlig måte, og i samsvar med Stortingets vedtak og forutsetninger. I Instruks om Riksrevisjonens virksomhet gis mer utførlige bestemmelser om blant annet innholdet i Riksrevisjonens kontrollarbeid. For eksempel er instruksens § 9 e) blitt brukt som grunnlag for å hjemle en undersøkelse i Utredningsinstruksen.

Forvaltningsrevisjonen skal i henhold til instruksens § 9 framskaffe relevant informasjon til Stortinget om iverksettelse og virkninger av offentlige tiltak eller lignende, herunder om: d) forvaltningens styringsverktøy, virkemidler og regelverk er effektive og hensiktsmessige for å følge opp Stortingets vedtak og forutsetninger, e) beslutningsgrunnlaget fra regjeringen til Stortinget er tilstrekkelig.

At det kan være uenighet om hvor langt Riksrevisjonen kan gå i å hjemle sine undersøkelser i forvaltningens eget regelverk, kom frem i Riksrevisjonens rapport om myndighetsutøvelse for reduksjon av NO_x-utslipp. Det var ikke enighet mellom Finansdepartementet og Riksrevisjonen om Riksrevisjonen kan undersøke om forhold vedtatt i kongelig resolusjon (som for eksempel utredningsinstruksen) blir fulgt opp.

Fra Finansdepartementets kommentarer til rapporten:

Når det gjelder Stortinget, hevder departementet at normen for hva som er et tilstrekkelig beslutningsgrunnlag, ikke kan utledes av bestemmelsene i utredningsinstruksen og økonomireglementet. Disse er forvaltningens interne regelverk som i prinsippet kan operere med andre normer enn de som gjelder i forholdet mellom regjeringen og Stortinget.

Fra Riksrevisjonens uttalelse:

Det er derfor åpenbart at Riksrevisjonen også må kunne benytte utredningsinstruksen som et revisjonskriterium for å vurdere om beslutningsgrunnlaget for Stortinget er tilstrekkelig, jf. instruks om Riksrevisjonens virksomhet av 11. mars 2004 § 9 e og Innst. S. nr. 136 (2003–2004). Etter Riksrevisjonens vurdering er det verken i forarbeidene til riksrevisjonsloven eller instruksen noen indikasjoner som tilsier noe annet. Riksrevisjonen har imidlertid foretatt sin vurdering ut fra Stortinget får en helhetlig og dekkende vurdering av alle nødvendige forhold.

Svar:

Formålet med utredningsinstruksen er å sikre god forståelse av og styring med offentlige reformer, regelendringer og andre tiltak. Den skal bidra til å sikre samarbeid og koordinering i saksbehandlingen og god kvalitet på utredninger. Utredningsinstruksen inneholder forvaltningens egne interne retningslinjer for saksbehandlingen. Den retter seg mot departementene og deres underliggende virksomheter og kan kun fravikes etter særskilt vedtak, jf. instruksens punkt 1.3.

I utgangspunktet legger jeg til grunn at Riksrevisjonen selv er den nærmeste til å vurdere hvilke kriterier som skal benyttes som grunnlag for sin revisjon slik at Stortinget får mest mulig helhetlig og dekkende vurderinger av de reviderte forholdene.

Departementene og underliggende etater bruker utredningsinstruksen som et viktig redskap i sitt arbeid med forenkling. Jeg er derfor av den oppfatning at dersom Riksrevisjonen skulle bruke utredningsinstruksen som revisjonskriterium, ville det ikke utgjøre noen vesentlig forskjell for kontrollen med forenklingmålene.

SPØRSMÅL NR. 1811

Innlevert 30. september 2010 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 7. oktober 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Innsats mot trygdemisbruk er en viktig faktor for å sikre oppslutning om velferdssamfunnet og for å sørge for at kun de som har rett på trygd, får trygd. I Hamar Arbeiderblad 30. september 2010 uttaler en Nav-direktør at systemet er lagt om og at det nå er "nedprioritert å anmelde folk for trygdesvindl".

På hvilken måte er systemet lagt om, og hva vil statsråden gjøre for å rydde opp i forholdet, slik at oppslutningen om velferdssamfunnet ikke svekkes?»

BEGRUNNELSE:

Stortinget har ved flere anledninger behandlet forslag om å gjøre sterkere innsats mot trygdemis-

bruk. Saken som i dag belyses av Hamar Arbeiderblad viser at det er ressursmangel og sentralisering som er årsaken, noe som også bekreftes av fylkesdirektøren i Nav Hedmark:

"Ifølge Bjørn Lien, som er fylkesdirektør i Nav Hedmark, er det prioriteringer av ressurser og en sentralisering av trygdemisbrukssaker som er hovedårsaken til at færre blir anmeldt."

Dette står i sterk kontrast til den oppmerksomhet et samlet politisk miljø har ønsket å rette mot det samfunnsproblem som trygdemisbruk er. Det er derfor viktig at statsråden går inn i saken og retter opp forhold som ikke fungerer i tråd med Stortingets vedtak og forutsetninger, slik at innsatsen mot trygdemisbruk kan styrkes, ikke svekkes.

Svar:

Innledningsvis vil jeg understreke at arbeidet med å forebygge og avdekke trygdemisbruk er viktig bl.a. for å sikre velferdsordningens legitimitet i befolkningen. Jeg har derfor gitt føringer i tildelingsbrevet til Arbeids- og velferdsetaten for 2010 om at det skal arbeides systematisk med å avdekke og forebygge trygdemisbruk. I budsjettforslaget for 2011 har jeg videre lagt opp til at Arbeids- og velferdsetatens arbeid på dette området styrkes med 5 mill. kroner.

I arbeidet med å bekjempe trygdemisbruk er re-

gelverket skjerpet. Senest i fjor fikk etaten og forsikningsselskapene adgang til å utveksle opplysninger om personer som har fått eller forsøkt å skaffe seg urettmessige utbetalinger. Etaten har også et nært og godt samarbeid med andre etater, som for eksempel skatteetaten og politiet, for å avdekke og følge opp misbrukssaker.

Departementet har videre tatt initiativ til å gjennomføre et FOU-oppdrag om misbruk av sykepengeordningen. Et viktig formål er å undersøke eventuelle mørketall om misbruk av ordningen med sikte på å iverksette mer målrettede tiltak for å bekjempe trygdemisbruk.

Arbeids- og velferdsdirektøren har orientert meg om at tallet på anmeldelser for trygdemisbruk i 2010 gikk ned med om lag 37 pst i annet tertial sammenlignet med samme tertial i fjor. Ifølge direktoratet er en hovedårsak til nedgangen i antall anmeldelser at etaten har prioritert å redusere saksbehandlingstidene og restanser på utbetaling av ytelser, og at omfanget av feilutbetalingssaker som sendes til strafferettslig vurdering i samme periode, er noe redusert. Jeg vil imidlertid fremheve at Arbeids- og velferdsdirektøren har orientert meg om at det nå gjennomføres flere kontroller underveis i saksbehandlingen enn tidligere. Etaten har også iverksatt flere forebyggende tiltak, og etterkontrollene for å avdekke misbruk er intensivert. Alt i alt er sjansene nå større for å bli oppdaget enn tidligere.

SPØRSMÅL NR. 1812

Innlevert 30. september 2010 av stortingsrepresentant Torgeir Micaelsen

Besvart 12. oktober 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Det ser ut til at det i dag ikke finnes et sertifiseringssystem for ansatte som er satt til å bedrive inn-driving overfor skyldnere i inkassobransjen i Norge.

Hvilket lovverk og hvilke bestemmelser regulerer inkassobransjen i Norge, og vil justisministeren ta initiativ til å få på plass en sertifiseringsordning eller kompetansekrav for denne viktige bransjen?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen har gjennom flere initiativ innført tilsvarende ordninger for ansatte som skal selge finansielle produkter i finansbransjen og for meglere som skal bedrive eiendomsmegling. Personer som

jobber med innkreving av gjeld har en krevende jobb og går ofte inn i tunge situasjoner og behandler følsomt materiale. Både personvern hensyn, sikkerhet for ansatte i bransjen og at skyldnere opplever å bli møtt på en profesjonell måte, kan tilsa at regjeringen burde vurdere tilsvarende ordninger som er etablert i andre bransjer.

Svar:

Retten til å drive inkassovirksomhet reguleres av inkassoloven og inkassoforskriften. Inkassovirksomhet kan som utgangspunkt bare drives av foretak som er registrert i foretaksregisteret og som har inkassobevilling. I tillegg kan slik virksomhet drives i med-

hold av norsk advokatbevilling. For at et foretak skal kunne få inkassobevilling, må flere vilkår være oppfylt. Det stilles blant annet krav om at den som faktisk leder inkassovirksomheten har personlig inkassobevilling fra Finanstilsynet, krav til sikkerhetsstillelse, samt at eiere, styremedlemmer og daglig leder anses egnet til å drive inkassovirksomhet, jf. inkassoloven § 5 første ledd. For at faktisk leder skal kunne få personlig bevilling, stilles det krav om visse faglige og etiske kvalifikasjoner, jf. § 5 annet ledd. Personen må for eksempel fremlegge politiattest og godtgjøre minst tre års praktisk erfaring med inndrivning av pengekrav i løpet av de ti siste årene. Erfaringen må ha gitt innsikt i både de juridiske og de praktiske sidene ved innfordring. Når det gjelder andre ansatte i foretaket som utfører inkassoarbeid, stilles det ikke noen formelle krav til kompetanse. Ved at loven forutsetter at øvrige ansatte står under bevillingshaverens faglige ledelse og kontroll, sikres det likevel at inndrivningen skjer på en betryggende måte. Hvis be-

villingshaveren ikke fører tilfredsstillende kontroll med den inkassovirksomheten som han eller hun er ansvarlig for, vil dette blant annet kunne få konsekvenser for bevillingen, jf. inkassoloven § 31. Finanstilsynet er tilsynsmyndighet, og skal påse at inkassoforetakene driver virksomheten i tråd med lovgivningen på området, jf. inkassoloven § 30.

Etter mitt syn ivaretar dagens regelverk om inkassovirksomhet hensynet til både skyldnere, fordringshavere og ansatte i virksomheten på en god måte. Jeg kan ikke se at det er behov for å innføre ytterligere kompetansekrav for å drive inkassovirksomhet enn de som følger av inkassoloven med forskrifter. Det jeg derimot vil se nærmere på, er hvordan regelverket følges i praksis. Jeg vil i den forbindelse ta kontakt med Finanstilsynet, Inkassoklagenemnda og foreninger som representerer bransjen. Dersom det skulle vise seg at det i praksis er mangelfull etterlevelse av reglene, vil jeg vurdere om det er behov for endring og innstramming av regelverket.

SPØRSMÅL NR. 1813

Innlevert 30. september 2010 av stortingsrepresentant Solveig Horne

Besvart 13. oktober 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Vil statsråden sørge for at staten bidrar med penger slik at Solasplitten, med en mindre justeringsalt., gjennom igangsatt prosjekt, blir bygget som en moderne, effektiv og sikker firefelt vei?»

BEGRUNNELSE:

Statsråden er kjent med at utbyggingen av Solasplitten nå har startet. Det har nå kommet frem at prislappen på å bygge en fire felts vei i stede for to felts vei vil koste ca 28 millioner kroner, el. rundt 5 % av den totale prosjektkostnaden. Kommunene og næringslivet viser til at det vil være både sikrere, effektivere og ikke minst bedre økonomisk å bygge firefelt nå i stede for å vente slik vegvesenet foreslår. Å bygge Solasplitten som firefeltsvei senere vil bli en mye dyrere løsning.

Svar:

Prosjektet rv 510 Solasplitten er tilrettelagt for senere utbygging til firefelts veg, men er forutsatt bygd som tofelts veg med midtrekkverk i første omgang. Prosjektet finansieres med bompenger fra

Nord-Jærenpakken og tilskudd fra lokalt næringsliv. I tillegg har Sola kommune gått inn for at kommunen skal finansiere merkostnadene ved å bygge lang kulvert gjennom Kristensberget, jf. nærmere omtale i Prop. 1 S (2010-2011), side 95. Anleggsarbeidene startet i august 2010, og prosjektet skal etter planen åpnes for trafikk høsten 2012.

Jeg er gjort kjent med at styringsgruppen for Transportplan Nord-Jæren har tatt opp spørsmålet om utvidelse av prosjektet til også å omfatte bygging av firefelts veg på delstrekningen Sømmevågen – Norstone. I den godkjente reguleringsplanen for denne strekningen er det en rekkefølgebestemmelse om at utvidelse fra to til fire felt på strekningen videre østover til kryss med E39 ikke skal prosjekteres eller påbegynnes før det foreligger et høyverdig kollektivtilbud mellom Gausel, som er et stoppested på jernbanen, og Stavanger lufthavn Sola.

Jeg forutsetter at det gjennom de vurderinger som nå pågår, også blir avklart hvilke konsekvenser en eventuell utvidelse av prosjektet vil ha for framdrift og kostnader. Prosjektet finansieres med bompenger og tilskudd, og jeg forutsetter at en eventuell utvidelse finansieres på samme måte.

SPØRSMÅL NR. 1814**Innlevert 30. september 2010 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 8. oktober 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Det skjer alt for mange ulykker på det norske veinettet, og så langt i år har det vært en økning i antallet drepte på vegen i forhold til fjoråret.

Kan jeg derfor be om en oversikt over de 10 verste ulykkestrekningsene i hvert fylke (henholdsvis på riks og fylkesveger), samt en oversikt over hvilke konkrete planer, kostnadsoverslag og antatt bevilgningstidspunkt man har for å utbedre disse strekningene?»

Svar:

I perioden fra 1. januar til 30. september i år er det registrert 163 drepte i vegtrafikken. Dette er 3 færre enn i samme tidsperiode i fjor. Juni og juli var måneder med relativt mange drepte, mens antallet i mai og september var betydelig lavere enn i 2009. Antall hardt skadde hittil i år ligger 6 – 7 prosent lavere enn i tilsvarende periode i fjor.

Stortingsmelding nr. 16 (2008-2009) NTP 2010-2019 legger til grunn at det skal være en kraftig opptrapping til målrettede trafiksikkerhetsinvesteringer på riksvegnettet (Programområde Trafiksikkerhetstiltak). Sammenliknet med det årlige beløpet som er lagt til grunn i NTP 2006-2015 er det prioritert nær en fordobling i planperioden 2010-2013 og en ytterligere økning med 50 prosent fra 2010-2013 til 2014-2019. I tillegg til innsatsen innenfor Programområde Trafiksikkerhetstiltak er det prioritert en rekke større investeringsprosjekter av stor betydning for trafiksikkerheten. Tiltak for å hindre møteulykker, utforkjøringsulykker og påkjørsel av myke trafikanter

vil bli gitt høyeste prioritet som følge av at det er disse ulykkestypene som har de alvorligste konsekvensene.

Statens vegvesens handlingsprogram for 2010-2013 (2019) viser i detalj hvilke tiltak som er prioritert på den enkelte riksvegrote i planperioden 2010-2013, samt hvilke år det er forventet bevilgninger. Utgangspunktet for disse prioriteringer er antall alvorlige personskadeulykker som har skjedd på strekningene. Det er i handlingsprogrammet lagt vekt på å gjennomføre tiltak som gir en god effekt for de midlene som blir stilt til rådighet. Det er utover dette ikke utarbeidet noen "versting"-liste siden dette er et vanskelig begrep å definere. Handlingsprogrammet kan lastes ned fra: www.vegvesen.no/Om+Statens+vegvesen/Aktuelt/NTP/Handlingsprogram+2010-2013.

Transportetatene er nå i gang med det forberedende arbeidet til NTP 2014-2023. Sentralt i dette arbeidet står utarbeidelse av rutevise utredninger for riksvegnettet, der det blant annet vil bli sett nærmere på behovet for trafiksikkerhetstiltak fra og med 2014.

Forvaltningsreformen ble gjennomført 1. januar 2010. Innenfor vegsektoren innebærer reformen blant annet at 17 120 km veg har blitt omklassifisert fra riksveg til fylkesveg (i Oslo kommunal veg). Når det gjelder tiltak på ulykkesutsatte strekninger på fylkesvegnettet er dette et fylkeskommunalt ansvar. Den nasjonale nullvisjonen står ved lag, og skal selv sagt også være gjeldende for det fylkeskommunale trafiksikkerhetsarbeidet.

SPØRSMÅL NR. 1815**Innlevert 30. september 2010 av stortingsrepresentant Bent Høie****Besvart 13. oktober 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hvor mange pasienter innenfor poliklinisk helsetilbud i psykiatri til barn, unge og voksne, inkludert tverrfaglig spesialisert behandling av rusmiddelavhengige opplevde fristbrudd i henholdsvis 2006, 2007, 2008, og 2009, og hvor mange i de samme gruppene fikk rettigheten sin dekket gjennom kjøp av tjenestene hos private med avtale (med HELFO) etter fristbrudd de samme årene?»

BEGRUNNELSE:

Jeg har et klart inntrykk av at det manipuleres med pasientrettighetene i helseforetakene. Dette skjer på mange ulike måter. Både gjennom manglende informasjon til pasientene (Som Helsetilsynet bekrefter blant annet i sitt landsomfattende tilsyn med DPS), og gjennom at fristen settes til det som er gjennomsnittlig ventetid - slik at pasienten får et tilbud rett etter fristen er utløpt og at de Helseforetakene "plutselig" har ledig kapasitet når fristen er brutt.

En indikasjon på dette vil være om det er et betydelig misforhold mellom antallet fristbrudd og antallet som HELFO henviser videre. Spesielt hvis dette har en negativ utvikling, i den forstand at antallet fristbrudd øker, mens antall viderehenvisninger reduseres.

Svar:

Barn og unge med psykiske lidelser eller rusmiddelavhengighet er en spesielt sårbar gruppe. Ved å fange opp denne gruppen så tidlig som mulig og kunne tilby adekvat og effektiv hjelp, vil man kunne forhindre at mange utvikler mer alvorlige lidelser. Det er videre viktig at denne gruppen pasienter tilbys hjelp så raskt som mulig.

Dette var også bakgrunnen for at et samlet Storting i 2008 vedtok å innføre en ventetidsgaranti for barn og unge under 23 år med psykiske lidelser og/eller rusmiddelavhengighet. Som kjent innebærer denne garantien at ingen skal måtte vente mer enn 10 virkedager på å få vurdert sin rett til nødvendig helsehjelp. Videre innebærer garantien at dersom en slik rett er blitt gitt, skal ingen måtte vente mer enn maksimalt 65 virkedager før helsehjelp gis.

Disse to fristene som er satt for henholdsvis vurdering og oppstart av helsehjelp er maksimalfrister. Jeg nevner dette fordi man i mange sammenhenger kan få en oppfatning av at alle pasienter må vente lenge på behandling. I de aller fleste tilfellene er vente-

tiden langt kortere enn maksimalfristen. Dette er også i tråd med pasientrettighetsloven og prioriteringsforskriften der det klart fremgår at fastsettelsen av en behandlingsfrist skal foretas på grunnlag av hva som er faglig forsvarlig. Det skal foretas en kvalifisert helsefaglig vurdering av hver enkelt pasient sin situasjon/lidelse. Dersom situasjonen vurderes å være akutt, skal det ikke være ventetid til behandling.

Ettersom fristbrudd har vært omtalt i flere sammenhenger, kan det være hensiktsmessig kort å redegjøre for prosedyrene for hvordan fristbrudd registreres. Norsk pasientregister innhenter data om behandling i norsk spesialisthelsetjeneste ved at det gjøres uttrekk fra spesialisthelsetjenestens pasientadministrative systemer. Uttrekket som gjøres til NPR omtales som NPR-melding. Denne meldingen inneholder blant annet informasjon om frist for nødvendig helsehjelp for rettighetspasienter. Pasienten registreres som ordinært avviklet idet pasienten starter med den helsehjelp han er vurdert å ha behov for. Dersom helsehjelpen starter etter dato for frist, regnes dette som et fristbrudd. Dersom en rettighetspasient ved utløpet av en rapporteringsperiode (vanligvis tertialvise ventetidsregistreringer) fortsatt venter på behandling, og fristen for behandlingsstart er overskredet, telles også dette som et fristbrudd (for ventende).

Så er det slik at mange pasienter som registreres med fristbrudd, etter samråd med sykehuset/institusjonen får tilbud om oppstart av behandling kort tid etter at fristen er utløpt. Denne gruppen vil ikke ha behov for å kontakte HELFO. Dersom pasienten tar kontakt med HELFO, tar HELFO umiddelbart kontakt med sykehuset som har brutt fristen. Behandlingsoppstart kan da komme kort tid etter frist. Disse tilfellene vil også telles som fristbrudd i NPR. Oppstart av behandling er da initiert av HELFO, men behandlingen blir ikke gjennomført på institusjon med avtale med HELFO. Slike fristbrudd vil ikke bli registret at de er formidlet av HELFO.

Videre er det en forutsetning for å få et tilbud fra HELFO at pasienten selv eller andre på vegne av pasienten tar kontakt med HELFO. En sammenlikning av tallene for fristbrudd i NPR-meldingen og antall som har fått formidlet behandlingssted gjennom HELFOs avtaler vil derfor ikke gi et dekkende bilde av situasjonen. Ut fra det som jeg har redegjort for ovenfor, er det grunn til å hevde at det ikke vil være relevant for HELFO å formidle behandling til en betydelig andel av de pasientene som registreres som fristbruddpasienter i NPR-meldingen.

Den gjennomsnittlige ventetiden til behandling for rettighetspasienter innen psykisk helsevern for voksne var i 2006 på 54 dager. I 2007, 2008 og 2009 var ventetidene for rettighetspasientene redusert til 51 dager. Etter innføringen av ventetidsgarantien for barn og unge med psykiske og rusrelaterte lidelser i 2008 har ventetidene til vurdering og behandling gått betydelig ned. Den gjennomsnittlige ventetiden til behandling for rettighetspasienter innen psykisk helsevern for barn og unge var 92 dager i 2006. I 2007 var den redusert til 82 dager, og i 2008 ble den ytterligere redusert til 74 dager. I 2009 var ventetiden ytterligere redusert til 70 dager for rettighetspasientene. For rettighetspasienter innen tverrfaglig spesialisert rusbehandling var ventetiden i 2007 på 65 dager. Den økte til 71 dager i 2008 og var i 2009 på 78 dager.

Tall fra Norsk pasientregister viser at andel fristbrudd innen psykisk helsevern for barn og unge i 3. tertial 2009 var på 26 pst. I 3. tertial 2008 var andel fristbrudd 20 pst. Innen psykisk helsevern for voksne lå andel fristbrudd stabilt på 15 pst i 3. tertial 2008 og 2009. Innen tverrfaglig spesialisert rusbehandling var andel fristbrudd i 3. tertial 2008 på 19 pst. Andelen økte til 20 pst i 2009. Det er imidlertid grunn til å understreke at antall fristbrudd registrert i NPR inkluderer alle omsorgsnivåer.

Ut fra mitt svar til representanten Høie vil jeg ikke bli oppfattet annerledes enn at jeg mener det ikke er akseptabelt at pasienter med rett til helsehjelp

ikke får behandlingen innen fristen som er satt. I Prop. 1 S (2010-2011) har jeg derfor varslet at departementet vil følge opp de regionale helseforetakenes arbeid med å redusere ventetidene og fristbrudd. De regionale helseforetakene vil fra 2011 rapportere ventetider og fristbrudd månedlig til departementet. Jeg vil komme tilbake med konkrete krav i oppdragsdokumentet til de regionale helseforetakene for 2011.

Som representanten Høie er også jeg svært opptatt av at alle pasientgrupper får sine pasientrettigheter innfridd. Jeg sendte derfor i september 2010 brev til de regionale helseforetakene for å klargjøre hvilke plikter helseforetakene har i situasjoner hvor det er nærliggende at fristbrudd kan oppstå. De regionale helseforetakenes ansvar for å yte forsvarlig helsehjelp innebærer i praksis at foretaket må planlegge, gjennomføre, evaluere og korrigere sin virksomhet slik at pasienter tilbys helsehjelp innen fastsatt frist slik at fristbrudd unngås. Spesialisthelsetjenesten har plikt til å gi tilstrekkelig informasjon som pasientene trenger for å ivareta sine pasientrettigheter. Informasjonens form og innhold skal gis i forhold til pasientenes forutsetninger.

Samtidig er det grunn til å nevne at den registrering som foretas og den informasjon som gis i forbindelse med fristbrudd ikke har vært god nok. Jeg forutsetter derfor at de regionale helseforetakene følger opp i tråd med det som jeg har referert til fra mitt brev til de regionale helseforetakene ovenfor.

SPØRSMÅL NR. 1816

Innlevert 30. september 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 13. oktober 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Bussnæringen opplever rekrutteringsproblemer. I mars 2007 vedtok Stortinget nye regler for kvalifisering og opplæring av førere av visse kjøretøy for transport av gods og passasjerer. FrP understreket at dette ikke måtte resultere i for høye kostnader for å få førerkort.

Kan statsråden fremlegge oversikt over nye antall førerkort for buss f.o.m. 2005 t.o.m. 2010 m. tilh. kostnad for førerkort, og angi hva som blir gjort eller vil bli gjort for å redusere kostnadene ved å ta førerkort for buss og for vogntog?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til Innst. S nr 140 2006-2007 jf. St.prp.nr.11 2006-2007. Jeg viser videre til FrPs merknader i saken som hitsettes:

"Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet støtter formålet med direktivet som omhandler felles krav om grunnleggende kvalifikasjoner og periodisk etterutdanning for yrkessjåfører. Disse medlemmer gir derfor også sin tilslutning til at Norge innlemmer direktiv 2003/59/EF i EØS-avtalen.

Disse medlemmer vil likevel understreke at Norge innenfor direktivets rammer kan og bør legge til rette for en komprimert variant når det gjelder grunnleggende kvalifikasjoner.

Disse medlemmer mener en slik variant er viktig for å sikre at krav om grunnleggende kvalifikasjoner gis et tids- og kostnadmessig omfang som i praksis virker rekrutterende til sjåføryrket og ikke rekrutteringsavvisende."

Svar:

For å kunne arbeide som bussjåfør må vedkommende ha førerkort for buss og ha gjennomført yrkessjåfør opplæring for bussjåfører i tråd med yrkessjåfør forskriften. Det er to måter å gjennomføre bussjåførutdanningen på, enten gjennom opplæring ved godkjent trafikkskole eller gjennom videregående skole med transportfaglig linje.

Dagens opplæringskrav for å erverve førerkort for buss og vogntog ble innført i 2005. I 2008 kom det i tillegg krav om yrkessjåførutdannelse som et ledd i gjennomføring av yrkessjåførdirektivet (direktiv 2003/59/EF).

Tallene for førstegangsutstedelse av førerkort for buss og tung lastebil er som følger:

År	Antall førerkort buss	Antall førerkort tung lastebil
2005	1760	4267
2006	1423	4073
2007	1770	5056
2008	1718	4811
2009	1103	4568
2010	Foreligger ikke	Foreligger ikke

Føreropplæring og yrkessjåfør opplæring i regi av trafikkskolene er underlagt fri konkurranse og prisene varierer derfor. Vegdirektoratet opplyser at kostnadene for å tilegne seg yrkessjåførkompetanse som

bussjåfør gjennomsnittlig anslås til å ligge rundt kr. 70.000. Det må presiseres at langt de fleste gjennomfører yrkessjåførutdanninga enten gjennom skoleverket eller at de får tilbud om gjennomføring av utdanning som arbeidsmarkedstiltak fra NAV.

I 2009 tok 1 103 personer førerkort for buss og av disse er det drøyt 200 som har fått utstedt yrkessjåførbevis. Så langt i 2010 har 415 fått utstedt yrkessjåførbeviset, altså en markant økning fra 2009.

Det er usikkert om differansen mellom antall førerkort og antall yrkessjåførbevis gir uttrykk for at vi vil få færre bussjåfører på sikt, eller om det er en forsinkelse fordi det skal gjennomføres en yrkesutdanning etter å ha ervervet førerkort. Det er likevel færre som tok førerkort i 2009 enn tidligere år. Dette kan være en forbigående nedgang som følge av nye regler. Ved innføring av ny føreropplæring i 2005 var det en tilsvarende midlertidig nedgang i antall førerkortutstedelser.

Intensjonen med kravene til yrkessjåfører er blant annet at yrket skal bli mer attraktivt og at dette skal lette rekrutteringen, herunder gjøre det enklere å rekruttere sjåfører fra andre EU/EØS-land. Videre ble kravene til yrkessjåfører endret av hensyn til trafikksikkerhet, sjåførenes sikkerhet og hensynet til passasjerene. For å ivareta dette var det til en viss grad nødvendig med en mer omfattende opplæring. Det er sannsynlig at markedet vil trenge noe tid for å tilpasse seg de endringene som nye krav til yrkessjåfører medfører. Samferdselsdepartementet vil følge utviklingen og i samarbeid med bransjen og andre myndigheter jobbe for at rekruttering til bussjåføryrket i størst mulig grad ivaretar samfunnets behov for sjåfører.